

Dziennik Urzędowy L 105

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

13 kwietnia 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 563/2006 z dnia 13 marca 2006 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wysp Salomona 33
- Umowa o partnerstwie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wysp Salomona 34
- ★ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE 54

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

.....

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 352 z 27.11.2004) 64
- ★ Sprostowanie do dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (Dz.U. L 255 z 30.9.2005) 66
- ★ Sprostowanie do dyrektywy 96/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. w sprawie nazewnictwa produktów włókienniczych (Dz.U. L 32 z 3.2.1997) (Polskie wydanie specjalne, rozdział 13, tom 18, str. 226) 67

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 562/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 marca 2006 r.

**ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice
(kodeks graniczny Schengen)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 62 ust. 1 i art. 62 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przyjęcie, na podstawie art. 62 ust. 1 Traktatu, środków zmierzających do zapewnienia, że osoby przekraczające granice wewnętrzne nie podlegają kontroli granicznej, stanowi część celu Unii polegającego na stworzeniu obszaru bez granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ osób, zgodnie z postanowieniem art. 14 Traktatu.
- (2) Zgodnie z art. 61 Traktatu stworzeniu obszaru, na którym osoby mogą swobodnie się przemieszczać, powinny towarzyszyć inne środki. Środkiem takim jest wspólna polityka przekraczania granic zewnętrznych, zgodnie z art. 62 ust. 2 Traktatu.
- (3) Przyjęcie wspólnych środków w zakresie przekraczania przez osoby granic wewnętrznych oraz kontroli na granicach zewnętrznych powinno odzwierciedlać dorobek Schengen włączony w ramy Unii Europejskiej, w szczególności odpowiednie postanowienia Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach ⁽²⁾ i Wspólnego podręcznika ⁽³⁾.

- (4) W odniesieniu do kontroli granicznej na granicach zewnętrznych ustanowienie „wspólnego korpusu” legislacyjnego, szczególnie w drodze konsolidacji i rozwoju dorobku, stanowi jeden z podstawowych elementów wspólnej polityki zarządzania granicami zewnętrznymi, zgodnie z definicją zawartą w komunikacie Komisji z dnia 7 maja 2002 r. „W kierunku zintegrowanego zarządzania granicami zewnętrznymi Państw Członkowskich Unii Europejskiej”. Cel ten został ujęty w „Planie zarządzania granicami zewnętrznymi Państw Członkowskich Unii Europejskiej”, przyjętym przez Radę w dniu 13 czerwca 2002 r. i zatwierdzonym na posiedzeniach Rady Europejskiej w Sewilli w dniach 21 i 22 czerwca 2002 r. oraz w Salonikach w dniach 19 i 20 czerwca 2003 r.

- (5) Definicja wspólnych zasad przepływu osób przez granice nie kwestionuje ani nie wpływa na prawo do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają obywatele Unii i członkowie ich rodzin, jak również obywatele państw trzecich i członkowie ich rodzin, którzy na mocy porozumień pomiędzy Wspólnotą i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi, z drugiej strony, korzystają z prawa swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu obywateli Unii.

- (6) Kontrola graniczna leży w interesie nie tylko Państwa Członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale w interesie wszystkich Państw Członkowskich, które zniosły kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych. Kontrola graniczna powinna pomagać w zwalczaniu nielegalnej imigracji i handlu ludźmi oraz zapobieganiu wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, zdrowia publicznego i stosunków międzynarodowych Państw Członkowskich.

- (7) Odprawa graniczna powinna być dokonywana w sposób zapewniający pełne poszanowanie godności osoby ludzkiej. Kontrola graniczna powinna być przeprowadzana profesjonalnie i z zachowaniem szacunku oraz powinna być proporcjonalna do założonych celów.

- (8) Kontrola graniczna obejmuje nie tylko odprawę osób na przejściach granicznych i ochronę granicy pomiędzy tymi przejściami granicznymi, ale również analizę ryzyka dla bezpieczeństwa wewnętrznego i analizę zagrożeń, które mogą wpłynąć na bezpieczeństwo granic zewnętrznych. W związku z tym konieczne jest określenie warunków, kryteriów i szczegółowych zasad regulujących odprawę na przejściach granicznych i ochronę.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 21 lutego 2006 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 19. Konwencja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1160/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 18).

⁽³⁾ Dz.U. C 313 z 16.12.2002, str. 97. Wspólny podręcznik ostatnio zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 2133/2004 (Dz.U. L 369 z 16.12.2004, str. 5).

- (9) Powinien zostać wprowadzony przepis pozwalający na uproszczenie odpraw na granicach zewnętrznych w przypadku wystąpienia wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności w celu uniknięcia nadmiernego czasu oczekiwania na przejściach granicznych. Systematyczne stemplowanie dokumentów obywateli państw trzecich pozostaje obowiązkiem w przypadku uproszczenia odpraw granicznych. Ostemplowanie umożliwia bezsprzeczne ustalenie daty i miejsca przekroczenia granicy, bez konieczności badania w każdym przypadku, czy zostały zastosowane wszystkie wymagane środki kontrolne dotyczące dokumentu podróży.
- (10) W celu ograniczenia czasu oczekiwania osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się powinno zapewnić się, o ile pozwalają na to warunki, odrębne pasy ruchu na przejściach granicznych, oznakowane za pomocą jednolitych oznaczeń we wszystkich Państwach Członkowskich. W międzynarodowych portach lotniczych powinno zapewnić się odrębne pasy ruchu. Państwa Członkowskie powinny rozważyć utworzenie odrębnych pasów ruchu na morskich i lądowych przejściach granicznych, jeżeli jest to uznane za właściwe i jeżeli pozwalają na to warunki lokalne.
- (11) Państwa Członkowskie powinny zapewnić, aby procedury kontroli na granicach zewnętrznych nie stanowiły istotnej przeszkody dla handlu oraz wymiany społecznej i kulturalnej. W tym celu Państwa Członkowskie powinny rozmięścić odpowiednią liczbę personelu i wielkość zasobów.
- (12) Państwa Członkowskie powinny wyznaczyć służbę lub służby krajowe odpowiedzialne za zadania w zakresie kontroli granicznej zgodnie z ich prawem krajowym. W przypadku gdy odpowiedzialność ta w danym Państwie Członkowskim spoczywa na więcej niż jednej służbie, między służbami tymi powinna być prowadzona ścisła i stała współpraca.
- (13) Zarządzaniem i koordynacją współpracy operacyjnej i pomocy w zakresie kontroli granicznej pomiędzy Państwami Członkowskimi powinna zajmować się Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 2007/2004 ⁽¹⁾.
- (14) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych w ramach ogólnych uprawnień policyjnych i kontroli bezpieczeństwa przeprowadzanych w stosunku do osób, takich samych jak kontrole przeprowadzane w przypadku lotów krajowych, możliwości przeprowadzania przez Państwa Członkowskie wyjątkowych kontroli bagażu zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3925/91 z dnia 19 grudnia 1991 r. dotyczącym zniesienia kontroli i formalności stosowanych wobec bagażu podręcznego i w ładowni, osób odbywających lot wewnątrzwspólnotowy oraz bagażu osób przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty ⁽²⁾, oraz prawa krajowego dotyczącego posiadania dokumentów podróży lub tożsamości lub wymogu, aby osoby powiadamiały organy o swojej obecności na terytorium danego Państwa Członkowskiego.
- (15) Państwa Członkowskie powinny także mieć możliwość tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych w przypadku poważnego zagrożenia dla ich porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego. Powinny zostać określone warunki i procedury realizacji takiego przywrócenia, tak aby zapewnić wyjątkowy charakter każdego takiego środka i poszanowanie zasady proporcjonalności. Zakres i czas trwania tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych powinien zostać ograniczony do absolutnego minimum niezbędnego do zareagowania na tego typu zagrożenie.
- (16) Na obszarze, na którym możliwy jest swobodny przepływ osób, przywracanie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych powinno pozostać wyjątkiem. Nie powinno się przeprowadzać kontroli granicznej lub nakładać formalności jedynie z powodu przekraczania takiej granicy.
- (17) Powinna zostać ustanowiona procedura umożliwiająca Komisji dostosowywanie niektórych szczegółowych zasad praktycznych regulujących kontrolę graniczną. W takich przypadkach środki niezbędne dla wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać podjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (18) Powinna również zostać ustanowiona procedura umożliwiająca Państwom Członkowskim zawiadamianie Komisji o zmianach wprowadzonych do innych szczegółowych zasad praktycznych regulujących kontrolę graniczną.
- (19) W związku z tym, że cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie zasad stosowanych do przepływu osób przez granice, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podejmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (20) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Powinno ono być stosowane zgodnie ze zobowiązaniami Państw Członkowskich w zakresie ochrony międzynarodowej i zasady *non-refoulement*.
- (21) Na zasadzie odstępstwa od art. 299 Traktatu niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do tych terytoriów Francji i Niemiec, które znajdują w Europie. Nie wpływa ono na ustalenia szczególne stosowane do Ceuty i Melilli, zgodnie z Traktatem o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii do Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. ⁽⁴⁾.
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 349 z 25.11.2004, str. 1).
- ⁽²⁾ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).
- ⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- ⁽⁴⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 69.

- (22) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani nie podlega jego stosowaniu. W związku z tym, że na mocy postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niniejsze rozporządzenie oparte jest na dorobku Schengen, Dania, zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, powinna podjąć decyzję, w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszego rozporządzenia, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (23) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch Państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji Rady 1999/437/WE ⁽²⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tej Umowy.
- (24) Należy dokonać ustaleń w celu umożliwienia przedstawicielom Islandii i Norwegii przyłączenia się do prac komitetów wspierających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych. Tego rodzaju ustalenia były rozważane w Wymianie listów między Radą Unii Europejskiej i Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii dotyczącej komitetów wspierających Komisję Europejską w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ⁽³⁾, załączonych do wyżej wymienionej Umowy.
- (25) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/849/WE ⁽⁴⁾ oraz 2004/860/WE ⁽⁵⁾.
- (26) Należy dokonać ustaleń w celu umożliwienia przedstawicielom Szwajcarii przyłączenia się do prac komitetów wspierających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych. Tego rodzaju ustalenia były rozważane w Wymianie listów między Wspólnotą a Szwajcarią, załączonych do wyżej wymienionej Umowy.
- (27) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen, w którym nie uczestniczy Wielka Brytania, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁶⁾. W związku z tym Wielka Brytania nie uczestniczy w jego przyjmowaniu, nie jest ono dla niej wiążące i nie jest zobowiązana do jego stosowania.
- (28) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁷⁾. W związku z tym Irlandia nie uczestniczy w jego przyjmowaniu, nie jest ono dla niej wiążące i nie jest zobowiązana do jego stosowania.
- (29) W niniejszym rozporządzeniu art. 1 zdanie pierwsze, art. 5 ust. 4 lit. a), tytuł III i przepisy tytułu II oraz załączniki do niniejszego rozporządzenia odnoszące się do Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) stanowią przepisy oparte na dorobku Schengen lub związane z tym dorobkiem w inny sposób w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zasady

Niniejsze rozporządzenie przewiduje brak kontroli granicznej osób przekraczających granice wewnętrzne pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Ustanawia ono zasady regulujące kontrolę graniczną osób przekraczających granice zewnętrzne Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „granice wewnętrzne” oznaczają:

- a) wspólne granice lądowe Państw Członkowskich, w tym granice na rzekach i jeziorach;

⁽⁶⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 53.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2004/849/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych przepisów Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 368 z 15.12.2004, str. 26).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2004/860/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych postanowień Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78).

- b) porty lotnicze Państw Członkowskich przeznaczone do lotów wewnętrznych;
 - c) porty morskie, rzeczne i porty na jeziorach Państw Członkowskich służące do regularnych połączeń promowych;
- 2) „granice zewnętrzne” oznaczają granice lądowe, w tym granice na rzekach i jeziorach, oraz granice morskie Państw Członkowskich, a także ich porty lotnicze, porty rzeczne, porty morskie i porty na jeziorach, pod warunkiem że nie stanowią one granic wewnętrznych;
- 3) „lot wewnętrzny” oznacza każdy lot wyłącznie z terytorium Państwa Członkowskiego lub na jego terytorium, bez lądowania na terytorium państwa trzeciego;
- 4) „regularne połączenie promowe” oznacza każde połączenie promowe pomiędzy tymi samymi dwoma lub więcej portami znajdującymi się na terytorium Państw Członkowskich, bez wchodzenia do portów poza terytorium Państw Członkowskich i obejmujące transport pasażerów i pojazdów zgodnie z opublikowanym rozkładem rejsów;
- 5) „osoby korzystające ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się” oznaczają:
- a) obywateli Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu oraz obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się, do których stosuje się dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich ⁽¹⁾;
 - b) obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, niezależnie od ich obywatelstwa, którzy na mocy porozumień pomiędzy Wspólnotą i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi z drugiej strony, korzystają z takich samych praw do swobodnego przemieszczania się jak obywatele Unii;
- 6) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu oraz która nie jest objęta pkt 5 niniejszego artykułu;
- 7) „osoba, wobec której dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu” oznacza każdego obywatela państwa trzeciego, wobec którego dokonano wpisu w Systemie Informacyjnym Schengen („SIS”), zgodnie z art. 96 Konwencji z Schengen i do celów określonych w tym artykule;
- 8) „przejście graniczne” oznacza każde przejście graniczne wyznaczone przez właściwe organy do celów przekraczania granic zewnętrznych;
- 9) „kontrola graniczna” oznacza wszystkie działania podejmowane na granicy, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i do celów w nim określonych, wyłącznie w odpowiedzi na zamiar przekroczenia tej granicy lub na akt jej przekroczenia, bez względu na wszelkie inne okoliczności, składającą się z odprawy granicznej oraz ochrony granicy;
- 10) „odprawa graniczna” oznacza czynności kontrolne przeprowadzane na przejściach granicznych w celu zapewnienia, że można zezwolić na wjazd osób, w tym ich środków transportu oraz przedmiotów będących w ich posiadaniu, na terytorium Państw Członkowskich lub można zezwolić na opuszczenie przez nie tego terytorium;
- 11) „ochrona granicy” oznacza ochronę granicy pomiędzy przejściami granicznymi oraz ochronę przejść granicznych poza ustalonymi godzinami otwarcia w celu uniemożliwienia uniknięcia przez osoby odprawy granicznej i zniechęcenia ich do tego;
- 12) „kontrola drugiej linii” oznacza szczegółową odprawę, która może zostać przeprowadzona w odpowiednim miejscu, innym niż miejsce, w którym dokonywana jest odprawa wszystkich osób (pierwsza linia);
- 13) „straż graniczna” oznacza każdego funkcjonariusza publicznego wyznaczonego, zgodnie z prawem krajowym, do pełnienia obowiązków służbowych na przejściu granicznym lub na odcinku granicy, lub w bezpośrednim sąsiedztwie tej granicy, który realizuje, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym, zadania w zakresie kontroli granicznej;
- 14) „przewoźnik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która z tytułu wykonywanego zawodu zajmuje się transportem osób;
- 15) „dokument pobytowy” oznacza:
- a) wszystkie dokumenty pobytowe wydane przez Państwa Członkowskie zgodnie z jednolitym wzorem określonym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich ⁽²⁾;
 - b) wszystkie inne dokumenty wydane przez Państwo Członkowskie obywatelom państw trzecich uprawniające do pobytu lub ponownego wjazdu na jego terytorium, z wyjątkiem dokumentów tymczasowych wydanych w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o wydanie dokumentu pobytowego, o którym mowa w lit. a) lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy;
- 16) „statek wycieczkowy” oznacza statek kursujący po określonej trasie, zgodnie z uprzednio przyjętym planem, którego pasażerowie uczestniczą w programie turystycznym w różnych portach i który zwykle nie zabiera pasażerów, ani nie pozwala pasażerom na zejście na ląd w trakcie podróży;
- 17) „żegluga rekreacyjna” oznacza korzystanie z pływających jednostek rekreacyjnych w celach sportowych lub turystycznych;
- 18) „rybołówstwo przybrzeżne” oznacza połowy prowadzone za pomocą statków powracających codziennie lub w ciągu 36 godzin do portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego bez wchodzenia do portu znajdującego się w państwie trzecim;

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, str. 77.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2002, str. 1.

19) „zagrożenie zdrowia publicznego” oznacza każdą chorobę mogącą przerodzić się w epidemię według definicji międzynarodowych przepisów zdrowotnych Światowej Organizacji Zdrowia lub inną chorobę zakaźną lub zakaźną chorobę pasożytniczą, jeżeli są one objęte przepisami dotyczącymi ochrony, mającymi zastosowanie do obywateli Państw Członkowskich.

Artykuł 3

Zakres zastosowania

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do każdej osoby przekraczającej granice wewnętrzne lub zewnętrzne Państw Członkowskich, bez uszczerbku dla:

- a) praw osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się;
- b) praw uchodźców i osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, w szczególności w odniesieniu do zasady *non-refoulement*.

TYTUŁ II

GRANICE ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ I

Przekraczanie granic zewnętrznych i warunki wjazdu

Artykuł 4

Przekraczanie granic zewnętrznych

1. Przekraczanie granic zewnętrznych dozwolone jest jedynie na przejściach granicznych i w ustalonych godzinach ich otwarcia. Na przejściach granicznych, które nie są czynne całą dobę, udostępnia się widoczne informacje o godzinach ich otwarcia.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz swoich przejść granicznych zgodnie z art. 34.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 1 można dopuścić wyjątki od obowiązku przekraczania granic zewnętrznych jedynie na przejściach granicznych i w ustalonych godzinach ich otwarcia:

- a) w związku z żeglugą rekreacyjną lub rybołówstwem przybrzeżnym;
- b) dla marynarzy schodzących na ląd w celu przebywania na obszarze portu, do którego zawinął ich statek, lub w gminach przyległych do tego portu;
- c) dla osób lub grup osób, w przypadku istnienia szczególnego wymogu, pod warunkiem że posiadają one zezwolenia wymagane prawem krajowym oraz że nie zachodzi sprzeczność z interesem porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego Państw Członkowskich;
- d) dla osób lub grup osób w przypadku nieprzewidzianej sytuacji wyjątkowej.

3. Bez uszczerbku dla wyjątków, o których mowa w ust. 2, lub dla swoich zobowiązań w zakresie ochrony międzynarodowej, Państwa Członkowskie wprowadzają sankcje, zgodnie z ich prawem krajowym, za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 5

Warunki wjazdu obywateli państw trzecich

1. W przypadku pobytu nieprzekraczającego trzech miesięcy w okresie sześciomiesięcznym warunki wjazdu obywateli państw trzecich są następujące:

- a) posiadają oni ważny dokument podróży lub dokumenty uprawniające do przekroczenia granicy;
- b) posiadają oni ważną wizę, jeżeli jest wymagana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu⁽¹⁾, z wyjątkiem przypadku gdy posiadają oni ważny dokument pobytowy;
- c) uzasadnią cel i warunki planowanego pobytu oraz posiadają wystarczające środki utrzymania, zarówno na czas trwania planowanego pobytu, jak i na powrót do ich państwa pochodzenia lub na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że uzyskają zezwolenie na wjazd na jego terytorium, lub jeżeli mają możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem;
- d) nie są osobami, wobec których dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu w SIS;
- e) nie są uważani za stanowiących zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych żadnego z Państw Członkowskich, a w szczególności nie dokonano wobec nich, na tej samej podstawie, wpisu do celów odmowy wjazdu w krajowych bazach danych Państw Członkowskich.

2. Niewyczerpujący wykaz dokumentów uzupełniających, których okazania straż graniczna może wymagać od obywateli państw trzecich w celu weryfikacji spełnienia warunków określonych w ust. 1 lit. c), jest zawarty w załączniku I.

3. Środki utrzymania ocenia się stosownie do długości i celu pobytu oraz w stosunku do średnich kosztów taniego wyżywienia i zakwaterowania w danym Państwie Członkowskim lub danych Państwach Członkowskich pomnożonych przez liczbę dni pobytu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 851/2005 (Dz.U. L 141 z 4.6.2005, str. 3).

Ustalane przez Państwa Członkowskie kwoty referencyjne są przekazywane Komisji zgodnie z art. 34.

Podstawę do oceny, czy środki utrzymania są wystarczające, może stanowić gotówka, чеки podróżne i karty kredytowe znajdujące się w posiadaniu obywatela państwa trzeciego. Oświadczenia o sponsorowaniu, jeżeli takie oświadczenia są przewidziane przez prawo krajowe, oraz listy gwarancyjne od osób przyjmujących, określone przez prawo krajowe, w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego zatrzymuje się u osoby przyjmującej, mogą również stanowić dowód dysponowania wystarczającymi środkami utrzymania.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1:

a) obywatelom państw trzecich, którzy nie spełniają wszystkich warunków ustanowionych w ust. 1, jednakże posiadają dokument pobytowy lub wizę uprawniającą do ponownego wjazdu wydane przez jedno z Państw Członkowskich lub, jeśli jest to wymagane, oba te dokumenty, zezwala się na wjazd na terytorium innych Państw Członkowskich w celu tranzytu, tak aby mogli oni dotrzeć na terytorium tego Państwa Członkowskiego, które wydało dokument pobytowy lub wizę uprawniającą do ponownego wjazdu, chyba że ich nazwiska znajdują się w krajowym wykazie wpisów Państwa Członkowskiego, którego granice zewnętrzne usiłują przekroczyć, a wpisowi towarzyszy instrukcja odmowy wjazdu lub tranzytu;

b) obywatelom państw trzecich, którzy spełniają warunki ustanowione w ust. 1, z wyjątkiem warunku ustanowionego w lit. b), i którzy zgłaszają się na granicy, można zezwolić na wjazd na terytorium Państw Członkowskich, jeżeli na granicy zostanie im wydana wiza zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem ⁽¹⁾.

Wizy wydawane na granicy wymagają rejestracji w wykazie.

Jeżeli zamieszczenie wizy w dokumencie nie jest możliwe, wizę zamieszcza się wyjątkowo na oddzielnej karcie załączonej do dokumentu. W takim przypadku stosuje się jednolity wzór formularza do celów zamieszczenia wizy określony w rozporządzeniu Rady (WE) nr 333/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. w sprawie jednolitego wzoru formularza, na którym umieszcza się wizę wydawaną przez Państwo Członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży, które nie są uznane przez Państwo Członkowskie sporządzające formularz ⁽²⁾;

c) obywatele państw trzecich, którzy nie spełniają jednego lub więcej warunków ustanowionych w ust. 1, mogą uzyskać zezwolenie Państwa Członkowskiego na wjazd na jego terytorium ze względów humanitarnych, ze względu na interes narodowy lub zobowiązania międzynarodowe. W przypadku gdy wobec danego obywatela państwa trzeciego dokonano wpisu, o którym mowa w ust. 1 lit. d), Państwo Członkowskie wydające mu zezwolenie na wjazd na swoje terytorium powiadamia o tym odpowiednio inne Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ II

Kontrola granic zewnętrznych i odmowa wjazdu

Artykuł 6

Dokonywanie odprawy granicznej

1. Straż graniczna, wykonując swoje zadania, zachowuje pełne poszanowanie dla godności osoby ludzkiej.

Środki podjęte podczas wykonywania zadań są proporcjonalne do celów realizowanych za pomocą tych środków.

2. Podczas dokonywania odprawy granicznej straż graniczna nie dyskryminuje osób ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Artykuł 7

Odprawa graniczna osób

1. Ruch graniczny na granicach zewnętrznych podlega odprawom dokonywanym przez straż graniczną. Odprawy dokonywane są zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Odprawom mogą podlegać również środki transportu i przedmioty będące w posiadaniu osób przekraczających granicę. Do przeszukań stosuje się prawo krajowe danego Państwa Członkowskiego.

2. Wszystkie osoby podlegają minimalnej odprawie mającej na celu ustalenie ich tożsamości na podstawie okazanych dokumentów podróży. Taka minimalna odprawa obejmuje szybką i bezpośrednią weryfikację dokumentu uprawniającego posiadacza do przekroczenia granicy w zakresie jego ważności oraz weryfikację obecności śladów jego sfałszowania lub podrobienia, przy użyciu, w stosownych przypadkach, urządzeń technicznych oraz poprzez sprawdzenie wyłącznie informacji o skradzionych, przywłaszczonych, utraconych w inny sposób i unieważnionych dokumentach w odpowiednich bazach danych.

Minimalna odprawa, o której mowa w ust. 1, stanowi zasadę w odniesieniu do osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się.

Jednakże, wyrywkowo, podczas dokonywania minimalnej odprawy osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, straż graniczna może sprawdzić krajowe i europejskie bazy danych w celu potwierdzenia, że takie osoby nie stanowią prawdziwego, realnego i wystarczająco poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, stosunków międzynarodowych Państw Członkowskich lub zagrożenia dla zdrowia publicznego.

Skutki takiego sprawdzenia nie powinny naruszać prawa do wjazdu osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się na terytorium danego Państwa Członkowskiego, ustanowionego dyrektywą 2004/38/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2003, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 4.

3. Obywatele państw trzecich podlegają szczegółowej odprawie przy wjeździe i wyjeździe:

a) szczegółowa odprawa przy wjeździe obejmuje weryfikację warunków regulujących wjazd, określonych w art. 5 ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, dokumentów zezwalających na pobyt i prowadzenie działalności zawodowej. Weryfikacja dokonywana jest poprzez szczegółowe sprawdzenie następujących elementów:

- i) weryfikację posiadania przez obywatela państwa trzeciego ważnego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy oraz, w stosownych przypadkach, wymaganej wizy lub dokumentu pobytowego;
- ii) szczegółowe sprawdzenie dokumentu podróży pod kątem śladów sfałszowania lub podrobienia;
- iii) sprawdzenie stempli wjazdu i wyjazdu w dokumencie podróży danego obywatela państwa trzeciego w celu weryfikacji, na podstawie porównania dat wjazdu i wyjazdu, czy osoba ta nie przekroczyła już maksymalnego czasu dozwolonego pobytu na terytorium Państw Członkowskich;
- iv) weryfikację miejsca wyjazdu i przeznaczenia danego obywatela państwa trzeciego i celu planowanego pobytu, poprzez sprawdzenie, jeżeli jest to konieczne, odpowiednich dokumentów uzupełniających;
- v) weryfikację, czy dany obywatel państwa trzeciego posiada wystarczające środki utrzymania na okres i do celów planowanego pobytu, na powrót do państwa pochodzenia lub na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że uzyska zezwolenie na wjazd na jego terytorium, lub jest w stanie uzyskać takie środki zgodnie z prawem;
- vi) weryfikację, czy dany obywatel państwa trzeciego, jego środek transportu i przewożone przez niego przedmioty nie stanowią prawdopodobnego niebezpieczeństwa dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych któregośkolwiek z Państw Członkowskich. Weryfikacja taka obejmuje bezpośrednie sprawdzenie danych osób i wpisów ich dotyczących oraz, o ile to konieczne, wpisów dotyczących przedmiotów, zawartych w SIS i w krajowych bazach danych, oraz ewentualne działania, jakie należy podjąć w wyniku dokonania wpisu;

b) szczegółowa odprawa przy wyjeździe obejmuje:

- i) weryfikację posiadania przez obywatela państwa trzeciego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy;
- ii) weryfikację dokumentu pod kątem śladów sfałszowania lub podrobienia;
- iii) weryfikację, jeżeli jest to możliwe, czy obywatel państwa trzeciego nie jest uznawany za stanowiącego zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego lub stosunków międzynarodowych któregośkolwiek z Państw Członkowskich.

c) obok odprawy, o której mowa w lit. b), szczegółowa odprawa przy wyjeździe może również obejmować:

- i) weryfikację, czy dana osoba posiada ważną wizę, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001, z wyjątkiem przypadku gdy posiada ona ważny dokument pobytowy;
- ii) weryfikację, czy dana osoba nie przekroczyła maksymalnego czasu dozwolonego pobytu na terytorium Państw Członkowskich;
- iii) sprawdzenie wpisów w SIS wobec osób i przedmiotów oraz informacji w krajowych bazach danych.

4. Taką szczegółową odprawę dokonuje się w miejscu niepublicznym, jeżeli istnieją odpowiednie pomieszczenia i jeżeli obywatel państwa trzeciego wyrazi takie życzenie.

5. Obywatelowi państwa trzeciego poddanemu szczegółowej kontroli drugiej linii udziela się informacji o celu i procedurze takiej odprawy.

Informacje te są dostępne we wszystkich językach urzędowych Unii i w języku(-ach) państwa lub państw graniczących z danym Państwem Członkowskim i wskazują, że obywatel państwa trzeciego może zażądać podania nazwiska lub numeru identyfikacyjnego funkcjonariuszy straży granicznej dokonujących szczegółowej kontroli drugiej linii, jak również nazwy przejścia granicznego i daty przekroczenia granicy.

6. Odprawa osoby korzystającej ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się jest dokonywana zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE.

7. Szczegółowe zasady dotyczące informacji, które mają być wprowadzone do rejestru, są określone w załączniku II.

Artykuł 8

Uproszczenie odprawy granicznej

1. Odprawa graniczna na granicach zewnętrznych może zostać uproszczona w następstwie wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności. Uważa się, że takie wyjątkowe i nieprzewidziane okoliczności występują w przypadku gdy niemożliwe do przewidzenia zdarzenia prowadzą do ruchu o takim natężeniu, że powoduje ono nadmierne wydłużenie czasu oczekiwania na przejściach granicznych, a wszystkie zasoby w zakresie personelu, wyposażenia i organizacji zostały wyczerpane.

2. W przypadku uproszczenia odprawy granicznej zgodnie z ust. 1 odprawa graniczna przy wjeździe ma z zasady pierwszeństwo przed odprawą graniczną przy wyjeździe.

Decyzja o uproszczeniu odprawy jest podejmowana przez komendanta granicznej placówki kontrolnej.

Uproszczenie takie jest tymczasowe, dostosowane do uzasadniających je okoliczności i wprowadzane stopniowo.

3. Nawet w przypadku uproszczenia odprawy straż graniczna stempluje dokumenty podróży obywateli państw trzecich przy wjeździe i wyjeździe zgodnie z art. 10.

4. Każde Państwo Członkowskie przekazuje co roku Parlamentowi Europejskiemu i Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 9

Oddzielne pasy ruchu i informacja na znakach

1. Państwa Członkowskie zapewniają odrębne pasy ruchu, w szczególności na lotniczych przejściach granicznych, w celu dokonywania odprawy osób zgodnie z art. 7. Takie pasy ruchu są wyróżnione przy pomocy znaków z oznaczeniami określonymi w załączniku III.

Państwa Członkowskie mogą zapewnić odrębne pasy ruchu na morskich i lądowych przejściach granicznych oraz na granicach pomiędzy Państwami Członkowskimi nie stosującymi art. 20 w odniesieniu do ich wspólnych granic. Znak z oznaczeniami określonymi w załączniku III są stosowane, jeżeli Państwa Członkowskie zapewniają na tych granicach odrębne pasy ruchu.

Państwa Członkowskie zapewniają wyraźne oznakowanie takich pasów ruchu, w tym w przypadku odstąpienia od zasad korzystania z różnych pasów ruchu przewidzianym w ust. 4, w celu zapewnienia optymalnych poziomów przepływu osób przekraczających granicę.

2. a) Osoby korzystające ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się są uprawnione do korzystania z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część A. Mogą one również korzystać z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B.
- b) Pozostałe osoby korzystają z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B.

Oznaczenia na znakach, o których mowa w lit. a) i b), mogą zostać przedstawione w języku lub językach, które każde z Państw Członkowskich uznaje za właściwe.

3. Na morskich i lądowych przejściach granicznych Państwa Członkowskie mogą wydzielić różne pasy ruchu dla pojazdów osobowych i ciężarowych oraz autobusów za pomocą znaków określonych w załączniku III część C.

Państwa Członkowskie mogą wprowadzić zmiany oznaczeń na tych znakach, w przypadku gdy jest to właściwe ze względu na okoliczności lokalne.

4. W przypadkach tymczasowego braku równowagi w natężeniu ruchu na poszczególnych przejściach granicznych właściwe organy mogą odstąpić od zasad korzystania z różnych pasów ruchu na czas niezbędny do zlikwidowania takiego braku równowagi.

5. Istniejące znaki zostaną dostosowane do postanowień ust. 1, 2 i 3 w terminie do dnia 31 maja 2009 r. W przypadkach zastępowania istniejących znaków lub umieszczania nowych znaków przez Państwa Członkowskie przed tym terminem, znaki te są zgodne z oznaczeniami określonymi w tych ustępach.

Artykuł 10

Stemplowanie dokumentów podróży obywateli państw trzecich

1. Dokumenty podróży obywateli państw trzecich są systematycznie stemplowane przy wjeździe i wyjeździe. W szczególności stempel wjazdowy lub wyjazdowy zamieszcza się w:

- a) dokumentach zawierających ważną wizę, umożliwiającą obywatelom państw trzecich przekroczenie granicy;
- b) dokumentach umożliwiającą przekraczanie granicy obywatelom państw trzecich, którym Państwo Członkowskie wydaje wizę na granicy;
- c) dokumentach umożliwiającą przekraczanie granicy obywatelom państw trzecich niepodlegającym obowiązkowi wizowemu.

2. Dokumenty podróży obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny obywatela Unii, do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ale którzy nie przedstawiają karty pobytowej przewidzianej w art. 10 tej dyrektywy, są stemplowane przy wjeździe lub przy wyjeździe.

Dokumenty podróży obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny obywateli państw trzecich korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, ale którzy nie przedstawiają karty pobytowej przewidzianej w art. 10 dyrektywy 2004/38/WE, są stemplowane przy wjeździe lub przy wyjeździe.

3. Stempla wjazdowego lub wyjazdowego nie zamieszcza się w:

- a) dokumentach podróży głów państw lub dygnitarzy, których przyjazd został oficjalnie zapowiedziany z wyprzedzeniem drogą dyplomatyczną;
- b) licencjach pilotów lub certyfikatach członków załogi samolotu;
- c) dokumentach podróży marynarzy, którzy przebywają na terytorium Państwa Członkowskiego tylko wtedy, kiedy przybija tam ich statek i tylko na obszarze portu, do którego wchodzi ich statek;
- d) dokumentach podróży załogi i pasażerów statków wycieczkowych, którzy nie podlegają odprawie granicznej zgodnie z pkt 3.2.3 załącznika VI;
- e) dokumentach umożliwiającą przekraczanie granicy obywatelom Andory, Monako i San Marino.

W wyjątkowych przypadkach, na życzenie obywatela państwa trzeciego, można odstąpić od zamieszczenia w dokumencie stempla wjazdowego lub wyjazdowego, jeżeli zamieszczenie takiego stempla może spowodować poważne trudności dla tej osoby. W takim przypadku, wjazd lub wyjazd potwierdza się na oddzielnej karcie, odnotowując imię i nazwisko oraz numer paszportu osoby. Kartę taką otrzymuje obywatel państwa trzeciego.

4. Praktyczne ustalenia dotyczące stemplowania określa załącznik IV.

5. W miarę możliwości obywatele państw trzecich są informowani o obowiązku stemplowania ich dokumentu podróży przez straż graniczną przy wjeździe i wyjeździe, nawet jeżeli zastosowano uproszczenie odprawy zgodnie z art. 8.

6. Do końca 2008 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania przepisów dotyczących stemplowania dokumentów podróży.

Artykuł 11

Domniemanie dotyczące spełniania warunków dotyczących czasu trwania pobytu

1. Jeżeli w dokumencie podróży obywatela państwa trzeciego nie zamieszczono stempla wjazdu, właściwe organy krajowe mogą domniemywać, że posiadacz nie spełnia lub przestał spełniać obowiązujące w danym Państwie Członkowskim warunki dotyczące czasu trwania pobytu.

2. Domniemanie, o którym mowa w ust. 1, może zostać obalone w przypadku przedstawienia przez obywatela państwa trzeciego, za pomocą wszelkich środków, wiarygodnych dowodów, takich jak bilety podróżne lub dowody jego obecności poza terytorium Państw Członkowskich, że spełnia on warunki dotyczące czasu trwania pobytu krótkoterminowego.

W takim przypadku:

- a) jeżeli obywatel państwa trzeciego znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego stosującego w całości dorobek Schengen, właściwe organy, zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową, poświadczają w jego dokumencie podróży datę i miejsce przekroczenia przez niego granicy zewnętrznej jednego z Państw Członkowskich stosujących w całości dorobek Schengen;
- b) jeżeli obywatel państwa trzeciego znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego, wobec którego nie podjęto decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r., właściwe organy, zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową, poświadczają w jego dokumencie podróży datę i miejsce przekroczenia przez niego granicy zewnętrznej takiego Państwa Członkowskiego.

Oprócz poświadczenia, o którym mowa w lit. a) i b), obywatel państwa trzeciego może otrzymać formularz, którego wzór jest określony w załączniku VIII.

Państwa Członkowskie przekazują sobie wzajemnie oraz Komisji i Sekretariatowi Generalnemu Rady informacje na temat krajowych praktyk dotyczących poświadczenia, o którym mowa w niniejszym artykule.

3. Jeżeli domniemanie, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie obalone, obywatel państwa trzeciego może zostać wydany przez właściwe organy z terytorium danych Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Ochrona granicy

1. Głównym celem ochrony granicy jest zapobieganie niedozwolonemu przekraczaniu granicy, zwalczanie przestępczości transgranicznej oraz podejmowanie środków w stosunku do osób, które przekroczyły granicę nielegalnie.

2. W celu ochrony granicy straż graniczna wykorzystuje posterunki stacjonarne i mobilne.

Ochrona ta jest prowadzona w taki sposób, aby zapobiec unikaniu przez osoby odprawy na przejściach granicznych oraz aby zniechęcić je do jej unikania.

3. Ochronę pomiędzy przejściami granicznymi prowadzi straż graniczna, której liczebność i metody działania są dostosowywane do istniejących lub przewidywanych czynników ryzyka i zagrożeń. Wiąże się to z częstymi i nagłymi zmianami okresów ochrony, tak aby niedozwolone przekraczanie granicy wiązało się zawsze z ryzykiem wykrycia.

4. Ochronę prowadzą posterunki stacjonarne lub mobilne, wykonujące swoje zadania poprzez patrolowanie lub stacjonowanie w miejscach znanych lub postrzeganych jako zagrożone, a celem takiej ochrony jest zatrzymywanie osób nielegalnie przekraczających granicę. Ochrona może również być prowadzona za pomocą środków technicznych, w tym środków elektronicznych.

5. Dodatkowe zasady dotyczące ochrony mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 13

Odmowa wjazdu

1. Obywatelowi państwa trzeciego, który nie spełnia wszystkich warunków wjazdu ustanowionych w art. 5 ust. 1 i który nie należy do żadnej z kategorii osób, o których mowa w art. 5 ust. 4, odmawia się wjazdu na terytorium Państw Członkowskich. Pozostaje to bez uszczerbku dla stosowania szczególnych przepisów dotyczących prawa do azylu i ochrony międzynarodowej lub wydawania długoterminowych wiz pobytowych.

2. Odmowa wjazdu może nastąpić wyłącznie w drodze uzasadnionej decyzji podającej dokładne przyczyny odmowy. Decyzja jest podejmowana przez organ do tego upoważniony na mocy prawa krajowego. Decyzja ta wywiera skutek natychmiastowy.

Uzasadniona decyzja podająca dokładne przyczyny odmowy wydawana jest w formie standardowego formularza, określonego w załączniku V część B, wypełnionego przez organ upoważniony na mocy prawa krajowego do odmowy wjazdu. Wypełniony standardowy formularz jest wręczany danemu obywatelowi państwa trzeciego, który potwierdza otrzymanie decyzji o odmowie wjazdu przy użyciu tego formularza.

3. Osobom, którym odmówiono wjazdu, przysługuje prawo odwołania od decyzji. Postępowanie odwoławcze jest prowadzone zgodnie z prawem krajowym. Obywatelowi państwa trzeciego udostępnia się również pisemną informację dotyczącą punktów kontaktowych dysponujących informacjami na temat przedstawicieli uprawnionych do działania w imieniu obywatela państwa trzeciego zgodnie z prawem krajowym.

Złożenie takiego odwołania nie ma skutku zawieszającego w stosunku do decyzji o odmowie wjazdu.

Bez uszczerbku dla odszkodowania przyznanego zgodnie z prawem krajowym, obywatel państwa trzeciego jest uprawniony do uzyskania korekty przez Państwo Członkowskie, które odmówiło wjazdu, anulowanego stempla wjazdu i innych anulowanych lub dodanych wpisów, które zostały wprowadzone, jeżeli w wyniku postępowania odwoławczego stwierdzono, że decyzja o odmowie wjazdu była nieuzasadniona.

4. Straż graniczna zapewnia, aby obywatel państwa trzeciego, któremu odmówiono wjazdu, nie wjechał na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

5. Państwa Członkowskie prowadzą statystyki dotyczące liczby osób, którym odmówiono wjazdu, przyczyn odmowy, obywatelstwa tych osób oraz rodzaju granicy (lądowa, powietrzna lub morska), na której odmówiono im wjazdu. Państwa Członkowskie co roku przekazują te statystyki Komisji. Komisja publikuje co dwa lata zestawienie statystyk dostarczonych przez Państwa Członkowskie.

6. Szczegółowe zasady dotyczące odmowy wjazdu wymienione są w załączniku V część A.

ROZDZIAŁ III

Personel i zasoby do celów kontroli granicznej i współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi

Artykuł 14

Personel i zasoby do celów kontroli granicznej

Państwa Członkowskie rozmieszczają odpowiedni personel i zasoby w ilości dostatecznej dla przeprowadzania kontroli granicznej na granicach zewnętrznych, zgodnie z art. 6–13, w sposób zapewniający skuteczny, wysoki i jednolity poziom kontroli na ich granicach zewnętrznych.

Artykuł 15

Przeprowadzanie kontroli

1. Kontrolę graniczną przewidzianą w art. 6–13 przeprowadza straż graniczna zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i z prawem krajowym.

W trakcie przeprowadzania tej kontroli granicznej uprawnienia do wszczęcia postępowania karnego nadane straży granicznej prawem krajowym i niewchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia pozostają nienaruszone.

Państwa Członkowskie zapewniają, że straż graniczną stanowią wyspecjalizowani i odpowiednio przeszkoleni profesjonalści. Państwa Członkowskie zachęcają straż graniczną do nauki języków, w szczególności języków niezbędnych do wykonywania jej zadań.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz służb krajowych właściwych w zakresie kontroli granicznej na mocy ich prawa krajowego zgodnie z art. 34.

3. W celu skutecznego kontrolowania granic każde Państwo Członkowskie zapewnia ścisłą i stałą współpracę pomiędzy swoimi służbami krajowymi właściwymi w zakresie kontroli granicznej.

Artykuł 16

Współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi

1. Państwa Członkowskie udzielają sobie wzajemnego wsparcia i utrzymują ścisłą i stałą współpracę w celu skutecznej realizacji kontroli granicznej zgodnie z art. 6–15. Wymieniają one między sobą wszystkie istotne informacje.

2. Współpracę operacyjną pomiędzy Państwami Członkowskimi w zakresie zarządzania granicami zewnętrznymi koordynuje Europejska Agencja ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (zwana dalej „Agencją”) ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 2007/2004.

3. Bez uszczerbku dla uprawnień Agencji, Państwa Członkowskie mogą kontynuować współpracę operacyjną z innymi Państwami Członkowskimi lub państwami trzecimi na granicach zewnętrznych, w tym wymianę oficerów łącznikowych, jeżeli współpraca taka stanowi uzupełnienie działania Agencji.

Państwa Członkowskie powstrzymują się od wszelkich działań, które mogłyby zagrozić funkcjonowaniu Agencji lub osiągnięciu jej celów.

Państwa Członkowskie informują Agencję o współpracy operacyjnej, o której mowa w akapicie pierwszym.

4. Państwa Członkowskie zapewniają szkolenia w zakresie zasad kontroli granicznej, jak również praw podstawowych. W tym względzie należy wziąć pod uwagę wspólne normy w zakresie szkoleń, ustanowione i rozwinięte przez Agencję.

Artykuł 17

Wspólna kontrola

1. Państwa Członkowskie, które nie stosują art. 20 do ich wspólnych granic lądowych, mogą do daty rozpoczęcia stosowania tego artykułu wspólnie kontrolować te wspólne granice, w którym to przypadku można zatrzymać osobę do celów dokonywania odpraw wjazdowych i wyjazdowych tylko jeden raz, bez uszczerbku dla indywidualnej odpowiedzialności Państw Członkowskich wynikającej z art. 6–13.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą zawierać między sobą umowy dwustronne.

2. Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich ustaleniach podjętych zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ IV

Szczegółowe zasady odprawy granicznej

Artykuł 18

Szczegółowe zasady dla różnych rodzajów granic oraz różnych środków transportu wykorzystywanych do przekraczania granic zewnętrznych

Szczegółowe zasady zawarte w załączniku VI stosuje się do odprawy dokonywanej na różnych rodzajach granic i w różnych środkach transportu wykorzystywanych do przekraczania przejść granicznych.

Te szczegółowe zasady mogą zawierać odstępstwa od art. 5 oraz art. 7–13.

Artykuł 19

Szczegółowe zasady odprawy określonych kategorii osób

1. Szczegółowe zasady zawarte w załączniku VII stosuje się do odprawy następujących kategorii osób:

- a) głów państwa i członków ich delegacji;
- b) pilotów samolotów i innych członków załogi;
- c) marynarzy;
- d) posiadaczy paszportów dyplomatycznych, urzędowych lub służbowych oraz członków organizacji międzynarodowych;
- e) pracowników transgranicznych;
- f) małoletnich.

Te szczegółowe zasady mogą zawierać odstępstwa od art. 5 oraz art. 7–13.

2. Państwa Członkowskie informują Komisję o wzorach kart wydawanych przez ich ministerstwa spraw zagranicznych akredytowanym członkom misji dyplomatycznych i przedstawicielstw konsularnych oraz członkom ich rodzin zgodnie z art. 34.

TYTUŁ III

GRANICE WEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ I

Zniesienie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

Artykuł 20

Przekraczanie granic wewnętrznych

Granice wewnętrzne mogą być przekraczane w każdym miejscu bez dokonywania odprawy granicznej osób niezależnie od ich obywatelstwa.

Artykuł 21

Odprawa na terytorium

Zniesienie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych nie wpływa na:

- a) wykonywanie uprawnień policyjnych przez właściwe organy Państw Członkowskich na mocy prawa krajowego, o ile wykonywanie tych uprawnień nie ma skutku równoważnego z odprawą graniczną; ma to zastosowanie również do obszarów przygranicznych. W rozumieniu zdania pierwszego wykonywanie uprawnień policyjnych nie może być w szczególności uznawane za równoważne dokonywaniu odprawy granicznej, jeżeli środki policyjne:
 - i) nie mają na celu kontroli granicznej;
 - ii) są oparte na informacjach i doświadczeniu policyjnym o charakterze ogólnym, dotyczących potencjalnych zagrożeń dla bezpieczeństwa publicznego i mają na celu w szczególności walkę z przestępczością transgraniczną;
 - iii) są opracowywane i stosowane w sposób zdecydowanie odróżniający je od rutynowej odprawy osób na granicach zewnętrznych;
 - iv) są przeprowadzane na podstawie kontroli wyrywkowej;
- b) kontrolę bezpieczeństwa osób przeprowadzaną w portach i na lotniskach przez właściwe organy na mocy prawa każdego Państwa Członkowskiego przez funkcjonariuszy portu lub lotniska lub przewoźników, pod warunkiem że kontrola tego typu przeprowadzana jest również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego Państwa Członkowskiego;
- c) możliwość ustanowienia przez Państwo Członkowskie przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie papierów i dokumentów;

- d) obowiązek zgłaszania przez obywateli państw trzecich swojej obecności na terytorium któregośkolwiek Państwa Członkowskiego zgodnie z postanowieniami art. 22 Konwencji z Schengen.

Artykuł 22

Usuwanie przeszkód w ruchu na drogowych przejściach granicznych na granicach wewnętrznych

Państwa Członkowskie usuwają wszelkie przeszkody dla płynności ruchu przez drogowe przejścia graniczne na granicach wewnętrznych, w szczególności ograniczenia prędkości, które nie są oparte wyłącznie na względach bezpieczeństwa drogowego.

Jednocześnie Państwa Członkowskie są przygotowane do zapewnienia obiektów i urządzeń potrzebnych do dokonywania odprawy na wypadek przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych.

ROZDZIAŁ II

Tymczasowe przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

Artykuł 23

Tymczasowe przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

1. W przypadku poważnego zagrożenia porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego Państwo Członkowskie może wyjątkowo przywrócić kontrolę graniczną na swoich granicach wewnętrznych na czas ograniczony nie dłuższy niż 30 dni lub na przewidywany okres trwania poważnego zagrożenia, jeżeli przekracza on 30 dni, zgodnie z procedurą określoną w art. 24 lub, w nagłych przypadkach, zgodnie z procedurą określoną w art. 25. Zakres i czas trwania tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych nie przekraczają tego, co jest ściśle niezbędne dla reakcji na poważne zagrożenie.

2. Jeżeli poważne zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego trwa dłużej niż określono w ust. 1, Państwo Członkowskie może przedłużyć kontrolę graniczną z powodów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając wszelkie nowe okoliczności, przez odnawialne okresy do 30 dni, zgodnie z procedurą określoną w art. 26.

Artykuł 24

Procedura w przypadku przewidywalnych wydarzeń

1. Jeżeli Państwo Członkowskie planuje przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych na mocy art. 23 ust. 1, powiadamia ono o tym, tak szybko jak to możliwe, odpowiednio pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję i dostarcza następujących informacji, gdy tylko staną się one dostępne:

- a) powody proponowanego przywrócenia, z wyszczególnieniem zdarzeń stanowiących poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego;

- b) zakres proponowanego przywrócenia, z określeniem miejsc, w których ma zostać przywrócona kontrola graniczna;

- c) nazwy dozwolonych przejść granicznych;

- d) datę i czas trwania proponowanego przywrócenia;

- e) w stosownych przypadkach środki, jakie mają zostać podjęte przez inne Państwa Członkowskie.

2. Po otrzymaniu powiadomienia od zainteresowanego Państwa Członkowskiego oraz z uwzględnieniem konsultacji przewidzianych w ust. 3, Komisja może wydać opinię bez uszczerbku dla art. 64 ust. 1 Traktatu.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, a także opinia, którą Komisja może wydać zgodnie z ust. 2, stanowią przedmiot konsultacji pomiędzy Państwem Członkowskim planującym przywrócić kontrolę graniczną, innymi Państwami Członkowskimi i Komisją, w celu zorganizowania, w stosownych przypadkach, wzajemnej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz zbadania proporcjonalności środków w stosunku do zdarzeń stanowiących podstawę dla przywrócenia kontroli granicznej, a także zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego.

4. Konsultacje, o których mowa w ust. 3, odbywają się co najmniej piętnaście dni przed datą planowanego przywrócenia kontroli granicznej.

Artykuł 25

Procedura w przypadkach wymagających niezwłocznego działania

1. W przypadku gdy względy porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego w Państwie Członkowskim wymagają podjęcia niezwłocznego działania, dane Państwo Członkowskie może wyjątkowo i w trybie natychmiastowym przywrócić kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych.

2. Państwo Członkowskie przywracające kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych niezwłocznie powiadamia o tym odpowiednio pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję oraz dostarcza informacji, o których mowa w art. 24 ust. 1, oraz powody uzasadniające zastosowanie tej procedury.

Artykuł 26

Procedura przedłużania kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

1. Państwa Członkowskie mogą przedłużać kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych wyłącznie na mocy przepisów art. 23 ust. 2, po uprzednim poinformowaniu innych Państw Członkowskich oraz Komisji.

2. Państwo Członkowskie planujące przedłużyć kontrolę graniczną dostarcza pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji wszystkich odpowiednich informacji na temat powodów przedłużenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych. Przepisy art. 24 ust. 2 stosuje się.

Artykuł 27

Informowanie Parlamentu Europejskiego

Zainteresowane Państwo Członkowskie lub, w stosownych przypadkach, Rada informują Parlament Europejski, tak szybko jak to możliwe, o środkach podjętych na mocy art. 24–26. Począwszy od trzeciego kolejnego przedłużenia, zgodnie z art. 26, zainteresowane Państwo Członkowskie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu na wniosek sprawozdanie w sprawie konieczności kontroli granicznej na granicach wewnętrznych.

Artykuł 28

Przepisy mające zastosowanie w przypadku przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

W przypadku przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych stosuje się odpowiednio właściwe przepisy tytułu II.

Artykuł 29

Sprawozdanie z przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych

Państwo Członkowskie, które przywróciło kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych na mocy art. 23, potwierdza datę zniesienia takiej kontroli oraz, jednocześnie lub krótko po tym, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie z przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, opisując w szczególności dokonywanie odprawy i skuteczność przywrócenia kontroli granicznej.

Artykuł 30

Informowanie opinii publicznej

Decyzja o przywróceniu kontroli granicznej na granicach wewnętrznych podejmowana jest z zachowaniem przejrzystości i podawana w pełni do wiadomości opinii publicznej, o ile nie istnieją nadrzędne powody związane z bezpieczeństwem, przemawiające za odstąpieniem od tej zasady.

Artykuł 31

Poufność

Na wniosek zainteresowanego Państwa Członkowskiego pozostałe Państwa Członkowskie, Parlament Europejski i Komisja przestrzegają poufności informacji dostarczonych w związku z przywróceniem i przedłużeniem kontroli granicznej oraz sprawozdaniem sporządzonym na mocy art. 29.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 32

Zmiany w załącznikach

Zmiany w załącznikach III, IV oraz VIII są dokonywane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 33

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez komitet, zwany dalej „komitetem”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8 i pod warunkiem, że środki wykonawcze przyjęte zgodnie z tą procedurą nie zmieniają zasadniczych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

4. Bez uszczerbku dla przyjętych już środków wykonawczych, stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, przewidujących przyjęcie przepisów technicznych i decyzji zgodnie z procedurą określoną w ust. 2, zawiesza się cztery lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Na wniosek Komisji Parlament Europejski i Rada mogą odnowić te przepisy zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu oraz w tym celu dokonują ich przeglądu przed upływem czteroletniego okresu.

Artykuł 34

Zgłoszenia

1. Państwa Członkowskie zgłaszają Komisji:

- a) wykaz dokumentów pobytowych;
- b) wykaz ich przejść granicznych;
- c) kwoty referencyjne wymagane do przekroczenia ich granic zewnętrznych, ustalane co roku przez organy krajowe;
- d) wykaz służb krajowych odpowiedzialnych za kontrolę graniczną;
- e) wzory kart wydawanych przez ministerstwa spraw zagranicznych.

2. Komisja udostępnia Państwom Członkowskim i opinii publicznej informacje przekazane zgodnie z ust. 1 poprzez publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C, i za pomocą innych właściwych środków.

Artykuł 35

Mały ruch graniczny

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów Wspólnoty dotyczących małego ruchu granicznego oraz dla obowiązujących umów dwustronnych o małym ruchu granicznym.

Artykuł 36

Ceuta i Melilla

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają specjalnych przepisów mających zastosowanie do miast Ceuta i Melilla, określonych w Deklaracji Królestwa Hiszpanii w sprawie miast Ceuta i Melilla w Akcie końcowym do Umowy w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii do Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 73.

Artykuł 37

Zgłaszanie informacji przez Państwa Członkowskie

Nie później niż dnia 26 października 2006 r. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach krajowych dotyczących art. 21 lit. c) i d), sankcjach, o których mowa w art. 4 ust. 3, i umowach dwustronnych zawartych zgodnie z art. 17 ust. 1. Kolejne zmiany tych przepisów są zgłaszane w terminie pięciu dni roboczych.

Informacje zgłoszone przez Państwa Członkowskie są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C.

Artykuł 38

Sprawozdanie w sprawie stosowania tytułu III

Nie później niż dnia 13 października 2009 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania tytułu III.

Komisja zwraca szczególną uwagę na wszelkie utrudnienia wynikające z przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wnioski mające na celu zlikwidowanie tych utrudnień.

Artykuł 39

Przepisy uchylające

1. Artykuły 2–8 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. uchyla się z mocą od dnia 13 października 2006 r.

2. Z mocą od daty, o której mowa w ust. 1 uchyla się:

a) Wspólny podręcznik, łącznie z jego załącznikami;

b) decyzje Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 26 kwietnia 1994 r. (SCH/Com-ex (94)1, rev 2), 22 grudnia 1994 r. (SCH/Com-ex (94)17, rev. 4) i 20 grudnia 1995 r. (SCH/Com-ex (95) 20, rev. 2);

c) załącznik 7 do Wspólnych instrukcji konsularnych;

d) rozporządzenie Rady (WE) nr 790/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych przeprowadzania kontroli granicznej i nadzoru ⁽¹⁾;

e) decyzję Rady 2004/581/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. określającą minimalne oznaczenia, które mają być używane na znakach na zewnętrznych przejściach granicznych ⁽²⁾;

f) decyzję Rady 2004/574/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającą Wspólny podręcznik ⁽³⁾;

g) rozporządzenie Rady (WE) nr 2133/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie obowiązku właściwych władz Państw Członkowskich w zakresie systematycznego stemplowania dokumentów podróży obywateli państw trzecich przy przekraczaniu przez nich zewnętrznych granic Państw Członkowskich oraz zmieniające w związku z tym przepisy Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen oraz Wspólny podręcznik ⁽⁴⁾.

3. Odesłania do skreślonych artykułów i uchylonych instrumentów rozumiane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 października 2006 r. Jednakże art. 34 wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 marca 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
H. WINKLER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 116 z 26.4.2001, str. 5. Rozporządzenie zmienione decyzją 2004/927/WE(Dz.U. L 396 z 31.12.2004, str. 45).

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, str. 119.

⁽³⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, str. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 369 z 16.12.2004, str. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Dokumenty uzupełniające do celów weryfikacji spełnienia warunków wjazdu

Dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 5 ust. 2, mogą obejmować:

- a) w odniesieniu do podróży służbowych:
 - i) zaproszenie od firmy lub instytucji do uczestnictwa w spotkaniach, konferencjach lub wydarzeniach związanych z handlem, przemysłem lub pracą;
 - ii) inne dokumenty potwierdzające istnienie stosunków handlowych lub relacji zawodowych;
 - iii) bilety wstępu na targi i kongresy, w przypadku uczestnictwa w nich;
- b) w odniesieniu do podróży podejmowanych w celu podjęcia nauki i innych form kształcenia:
 - i) zaświadczenie potwierdzające przyjęcie przez instytucję dydaktyczną w celu uczestnictwa w kursach zawodowych lub teoretycznych w ramach szkolenia podstawowego lub uzupełniającego;
 - ii) legitymacje studenckie lub świadectwa uczestnictwa w kursach;
- c) w odniesieniu do podróży podejmowanych w celach turystycznych lub z powodów osobistych:
 - i) dokumenty uzupełniające dotyczące zakwaterowania:
 - zaproszenie od osoby przyjmującej w razie zatrzymania się u niej,
 - dokument uzupełniający od placówki zapewniającej zakwaterowanie lub inny odpowiedni dokument wskazujący na przewidywane miejsce zakwaterowania;
 - ii) dokumenty uzupełniające dotyczące planu podróży:

potwierdzenie rezerwacji wycieczki zorganizowanej lub inny odpowiedni dokument wskazujący na przewidywane plany podróży;
 - iii) dokumenty uzupełniające dotyczące powrotu:

bilet powrotny lub bilet w obie strony.
- d) w odniesieniu do podróży podejmowanych z powodów politycznych, naukowych, wydarzeń kulturalnych, sportowych lub religijnych lub z innych powodów:

zaproszenia, bilety wstępu, dowód wpisania się na listę uczestników lub programy określające, jeżeli jest to możliwe, nazwę organizacji przyjmującej i długość pobytu lub inny odpowiedni dokument wskazujący na cel wizyty.

ZAŁĄCZNIK II

Rejestrowanie informacji

Na wszystkich przejściach granicznych wszelkie informacje służbowe oraz inne szczególnie istotne informacje podlegają rejestracji w formie odręcznej lub elektronicznej. Informacje podlegające rejestracji obejmują w szczególności:

- a) nazwiska funkcjonariusza straży granicznej odpowiedzialnego lokalnie za odprawę graniczną i innych funkcjonariuszy wchodzących w skład każdej zmiany;
 - b) uproszczenie odprawy osób zastosowane zgodnie z art. 8;
 - c) wydanie na granicy dokumentów zastępczych w miejsce paszportów i wiz;
 - d) osoby zatrzymane i zażalenia (przestępstwa i naruszenia administracyjne);
 - e) osoby, którym odmówiono wjazdu zgodnie z art. 13 (podstawa odmowy i obywatelstwo);
 - f) kody bezpieczeństwa stempli wjazdu i wyjazdu, tożsamość funkcjonariuszy straży granicznej, którym przydzielono dany stempel w danym czasie i na danej zmianie, oraz informacje dotyczące utraconych i skradzionych stempli;
 - g) zażalenia osób poddanych odprawie;
 - h) inne szczególnie istotne środki policyjne lub sądowe;
 - i) szczególne zdarzenia.
-

ZAŁĄCZNIK III

Wzory znaków oznaczających pasy ruchu na przejściach granicznych

CZĘŚĆ A

(¹)

(¹) W przypadku Norwegii i Islandii nie jest wymagany znak graficzny.

CZĘŚĆ B

**WSZYSTKIE
PASZPORTY**

CZĘŚĆ C

⁽¹⁾⁽¹⁾⁽¹⁾

⁽¹⁾ W przypadku Norwegii i Islandii nie jest wymagany znak graficzny.

**WSZYSTKIE
PASZPORTY**

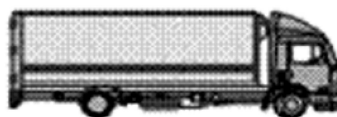
SAMOCODY

**WSZYSTKIE
PASZPORTY**

AUTOBUSY

**WSZYSTKIE
PASZPORTY**

**SAMOCODY
CIĘŻAROWE**

ZAŁĄCZNIK IV

Stemplowanie

1. Dokumenty podróży obywateli państw trzecich są systematycznie stemplowane przy wjeździe i wyjeździe zgodnie z art. 10. Specyfikacje stempli są określone w decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen SCH/COM-EX (94) 16 rev I i w SCH/Gem-Handb (93) 15 (POUFNE).
2. Kody bezpieczeństwa stosowane na stemplach zmienia się w regularnych odstępach czasu, nieprzekraczających jednego miesiąca.
3. Przy wjeździe i wyjeździe obywateli państw trzecich, objętych obowiązkiem wizowym, stempel zamieszcza się, jeżeli jest to możliwe, w taki sposób, by zakrywał krawędź wizy, nie wpływając jednak na czytelność zapisów na wizie ani zabezpieczeń naklejki wizowej. Jeżeli musi zostać zamieszczonych kilka stempli (na przykład w przypadku wielokrotnej wizy wjazdowej), dokonuje się tego na stronie przeciwnej do strony, na której zamieszczona jest wiza.

Jeżeli strony tej nie można wykorzystać, stempel zamieszcza się na następnej stronie. Nie zamieszcza się stempla na polu przeznaczonym do odczytu maszynowego.

4. Państwa Członkowskie wyznaczają krajowe punkty kontaktowe odpowiedzialne za wymianę informacji na temat kodów bezpieczeństwa stempli wjazdowych i wyjazdowych, używanych na przejściach granicznych, i informują o tym pozostałe Państwa Członkowskie, Sekretariat Generalny Rady oraz Komisję. Wspomniane punkty kontaktowe uzyskują natychmiastowy dostęp do informacji, dotyczących jednolitych stempli wjazdowych i wyjazdowych stosowanych na granicy zewnętrznej danego Państwa Członkowskiego, a w szczególności do informacji na temat:
 - a) przejścia granicznego, do którego przypisany jest dany stempel;
 - b) tożsamości funkcjonariusza straży granicznej, któremu przydzielony jest w danym czasie dany stempel;
 - c) kodu bezpieczeństwa danego stempla w danym czasie.

Wszelkie zapytania dotyczące jednolitych stempli wjazdowych i wyjazdowych są zgłaszane za pośrednictwem wspomnianych powyżej krajowych punktów kontaktowych.

Krajowe punkty kontaktowe przekazują niezwłocznie pozostałym punktom kontaktowym, Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji informacje na temat zmiany punktów kontaktowych, a także utraconych i skradzionych stempli.

ZAŁĄCZNIK V

CZĘŚĆ A

Procedury odmowy wjazdu na granicy

1. W przypadku odmowy wjazdu właściwy funkcjonariusz straży granicznej:
 - a) wypełnia standardowy formularz odmowy wjazdu przedstawiony w części B. Dany obywatel państwa trzeciego podpisuje formularz, po czym otrzymuje kopię podpisanego formularza. W przypadku odmowy podpisania przez obywatela państwa trzeciego funkcjonariusz straży granicznej wskazuje fakt odmowy na formularzu w polu „uwagi”;
 - b) zamieszcza w paszporcie stempel wjazdowy, unieważniony przekreśleniem na krzyż nieusuwalnym czarnym tuszem, i zapisuje naprzeciw przekreślenia po prawej stronie, również nieusuwalnym tuszem, literę(-y) odpowiadającą(-ce) powodowi (powodom) odmowy wjazdu, których listę zawiera wymieniony wyżej standardowy formularz odmowy wjazdu;
 - c) unieważnia wizę, zamieszczając stempel z napisem „ANULOWANO”, w przypadkach, o których mowa w ust. 2. W takim przypadku optycznie zmienny element wklejki wizowej, element zabezpieczający zwany „efektem ukrytego obrazu” oraz napis „wiza” zostają zniszczone przez przekreślenie, tak aby uniemożliwić ich późniejsze nieuprawnione wykorzystanie. Funkcjonariusz straży granicznej niezwłocznie informuje swoje organy centralne o tej decyzji;
 - d) odnotowuje każdą odmowę wjazdu w rejestrze lub w wykazie, podając tożsamość i obywatelstwo danego obywatela państwa trzeciego, dane dotyczące dokumentu uprawniającego obywatela państwa trzeciego do przekroczenia granicy oraz powód i datę odmowy wjazdu.
2. Wiza zostaje unieważniona w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli wobec posiadacza wizen dokonano wpisu w SIS do celów odmowy wjazdu, chyba że posiada on wizę lub wizę ponownego wjazdu wydaną przez jedno z Państw Członkowskich i chce wjechać w celach tranzytu po to, aby dotrzeć na terytorium Państwa Członkowskiego, które wystawiło dokument;
 - b) jeżeli istnieją poważne podstawy do uznania, że wiza została uzyskana w drodze oszustwa.

Jednak nieprzedstawienie na granicy przez obywatela państwa trzeciego jednego lub więcej dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 5 ust. 2, nie prowadzi automatycznie do podjęcia decyzji o unieważnieniu wizen.
3. Jeżeli obywatel państwa trzeciego, któremu odmówiono wjazdu, przybył na granicę, korzystając z usług przewoźnika, miejscowy organ właściwy:
 - a) nakazuje przewoźnikowi nadzór nad obywatelem państwa trzeciego i przewiezienie go niezwłocznie do państwa trzeciego, z którego przybył, do państwa trzeciego, które wydało dokument uprawniający go do przekroczenia granicy lub do jakiegokolwiek innego państwa trzeciego, w którym ma on zagwarantowane przyjęcie lub do znalezienia środków dalszego przewozu zgodnie z art. 26 Konwencji z Schengen i dyrektywą Rady 2001/51/WE z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającą postanowienia art. 26 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.⁽¹⁾;
 - b) w oczekiwaniu na dalszy przewóz, podejmuje odpowiednie środki zgodnie z prawem krajowym i z uwzględnieniem okoliczności lokalnych, w celu uniemożliwienia obywatelom państw trzecich, którym odmówiono wjazdu, nielegalnego wjazdu.
4. W przypadku istnienia podstaw zarówno do odmowy wjazdu obywatelowi państwa trzeciego, jak i do jego aresztowania, funkcjonariusz straży granicznej kontaktuje się z organami właściwymi w zakresie decyzji w sprawie działań, jakie mają być podjęte zgodnie z prawem krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 10.7.2001, str. 45.

CZĘŚĆ B

Standardowy formularz odmowy wjazdu na granicy

Nazwa państwa _____ Znak graficzny państwa (Nazwa urzędu) _____ _____	
(1)	
ODMOWA WJAZDU NA GRANICY	
W dniu _____ o godz. _____ na przejściu granicznym _____	
My, niżej podpisani, _____ mamy przed sobą:	
Nazwisko _____	Imię _____
Data urodzenia _____	Miejsce urodzenia _____ Płeć _____
Obywatelstwo _____	Adres zamieszkania _____
Typ dokumentu tożsamości _____	numer _____
wydany w _____	w dniu _____
Wiza numer _____	typu _____ wydana przez _____
ważna od _____	do _____
na okres _____ dni z następujących powodów: _____	
przybywającego(-cą) z _____ środkiem transportu _____ (wskazać wykorzystywany środek transportu, np. numer lotu), który(-a) zostaje niniejszym poinformowany(-a), że odmawia się mu (jej) wjazdu do kraju na mocy (wskazać odniesienie do obowiązującego prawa krajowego), z następujących powodów:	
☐ A) nie posiada ważnego dokumentu/ważnych dokumentów podróży; ☐ B) posiada sfałszowany/podrobiony/przerobiony dokument podróży ☐ C) nie posiada ważnej wizy lub dokumentu pobytowego ☐ D) posiada sfałszowaną/podrobioną/przerobioną wizę lub dokument pobytowy ☐ E) nie posiada odpowiedniej dokumentacji uzasadniającej cel i warunki pobytu. Niżej wymieniony dokument/dokumenty nie został /nie zostały przedstawione: _____	
☐ F) przebywał(-a) już przez trzy miesiące w okresie sześciomiesięcznym na terytorium Państw Członkowskich Unii Europejskiej	
☐ G) nie posiada wystarczających środków utrzymania w odniesieniu do okresu i formy pobytu lub środków na powrót do państwa pochodzenia lub tranzytu	
☐ H) jest osobą, wobec której dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu ☐ w SIS ☐ w rejestrze krajowym;	
☐ I) jest uważany(-a) za stanowiącego(-cą) zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych jednego lub więcej Państw Członkowskich Unii Europejskiej (każde Państwo ma obowiązek wskazania odniesienia do prawa krajowego dotyczącego takich przypadków odmowy wjazdu).	
Uwagi Osobie zainteresowanej przysługuje prawo do odwołania się od niniejszej decyzji o odmowie wjazdu zgodnie z prawem krajowym. Osoba zainteresowana otrzymuje kopię niniejszego dokumentu (każde Państwo ma obowiązek wskazać odniesienia do prawa krajowego i procedur dotyczących prawa do odwołania).	
Osoba zainteresowana	Funkcjonariusz odpowiedzialny za odprawę

(1) W przypadku Norwegii i Islandii nie jest wymagany znak graficzny.

ZAŁĄCZNIK VI

Szczegółowe zasady dla różnych rodzajów granic i różnych środków transportu wykorzystywanych do przekraczania granic zewnętrznych Państw Członkowskich**1. Granice lądowe****1.1. Odprawa w ruchu drogowym**

1.1.1. W celu zapewnienia skutecznej odprawy osób, przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa i płynności ruchu drogowego, ruchem na przejściach granicznych zarządza się w odpowiedni sposób. W niezbędnych przypadkach Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy dwustronne w sprawie utworzenia odrębnych kanałów ruchu i w sprawie blokowania ruchu. Informują o nich Komisję zgodnie z art. 37.

1.1.2. Na granicach lądowych Państwa Członkowskie mogą, jeżeli uznają to za wskazane i jeżeli pozwalają na to okoliczności, utworzyć lub wykorzystywać odrębne pasy ruchu na określonych przejściach granicznych, zgodnie z art. 9.

Właściwe organy Państw Członkowskich mogą w każdym momencie zrezygnować z odrębnych pasów ruchu, w przypadku zaistnienia wyjątkowych okoliczności lub jeżeli wymagają tego warunki ruchu i infrastruktury.

Państwa Członkowskie mogą współpracować z państwami sąsiadującymi w celu utworzenia odrębnych pasów ruchu na przejściach granicznych na granicach zewnętrznych.

1.1.3. Co do zasady, osoby podróżujące pojazdami mogą pozostawać wewnątrz pojazdu podczas odprawy. Jednakże jeżeli wymagają tego okoliczności, osoby mogą zostać poproszone o opuszczenie pojazdu. Odprawy szczegółowej dokonuje się, jeżeli pozwalają na to okoliczności miejscowe, w miejscach przewidzianych do tego celu. Ze względów bezpieczeństwa personelu odprawy dokonuje, jeżeli jest to możliwe, dwóch funkcjonariuszy straży granicznej.

1.2. Odprawa w ruchu kolejowym

1.2.1. Odprawa dokonywana jest zarówno w odniesieniu do pasażerów, jak i pracowników kolei w pociągach przekraczających granice zewnętrzne, w tym w pociągach towarowych i w pustych składach. Odprawa ta dokonywana jest w jeden z dwóch następujących sposobów:

- na peronie, na pierwszej stacji przyjazdu lub odjazdu na terytorium danego Państwa Członkowskiego,
- w pociągu, podczas przejazdu.

Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy dwustronne w sprawie sposobów dokonywania tej odprawy. Informują o nich Komisję zgodnie z art. 37.

1.2.2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.2.1. i w celu zwiększenia płynności ruchu szybkich pociągów pasażerskich Państwa Członkowskie, położone bezpośrednio na trasie przejazdu tych pociągów wyjeżdżających z państw trzecich, mogą również zdecydować, na mocy wspólnego porozumienia z zainteresowanymi państwami trzecimi, o dokonywaniu odprawy osób w pociągach wyjeżdżających z państw trzecich w jeden z następujących sposobów:

- na stacjach w państwie trzecim, na których osoby wsiadają do pociągu,
- na stacjach na terytorium Państw Członkowskich, na których osoby wysiadają,
- w pociągu podczas przejazdu pomiędzy stacjami na terytorium Państw Członkowskich, pod warunkiem że osoby te przebywały w pociągu na poprzedniej stacji(-ach).

1.2.3. W odniesieniu do szybkich pociągów z państw trzecich, zatrzymujących się kilkakrotnie na terytorium Państw Członkowskich, jeśli przewoźnik kolejowy ma możliwość przyjęcia pasażerów do pociągu wyłącznie w celu odbycia pozostałej części podróży na terytorium Państw Członkowskich, pasażerowie tacy są poddawani odprawie wjazdowej w pociągu albo na stacji docelowej, z wyjątkiem przypadków, w których dokonano odprawy zgodnie z pkt 1.2.1 lub 1.2.2 tiret pierwsze.

Osoby zamierzające podróżować pociągiem wyłącznie w celu odbycia pozostałej części podróży na terytorium Państw Członkowskich są wyraźnie informowane przed odjazdem pociągu, że zostaną poddane odprawie wjazdowej w trakcie podróży lub na stacji docelowej.

- 1.2.4. W przypadku odbywania podróży w kierunku przeciwnym osoby znajdujące się w pociągu są poddawane odprawie wjazdowej na podobnych zasadach.
- 1.2.5. Funkcjonariusz straży granicznej może nakazać kontrolę wnętrza wagonu, w razie konieczności z pomocą inspektora kolejowego, w celu zapewnienia, że nie zostały tam ukryte osoby lub przedmioty podlegające odprawie granicznej.
- 1.2.6. W przypadkach gdy istnieją podstawy do uznania, że w pociągu ukrywają się osoby poszukiwane lub podejrzewane o popełnienie przestępstwa lub obywatele państw trzecich zamierzający wjechać nielegalnie, funkcjonariusz straży granicznej, jeżeli nie może działać zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi, powiadamia Państwa Członkowskie, w kierunku lub na terytorium których porusza się pociąg.

2. Granice powietrzne

2.1. Procedury odprawy na lotniskach międzynarodowych

2.1.1. Właściwe organy Państw Członkowskich zapewniają podjęcie przez administratora portu lotniczego wymaganych środków w celu zapewnienia fizycznego oddzielenia pasażerów z lotów wewnętrznych od pasażerów z innych lotów. W tym celu we wszystkich międzynarodowych portach lotniczych zapewnia się odpowiednią infrastrukturę.

2.1.2. Miejsce odprawy granicznej określa się zgodnie z następującą procedurą:

- a) pasażerowie lotów z państw trzecich przesiadający się na lot wewnętrzny zostają poddani odprawie wjazdowej w porcie lotniczym, do którego przylatuje samolot z państwa trzeciego. Pasażerowie lotów wewnętrznych przesiadający się na lot do państwa trzeciego (pasażerowie transferowi) zostają poddani odprawie wjazdowej w porcie lotniczym, z którego odlatuje ten samolot;
- b) w przypadku lotów z lub do państw trzecich, bez pasażerów transferowych lub lotów z więcej niż jednym międzylądowaniem na lotniskach Państw Członkowskich, w trakcie których nie dochodzi do zmiany samolotu:
 - i) pasażerowie lotów z lub do państw trzecich, bez uprzedniego lub późniejszego transferu na terytorium Państw Członkowskich, zostają poddani odprawie wjazdowej w porcie lotniczym przylotu oraz odprawie wjazdowej w porcie lotniczym odlotu;
 - ii) pasażerowie lotów z lub do państw trzecich z więcej niż jednym międzylądowaniem na terytorium Państw Członkowskich bez zmiany samolotu (pasażerowie tranzytowi) i pod warunkiem że pasażerowie ci nie mogą wejść na pokład samolotu na etap podróży odbywający się na terytorium Państw Członkowskich, są poddawani odprawie wjazdowej w porcie lotniczym przylotu oraz odprawie wjazdowej w porcie lotniczym odlotu;
 - iii) w przypadku gdy linia lotnicza może, w odniesieniu do lotów z państw trzecich z więcej niż jednym międzylądowaniem na terytorium Państw Członkowskich, przyjąć na pokład pasażerów jedynie na pozostały etap podróży odbywający się wewnątrz tego terytorium, pasażerowie zostają poddani odprawie wjazdowej w porcie lotniczym odlotu oraz odprawie wjazdowej w porcie lotniczym przylotu.

Odprawa pasażerów, którzy podczas takich międzylądowań znajdują się już na pokładzie samolotu i nie weszli na pokład na terytorium Państw Członkowskich, odbywa się zgodnie z lit. b) pkt ii). Odwrotną procedurę stosuje się do kategorii lotów, w przypadku których krajem przeznaczenia jest państwo trzecie.

2.1.3. Odprawy granicznej zwykle nie dokonuje się na pokładzie samolotu lub w bramce (*gate*), chyba że jest to uzasadnione na podstawie oceny zagrożenia bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji. W celu zagwarantowania, że na lotniskach pełniących rolę przejść granicznych osoby mogą zostać poddane odprawie zgodnie z zasadami określonymi w art. 6–13, Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie przez władze lotniska odpowiednich środków w celu skierowania ruchu pasażerów do pomieszczeń przewidzianych dla odprawy.

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie przez administratora portu lotniczego niezbędnych środków w celu uniemożliwienia osobom nieupoważnionym wejścia do obszarów zastrzeżonych, na przykład obszaru tranzytowego, i ich opuszczenia. W normalnych warunkach odprawy nie dokonuje się w obszarze tranzytowym, chyba że jest to uzasadnione na podstawie oceny zagrożenia bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji; w szczególności odprawie w tym obszarze mogą podlegać osoby zobowiązane do posiadania lotniskowej wizy tranzytowej w celu sprawdzenia, czy posiadają one taką wizę.

2.1.4. Jeżeli w przypadku działania siły wyższej, nieuchronnego zagrożenia lub na polecenie władz samolot odbywający lot z państwa trzeciego musi lądować na terenie lądowania niebędącym przejściem granicznym, samolot taki może kontynuować swój lot jedynie po uzyskaniu zezwolenia od straży granicznej oraz od organów celných. Ta sama zasada stosowana jest, w przypadku gdy samolot odbywający lot z państwa trzeciego ląduje bez zezwolenia. W każdym przypadku do odprawy pasażerów tych samolotów stosuje się art. 6–13.

2.2. *Procedury odprawy na lądowiskach*

2.2.1. Zapewnione zostaje poddanie odprawie osób, zgodnie z zasadami określonymi w art. 6–13, także na lotniskach nieposiadających statusu międzynarodowych portów lotniczych na mocy odpowiednich przepisów krajowych („lądowiska”), ale przez które mogą prowadzić trasy lotów z lub do państw trzecich.

2.2.2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 2.1.1, w przypadku lądowisk nie istnieje konieczność dokonywania odpowiednich ustaleń w celu zapewnienia fizycznego oddzielenia pasażerów z lotów wewnętrznych od pasażerów innych lotów, bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 2320/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającego wspólne zasady w dziedzinie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego ⁽¹⁾. Ponadto przy niewielkim natężeniu ruchu ciągła obecność straży granicznej nie jest konieczna, pod warunkiem istnienia gwarancji, że niezbędny personel może zostać rozmieszczony w odpowiednim czasie.

2.2.3. W sytuacjach, kiedy straż graniczna nie jest ciągle obecna na lądowisku, kierownik takiego lądowiska powiadamia odpowiednio straż graniczną o przylotach i odlotach samolotów z lub do państw trzecich.

2.3. *Odprawa osób w lotach prywatnych*

2.3.1. W przypadku lotów prywatnych z lub do państw trzecich kapitan przekazuje przed startem straży granicznej docelowego Państwa Członkowskiego oraz, w stosownych przypadkach, Państwa Członkowskiego pierwszego wjazdu, ogólne oświadczenie zawierające między innymi plan lotu, zgodnie z załącznikiem 2 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym oraz informację dotyczącą tożsamości pasażerów.

2.3.2. W przypadku gdy lot prywatny z państwa trzeciego zmierzający do Państwa Członkowskiego odbywa międzylądowanie na terytorium innych Państw Członkowskich, właściwe organy Państwa Członkowskiego wjazdu dokonują odprawy granicznej i zamieszczają stempel wjazdowy na ogólnym oświadczeniu, o którym mowa w pkt 2.3.1.

2.3.3. W przypadku gdy zachodzą wątpliwości, czy lot odbywa się wyłącznie z lub zmierza wyłącznie w kierunku terytorium Państw Członkowskich bez międzylądowania na terytorium państwa trzeciego, właściwe organy dokonują odprawy osób na lotniskach i lądowiskach zgodnie z pkt 2.1–2.2.

2.3.4. Uregulowania w zakresie przylotu i odlotu szybowców, mikrołotów, helikopterów, małych samolotów zdolnych do odbywania lotów jedynie na krótkie dystanse oraz sterowców są określane przez prawo krajowe oraz, w stosownych przypadkach, przez umowy dwustronne.

3. **Granice morskie**

3.1. *Ogólne procedury odprawy w ruchu morskim*

3.1.1. Odprawy statków dokonuje się w porcie wejścia lub wyjścia, na pokładzie statku lub na terenie przewidzianym w tym celu, znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie statku. Jednakże, zgodnie z porozumieniami zawartymi w tej sprawie, odprawy można dokonywać również podczas podróży lub, przy wejściu lub wyjściu statku, na terytorium państwa trzeciego.

Celem odprawy jest zapewnienie, że zarówno załoga, jak i pasażerowie spełniają warunki określone w art. 5, bez uszczerbku dla art. 19 ust. 1 lit. c).

3.1.2. Kapitan statku lub, w razie nieobecności kapitana, osoba lub firma reprezentująca armatora we wszystkich sprawach związanych z obowiązkami armatora w zakresie wyposażenia statku („agent armatora”) sporządza niezwłocznie w dwóch egzemplarzach listę członków załogi i pasażerów. Najpóźniej po wejściu do portu przekazuje on tę listę (te listy) straży granicznej. Jeżeli z powodu siły wyższej listy lub list nie można przekazać straży granicznej, kopia zostanie przesłana do właściwej placówki granicznej lub władz portowych, które są zobowiązane zapewnić niezwłoczne przekazanie takiej listy straży granicznej.

3.1.3. Jeden egzemplarz tych dwóch list odpowiednio podpisanych przez straż graniczną zwraca się kapitanowi statku, który okazuje ją na żądanie podczas pobytu w porcie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 30.12.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 849/2004 (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, str. 1).

- 3.1.4. Kapitan statku lub, w razie nieobecności kapitana, agent armatora niezwłocznie zgłasza wszelkie zmiany w składzie osobowym załogi lub w liczbie pasażerów.

Ponadto kapitan niezwłocznie powiadamia właściwe organy, w miarę możliwości nawet przed wejściem statku do portu, o obecności na pokładzie pasażerów podróżujących bez biletu. Kapitan statku ponosi jednak nadal odpowiedzialność za tych pasażerów.

- 3.1.5. Kapitan statku powiadamia straż graniczną o wyjściu statku we właściwym czasie i zgodnie z zasadami obowiązującymi w danym porcie; w przypadku braku możliwości ich powiadomienia kapitan powiadamia odpowiednie władze portowe. Drugi egzemplarz uprzednio wypełnionej i podpisanej listy (list) zwraca się straży granicznej lub władzom portowym.

3.2. Szczegółowe procedury odprawy dla określonych typów żeglugi morskiej

Statki wycieczkowe

- 3.2.1. Kapitan statku wycieczkowego lub, w razie nieobecności kapitana, agent armatora przekazuje odpowiedniej jednostce straży granicznej trasę i program rejsu co najmniej 24 godziny przed wyjściem z portu oraz przed wejściem do każdego z portów na terytorium Państw Członkowskich.

- 3.2.2. Jeżeli trasa rejsu obejmuje wyłącznie porty znajdujące się na terytorium Państw Członkowskich, na zasadzie odstąpienia od art. 4 i 7 nie dokonuje się odprawy granicznej, zaś statek wycieczkowy może wchodzić do portów, które nie są przejściami granicznymi.

Mimo to, na podstawie oceny zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji, załoga i pasażerowie takich statków mogą zostać poddani odprawie.

- 3.2.3. Jeżeli trasa rejsu obejmuje zarówno porty znajdujące się na terytorium Państw Członkowskich, jak i porty znajdujące się na terytorium państw trzecich, na zasadzie odstąpienia od art. 7 odprawy granicznej dokonuje się w następujący sposób:

- a) w przypadku gdy statek wycieczkowy przychodzi z portu znajdującego się na terytorium państwa trzeciego i po raz pierwszy wchodzi do portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego, załoga i pasażerowie zostają poddani odprawie wjazdowej na podstawie list osobowych członków załogi i pasażerów, o których mowa w pkt 3.2.4.

Pasażerowie schodzący na ląd podlegają odprawie wjazdowej zgodnie z art. 7, chyba że ocena zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji wykaże, że nie ma potrzeby dokonywania takiej odprawy;

- b) w przypadku gdy statek wycieczkowy przychodzi z portu znajdującego się na terytorium państwa trzeciego i wchodzi po raz kolejny do portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego, załoga i pasażerowie zostają poddani odprawie wjazdowej na podstawie list osobowych członków załogi i pasażerów, o których mowa w pkt 3.2.4, w zakresie zmian, jakich dokonano na tych listach od momentu wejścia statku rejsowego do poprzedniego portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego.

Pasażerowie schodzący na ląd podlegają odprawie wjazdowej zgodnie z art. 7, chyba że ocena zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji wykaże, że nie ma potrzeby dokonywania takiej odprawy;

- c) w przypadku gdy statek wycieczkowy przychodzi z portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego i wchodzi do takiego portu, pasażerowie schodzący na ląd podlegają odprawie wjazdowej zgodnie z art. 7, jeżeli wymóg dokonania takiej odprawy wynika z oceny zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji;

- d) w przypadku gdy statek wycieczkowy wychodzi z portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego i kieruje się do portu znajdującego się na terytorium państwa trzeciego, załoga i pasażerowie podlegają odprawie wjazdowej na podstawie list osobowych członków załogi i pasażerów.

W przypadkach, w których wymóg dokonania takiej odprawy wynika z oceny zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej migracji, pasażerowie wchodzący na pokład podlegają odprawie wjazdowej zgodnie z art. 7;

- e) w przypadku gdy statek wycieczkowy wychodzi z portu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego i kieruje się do takiego portu, nie dokonuje się odprawy wyjazdowej.

Mimo to, na podstawie oceny zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ryzyka nielegalnej imigracji, załoga i pasażerowie takich statków mogą podlegać odprawie.

3.2.4. Listy osobowe członków załogi i pasażerów zawierają:

- a) imię i nazwisko;
- b) datę urodzenia;
- c) obywatelstwo;
- d) numer i rodzaj dokumentu podróży oraz, w stosownych przypadkach, numer wizy.

Kapitan statku wycieczkowego lub, w razie nieobecności kapitana, agent armatora przekazuje odpowiedniej jednostce straży granicznej listy osobowe co najmniej na 24 godziny przed wejściem do każdego z portów na terytorium Państw Członkowskich lub, w przypadku gdy podróż do tego portu trwa krócej niż 24 godziny, natychmiast po zakończeniu zaokrętowania w porcie poprzednim.

Lista osobowa jest stemplowana w pierwszym porcie wejścia na terytorium Państwa Członkowskiego oraz za każdym razem w przypadku późniejszych jej zmian. Lista osobowa jest uwzględniana przy ocenie ryzyka, o której mowa w pkt 3.2.3.

Żegluga rekreacyjna

- 3.2.5. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 7, osoby przebywające na pokładzie pływających jednostek rekreacyjnych przybywających z lub kierujących się do portu znajdującego się w Państwie Członkowskim nie podlegają odprawie granicznej i mogą wchodzić do portu, który nie jest przejściem granicznym.

Jednak jeżeli wynika to z oceny ryzyka nielegalnej imigracji, a w szczególności w przypadku gdy linia brzegowa państwa trzeciego znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie terytorium danego Państwa Członkowskiego, dokonuje się odprawy osób lub przeszukania pływającej jednostki rekreacyjnej.

- 3.2.6. Na zasadzie odstępstwa od art. 4, pływająca jednostka rekreacyjna przybywająca z państwa trzeciego może wyjątkowo wejść do portu niebędącego przejściem granicznym. W takich przypadkach osoby przebywające na pokładzie zgłaszają się do władz portowych w celu otrzymania zezwolenia na wejście do portu. Władze portowe kontaktują się z władzami najbliższego portu będącego przejściem granicznym w celu zgłoszenia przybycia. Oświadczenie dotyczące pasażerów składa się poprzez przedstawienie listy osób przebywających na pokładzie władzom portowym. Lista ta udostępniana jest straży granicznej najpóźniej w chwili przybycia.

Podobnie jeżeli z powodu działania siły wyższej pływająca jednostka rekreacyjna przybywająca z państwa trzeciego zmuszona jest do dokowania w porcie innym niż przejście graniczne, władze portowe kontaktują się z władzami najbliższego portu będącego przejściem granicznym w celu zgłoszenia obecności statku.

- 3.2.7. Podczas takiej odprawy przedkłada się dokument zawierający wszystkie dane techniczne statku oraz nazwiska osób przebywających na pokładzie. Kopia takiego dokumentu przekazywana jest władzom w portach wejścia i wyjścia. Przez cały czas pozostawania statku na wodach terytorialnych jednego z Państw Członkowskich kopia takiej listy znajduje się w dokumentacji statku.

Rybołówstwo przybrzeżne

- 3.2.8. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 7, załogi statków rybołówstwa przybrzeżnego, powracające codziennie lub w ciągu 36 godzin do portu rejestracji lub do innego portu znajdującego się na terytorium Państw Członkowskich bez dokowania w porcie znajdującym się na terytorium państwa trzeciego, nie podlegają systematycznej odprawie. Niemniej jednak w celu ustalenia częstotliwości odpraw brana jest pod uwagę ocena ryzyka nielegalnej imigracji, w szczególności w przypadku gdy linia brzegowa państwa trzeciego znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie terytorium danego Państwa Członkowskiego. Odprawy osób lub przeszukania statku dokonuje się stosownie do poziomu takiego ryzyka.

- 3.2.9. Załogi statków rybołówstwa przybrzeżnego, które nie są zarejestrowane w porcie znajdującym się na terytorium Państwa Członkowskiego, są odprawiane zgodnie z przepisami dotyczącymi marynarzy.

Kapitan statku zawiadamia właściwe organy o wszelkich zmianach w składzie załogi oraz o obecności pasażerów.

Połączenia promowe

3.2.10. Dokonuje się odprawy osób korzystających z połączeń promowych z portami znajdującymi się w państwach trzecich. Stosuje się następujące zasady:

- a) o ile to możliwe, Państwa Członkowskie zapewniają odrębne pasy ruchu zgodnie z art. 9;
- b) pasażerowi piesi podlegają odprawie indywidualnej;
- c) odprawy pasażerów pojazdów dokonuje się, kiedy znajdują się oni przy pojeździe;
- d) pasażerów promu podróżujących autokarem uważa się za pasażerów pieszych. W celu odprawy pasażerowie ci opuszczają autokar;
- e) odprawy kierowców pojazdów ciężarowych i wszystkich towarzyszących im osób dokonuje się, kiedy znajdują się oni przy pojeździe. Odprawa ta powinna z zasady być organizowana oddzielnie od odprawy innych pasażerów;
- f) w celu zapewnienia szybkiego dokonywania odprawy zapewnia się odpowiednią liczbę bramek;
- g) w szczególności w celu wykrycia nielegalnych imigrantów środki transportu używane przez pasażerów poddawane są przynajmniej wyrówkowej kontroli, a w stosownych przypadkach sprawdza się również ładunek i inne przedmioty umieszczone w środkach transportu;
- h) w stosunku do członków załogi promów postępuje się w taki sam sposób, jak w stosunku do członków załóg statków handlowych.

4. Żegluga śródlądowa

- 4.1. „Żegluga śródlądowa obejmująca przekraczanie granicy zewnętrznej” obejmuje wykorzystywanie w celach zarobkowych lub rekreacyjnych wszystkich typów łodzi i jednostek pływających po rzekach, kanałach i jeziorach.
 - 4.2. W odniesieniu do łodzi wykorzystywanych do celów zarobkowych przebywający na pokładzie kapitan i osoby zatrudnione, których nazwiska znajdują się na liście członków załogi, oraz członkowie rodzin tych osób mieszkający na pokładzie uważani są za członków załogi lub ich odpowiedników.
 - 4.3. Do odprawy w żegludze śródlądowej stosuje się odpowiednio właściwe przepisy pkt 3.1–3.2.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Szczególne zasady dotyczące określonych kategorii osób**1. Szefowie państw**

Na zasadzie odstępstwa od art. 5 oraz art. 7–13, głowy państw i członkowie ich delegacji, których przyjazd i wyjazd został oficjalnie zapowiedziany straży granicznej drogą dyplomatyczną, nie mogą podlegać odprawie granicznej.

2. Piloci samolotów i inni członkowie załogi

2.1. Na zasadzie odstępstwa od art. 5, posiadacze licencji pilota lub certyfikatów członka załogi określonych w załączniku 9 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym z dnia 7 grudnia 1944 r., w trakcie wykonywania swoich obowiązków i na podstawie tych dokumentów mogą:

- a) wchodzić na pokład i schodzić na ląd w porcie lotniczym międzylądowania lub w porcie lotniczym przylotu znajdującym się na terytorium Państwa Członkowskiego;
- b) wchodzić na teren gminy portu lotniczego międzylądowania lub portu lotniczego przylotu znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego;
- c) udawać się, korzystając z dowolnego środka transportu, do portu lotniczego znajdującego się na terytorium Państwa Członkowskiego w celu wejścia na pokład samolotu odlatującego z tego właśnie portu lotniczego.

W pozostałych przypadkach spełniane są wymagania zawarte w art. 5 ust. 1.

2.2. Do odprawy członków załogi samolotu stosuje się art. 6–13. W miarę możliwości załogom samolotów zapewnia się pierwszeństwo odprawy. Są one odprawiane przed pasażerami albo w specjalnie wydzielonych do tego celu miejscach. Na zasadzie odstępstwa od art. 7, załogi znane personelowi odpowiedzialnemu za kontrole graniczne, wykonującemu swoje obowiązki, mogą podlegać jedynie wyrywkowej kontroli.

3. Marynarze

3.1. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 7, Państwa Członkowskie mogą upoważnić marynarzy posiadających dokument tożsamości marynarza wydany zgodnie z konwencją genewską z dnia 19 czerwca 2003 r. (nr 185), konwencją londyńską z dnia 9 kwietnia 1965 r. oraz właściwym prawem krajowym do wejścia na terytorium Państwa Członkowskiego poprzez zejście na ląd w celu pobytu na terenie portu, do którego przybijają ich statki lub na terenie przyległych gmin bez zgłaszania się na przejściu granicznym, pod warunkiem że nazwisko ich widnieje na liście członków załogi statku, do którego należą, która została uprzednio przedłożona właściwym organom do kontroli.

Jednak zgodnie z oceną zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego i ryzyka nielegalnej imigracji marynarze podlegają zgodnie z art. 7 odprawie dokonywanej przez straż graniczną przed ich zejściem na ląd.

Jeżeli marynarz stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego lub zdrowia publicznego, można nie udzielić mu zezwolenia na zejście na ląd.

3.2. Marynarze zamierzający przebywać poza obszarem gmin przylegających do portów spełniają warunki wjazdu na terytorium Państw Członkowskich określone w art. 5 ust. 1.

4. Posiadacze paszportów dyplomatycznych, oficjalnych lub służbowych oraz członkowie organizacji międzynarodowych

4.1. Z uwagi na posiadane przez nich specjalne przywileje i immunitety, posiadacze paszportów dyplomatycznych, oficjalnych lub służbowych, wydanych przez państwa trzecie lub ich rządy uznane przez Państwa Członkowskie, oraz posiadacze dokumentów wydanych przez organizacje międzynarodowe wymienione w pkt 4.4, podróżujący w ramach wykonywania swoich obowiązków, mogą uzyskać pierwszeństwo w stosunku do innych podróżnych na przejściach granicznych, nawet jeżeli w stosownych przypadkach są oni w dalszym ciągu objęci obowiązkiem wizowym.

Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1 lit. c), osoby posiadające tego typu dokumenty nie mają obowiązku udowadniania, że posiadają wystarczające środki utrzymania.

- 4.2. Jeżeli osoba zgłaszająca się na granicy zewnętrznej powołuje się na przywileje, immunitety i zwolnienia, straż graniczna może zażądać od takiej osoby przedstawienia dowodu swojego statusu poprzez okazanie odpowiednich dokumentów, w szczególności świadectw wydanych przez państwo akredytujące lub paszportu dyplomatycznego, lub w inny sposób. W przypadku wątpliwości straż graniczna może, w razie pilnej potrzeby, zwrócić się bezpośrednio do ministerstwa spraw zagranicznych.
- 4.3. Akredytowani członkowie misji dyplomatycznych i przedstawicielstw konsularnych oraz ich rodziny mogą wjeżdżać na terytorium Państw Członkowskich za okazaniem karty, o której mowa w art. 19 ust. 2, i dokumentu uprawniającego ich do przekraczania granicy. Ponadto na zasadzie odstępstwa od art. 13, straż graniczna nie może odmówić posiadaczom paszportów dyplomatycznych, oficjalnych lub służbowych wjazdu na terytorium Państwa Członkowskiego bez uprzedniego skonsultowania się z odpowiednimi organami krajowymi. Postanowienie to stosuje się również w przypadku dokonania wobec takich osób wpisu w SIS.
- 4.4. Dokumenty wydane przez organizacje międzynarodowe do celów określonych w pkt 4.1 obejmują w szczególności:
- *laissez-passer* Organizacji Narodów Zjednoczonych wydawane personelowi Organizacji Narodów Zjednoczonych i agencjom podległym na mocy Konwencji o przywilejach i immunitetach wyspecjalizowanych agencji przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 21 listopada 1947 r. w Nowym Jorku,
 - *laissez-passer* Wspólnoty Europejskiej (WE),
 - *laissez-passer* Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom),
 - legitymacje wydane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy,
 - dokumenty wydane zgodnie z art. III ust. 2 Umowy między Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych (wojskowy dokument tożsamości, któremu towarzyszy rozkaz podróży, polecenie podróży lub indywidualne lub grupowe polecenie służbowe), a także dokumenty wydane w ramach Partnerstwa dla pokoju.

5. Pracownicy transgraniczni

- 5.1. Procedury odprawy pracowników transgranicznych podlegają ogólnym zasadom kontroli granicznej, w szczególności art. 7 i 13.
- 5.2. Na zasadzie odstępstwa od art. 7, pracownicy transgraniczni, którzy są dobrze znani straży granicznej ze względu na częste przekraczanie granicy na tym samym przejściu granicznym i w stosunku do których wstępne sprawdzenie nie wykazało dokonania wobec nich wpisu w SIS lub krajowej bazie danych, podlegają jedynie wrywkowej kontroli w celu sprawdzenia posiadania ważnego dokumentu uprawniającego ich do przekroczenia granicy oraz spełnienia warunków wjazdu. Ta grupa osób jest od czasu do czasu poddawana szczegółowej odprawie, bez ostrzeżenia i w nieregularnych odstępach czasu.
- 5.3. Przepisy pkt 5.2 mogą zostać rozciągnięte na inne kategorie osób regularnie przekraczających granicę.

6. Małoletni

- 6.1. Straż graniczna zwraca szczególną uwagę na małych, niezależnie od tego, czy podróżują pod opieką, czy samotnie. Małoletni przekraczający granicę zewnętrzną podlegają takiej samej odprawie wjazdowej i wyjazdowej, jak osoby dorosłe, przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
- 6.2. W przypadku małych podróżujących pod opieką straż graniczna sprawdza, czy osoby towarzyszące małym sprawują nad nimi opiekę rodzicielską, w szczególności jeżeli małym towarzyszy tylko jedna osoba dorosła i istnieją poważne podstawy do podejrzeń, że mogli oni zostać bezprawnie zabrani spod opieki osoby sprawującej (osób sprawujących) nad nimi prawną opiekę rodzicielską. W tym ostatnim przypadku straż graniczna prowadzi dalsze dochodzenie w celu sprawdzenia, czy podane informacje nie są niespójne lub sprzeczne.
- 6.3. W przypadku małych podróżujących samotnie straż graniczna upewnia się, za pomocą szczegółowej kontroli dokumentów podróży i dokumentów uzupełniających, że małe nie opuszczają terytorium państwa wbrew woli osoby sprawującej (osób sprawujących) nad nimi opiekę rodzicielską.

ZAŁĄCZNIK VIII

Nazwa państwa

Znak graficzny państwa (Nazwa urzędu)

(1)

ZATWIERDZENIE DOWODÓW SPEŁNIENIA WARUNKÓW DOTYCZĄCYCH CZASU TRWANIA POBYTU KRÓTKOTERMINOWEGO, W PRZYPADKACH GDY W DOKUMENCIE PODRÓŻY NIE ZAMIESZCZONO STEMPLA WJAZDU

W dniu o (godz.) w (miejsce)

Przed niżej podpisanymi, reprezentującymi urząd stawil(-a) się:

Nazwisko Imię

Data urodzenia Miejsce urodzenia Płeć

Obywatelstwo Adres zamieszkania

Dokument podróży numer

wydany w w dniu

Numer wizy (jeżeli dotyczy) wydanej przez

na okres dni z następujących powodów:

Uwzględniając przedstawione dowody, odnoszące się do długości pobytu na terytorium Państw Członkowskich, uznaje się, że osoba ta znalazła się na terytorium Państwa Członkowskiego w dniu o godz. po przekroczeniu granicy na przejściu granicznym w

Dane umożliwiające kontakt z urzędem, reprezentowanym przez niżej podpisaną osobę reprezentującą urząd:

tel.

faks

e-mail

Osoba zainteresowana otrzymuje kopię niniejszego dokumentu.

Osoba zainteresowana

Funkcjonariusz
odpowiedzialny za odprawę
+ pieczęć

(1) W przypadku Islandii i Norwegii nie jest wymagany znak graficzny.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 563/2006**z dnia 13 marca 2006 r.****w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona
w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wysp Salomona**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 37 w powiązaniu z jego art. 300 ust. 2
i art. 300 ust. 3 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota i Wyspy Salomona wynegocjowały i podpisały Umowę o współpracy w zakresie połowów zapewniającą rybakom ze Wspólnoty możliwość prowadzenia połowów na wodach podlegających jurysdykcji Wysp Salomona lub ich władzy suwerennej.
- (2) Umowa określa zakres współpracy gospodarczej, finansowej, technicznej i naukowej w sektorze rybołówstwa z uwzględnieniem zachowania zasobów i ich zrównoważonego wykorzystania oraz współpracy w przedsięwzięciach mających na celu rozwój działań gospodarczych związanych z rybołówstwem i pokrewnych we wspólnym interesie Stron.
- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona.
- (4) Należy określić przydziały możliwości połowowych dla państw członkowskich.
- (5) Państwa członkowskie, których statki prowadzą połowy na mocy niniejszego porozumienia, powiadamiają Komisję o wielkości każdego połowu dokonanego w strefie połowowej Wysp Salomona zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 500/2001 dnia 14 marca 2001 r. w sprawie ustanowienia szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 w odniesieniu do

monitorowania połowów statków rybackich Wspólnoty
na wodach państw trzecich i na pełnym morzu ⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym przyjmuje się w imieniu Wspólnoty Umowę o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wysp Salomona (zwaną dalej „Umową”).

Tekst Umowy stanowi Załącznik do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Możliwości połowowe, określone w Protokole do Umowy, zostają podzielone w sposób następujący:

— Sejnery chłodnie do połowu tuńczyków:	Hiszpania:	75 % dostępnych możliwości połowowych
	Francja:	25 % dostępnych możliwości połowowych
— Takłowce powierzchniowe:	Hiszpania:	6 statki
	Portugalia:	4 statki.

Jeżeli wnioski o wydanie licencji z tych państw członkowskich nie wyczerpią wszystkich możliwości połowowych ustalonych w Protokole, Komisja może uwzględnić wnioski o licencje z pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 marca 2006 r.

W imieniu Rady
M. BARTENSTEIN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia wydana 14 lutego 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 73 z 15.3.2001, str. 8.

UMOWA O PARTNERSTWIE
między Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wysp Salomona

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA, zwana dalej „Wspólnotą”, oraz

RZĄD WYSP SALOMONA, zwanych dalej „Wyspami Salomona”,

zwane łącznie „Stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC bliską współpracę i dobre stosunki między Wspólnotą a Wyspami Salomona, w szczególności w kontekście porozumień z Lomé i Cotonou, oraz ich wspólne pragnienie dalszego rozwijania i utrzymywania tych stosunków,

UWZGLĘDNIAJĄC pragnienie Wysp Salomona wspierania racjonalnej eksploatacji swoich zasobów połowowych w drodze wzmożonej współpracy,

POWOŁUJĄC SIĘ na to, że w odniesieniu w szczególności do połowów morskich Wyspy Salomona sprawują władzę suwerenną lub jurysdykcję nad strefą rozciągającą się do 200 mil morskich od ich wybrzeża,

BIORĄC POD UWAGĘ Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz Porozumienie Narodów Zjednoczonych w sprawie zasobów rybnych,

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ znaczenia zasad ustanowionych w kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa przyjętego na konferencji FAO (Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa) w 1995 r.,

POTWIERDZAJĄC, że wykonywanie praw suwerennych przez państwa nadbrzeżne na wodach będących pod ich jurysdykcją do celów eksploatacji, ochrony i zarządzania żywymi zasobami musi być zgodne z zasadami prawa międzynarodowego i należyte uwzględniać praktyki ustalone na szczeblu regionalnym,

ZDECYDOWANE współpracować we wspólnym interesie na rzecz rozwoju odpowiedzialnego rybołówstwa w celu zapewnienia długotrwałej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania żywych zasobów morskich,

PRZEKONANE, że taka współpraca musi przyjąć formę inicjatyw i środków, które podejmowane wspólnie lub niezależnie będą się wzajemnie uzupełniać, będą spójne z polityką i zagwarantują synergii podejmowanych działań;

ZDECYDOWANE prowadzić w tym celu dialog w celu określenia polityki połowowej na Wyspach Salomona i ustalenia stosownych środków gwarantujących skuteczne wdrażanie tej polityki oraz zaangażowanie podmiotów gospodarczych i społeczeństwa w jej realizację,

PRAGNĄC ustanowić zasady i warunki regulujące działalność połowową statków Wspólnoty w strefie połowowej Wysp Salomona oraz wsparcie Wspólnoty dla rozwoju odpowiedzialnych połowów w tej strefie połowowej,

ZDECYDOWANE nawiązać bliższą współpracę gospodarczą w zakresie rybołówstwa i działań pokrewnych poprzez wprowadzenie i rozwój wspólnych przedsięwzięć, w które zaangażują się firmy obu Stron,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres

odpowiedzialnych połowów w strefie połowowej Wysp Salomona, gwarantujących ochronę i zrównoważone wykorzystywanie zasobów połowowych oraz rozwój rybołówstwa na Wyspach Salomona,

Niniejsza Umowa ustanawia zasady i procedury regulujące:

— gospodarczą, finansową, techniczną i naukową współpracę w sektorze rybołówstwa, mającą na celu rozwój

— warunki dostępu wspólnotowych statków rybackich do stref połowowych Wysp Salomona,

- rozwiązania w zakresie stanowienia przepisów dotyczących rybołówstwa w strefie połowowej Wysp Salomona, mające gwarantować spełnienie wyżej opisanych zasad i reguł,
 - środki gwarantujące skuteczną ochronę zasobów rybnych i zarządzanie nimi,
 - zapobieganie nielegalnym, niezgłoszonym i niezgodnym z przepisami połowom,
 - współpracę między przedsiębiorstwami w celu rozwoju działalności gospodarczej w sektorze rybołówstwa i działań pokrewnych, we wspólnym interesie Stron.
- iii) udział w przedsięwzięciach, co do których można zasadnie zakładać, że mają na celu lokalizację, połów, odławianie i pozyskiwanie ryb;
 - iv) umieszczanie, poszukiwanie i odzyskiwanie urządzeń powodujących koncentrację ryb lub podobnego sprzętu elektronicznego, np. radiolatarni odzewowych;
 - v) wszelkie działania na morzu bezpośrednio wspierające działania opisane w ppkt i)–iv) lub takie działania przygotowujące;
 - vi) wykorzystanie innego pojazdu powietrznego lub morskiego do działalności opisanej w ppkt i)–v), za wyjątkiem sytuacji, gdzie zagrożone jest zdrowie i bezpieczeństwo załogi lub bezpieczeństwo statku;

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej Umowy:

- a) „władze Wysp Salomona” oznaczają Departament Rybołówstwa i Zasobów Morskich Wysp Salomona lub Ministra ds. Rybołówstwa w Departamencie Rybołówstwa i Zasobów Morskich Wysp Salomona;
- b) „władze Wspólnoty” oznaczają Komisję Europejską;
- c) „strefa połowowa Wysp Salomona” oznacza wody, na których władzę suwerenną lub jurysdykcję sprawują Wyspy Salomona w zakresie łowisk określanych przez ustawodawstwo krajowe Wysp Salomona jako „granice łowisk Wysp Salomona”;
- d) „statek wspólnotowy” oznacza statek rybacki pływający pod banderą Państwa Członkowskiego i zarejestrowany we Wspólnocie;
- e) „wspólne przedsiębiorstwo” oznacza firmę prowadzącą działalność komercyjną związaną z rybołówstwem lub działaniami pokrewnymi, założoną na Wyspach Salomona przez właścicieli statków lub przedsiębiorstwa krajowe z państw Stron;
- f) „Wspólny Komitet” oznacza komitet złożony z przedstawicieli Wspólnoty i Wysp Salomona, którego funkcje opisano w art. 9 niniejszej Umowy;
- g) „połowy” oznaczają:
 - i) poszukiwania, łowienie, odławianie i pozyskiwanie ryb;
 - ii) próby poszukiwania, łowienia, odławiania i pozyskiwania ryb;
- h) „rejs rybacki” oznacza każdy statek wykorzystywany lub przeznaczony do wykorzystywania w celu prowadzenia połowów, łącznie ze statkami pomocniczymi, transportowcami i innymi statkami bezpośrednio zaangażowanymi w takie działania połowowe;
- i) „operator” oznacza osobę odpowiedzialną za statek rybacki, dowodzącą nim lub bezpośrednio go kontrolującą, łącznie z właścicielem, czarterującym lub kierującym statkiem;
- j) „przeładunek” oznacza rozładowanie części lub całości ładunku ryb ze statku rybackiego na inny statek rybacki na morzu lub w porcie.

Artykuł 3

Zasady i cele związane z wprowadzeniem w życie niniejszej Umowy

1. Niniejszym Strony zobowiązują się do popierania odpowiedzialnych połowów w strefie połowowej Wysp Salomona, opartych na zasadzie niedyskryminowania różnych flot łowiących w tej strefie, bez naruszenia porozumień zawartych pomiędzy krajami rozwijającymi się w ramach jednego regionu geograficznego, włączając wzajemne umowy połowowe.
2. Strony współpracują na rzecz określenia i wprowadzenia w życie polityki rybołówstwa sektorowego w strefie połowowej Wysp Salomona i w tym celu przystąpią do omawiania koniecznych reform. Strony niniejszym zobowiązują się do niepodejmowania żadnych środków w tym regionie bez konsultacji z drugą Stroną.
3. Strony będą także współpracować w zakresie ocen *ex ante*, bieżących i *ex post* środków, programów i działań realizowanych na podstawie postanowień niniejszej Umowy, prowadzonych wspólnie lub jednostronnie.
4. Niniejszym Strony zobowiązują się do zagwarantowania, że postanowienia niniejszej Umowy zostaną wprowadzone w życie zgodnie z zasadami ładu gospodarczego i społecznego.

5. Zatrudnienie marynarzy z Wysp Salomona na statkach wspólnotowych reguluje Deklaracja MOP (Międzynarodowej Organizacji Pracy) w sprawie Podstawowych Zasad i Praw w Pracy, której przepisy stosuje się do umów o pracę oraz ogólnych warunków zatrudnienia. Dotyczy to w szczególności wolności zrzeszania się i skutecznej egzekucji prawa do prowadzenia sporów zbiorowych oraz wykluczenia dyskryminacji zatrudnienia i dyskryminacji zawodowej.

Artykuł 4

Współpraca naukowa

1. W okresie objętym niniejszą Umową Wspólnota i Wyspy Salomona monitorują stan zasobów w strefie połowowej Wysp Salomona, odbywając w razie potrzeby spotkania naukowe, przemennie we Wspólnocie i na Wyspach Salomona.

2. Wnioski ze spotkania naukowego i dane z najlepszych dostępnych źródeł naukowych Strony omawiają w ramach Wspólnego Komitetu, o którym mowa w art. 9, i jeżeli jest to konieczne oraz na mocy wspólnego porozumienia, podejmują kroki w celu zapewnienia zrównoważonego zarządzania zasobami połowowymi.

3. Strony będą odbywać wzajemne konsultacje, bezpośrednio lub w ramach zainteresowanych organizacji międzynarodowych, w celu zapewnienia zarządzania żywymi zasobami zachodniego i środkowego Pacyfiku i ich ochrony oraz współpracy w zakresie badań naukowych.

Artykuł 5

Dostęp statków wspólnotowych do połowów w strefie połowowej Wysp Salomona

1. Niniejszym Wyspy Salomona wyrażają zgodę na podejmowanie przez statki wspólnotowe działań połowowych w ich strefie połowowej, zgodnie z niniejszą Umową oraz jej Załącznikiem i Protokołem.

2. W przypadku działań połowowych regulowanych niniejszą Umową obowiązują przepisy prawa i rozporządzenia Wysp Salomona. Wyspy Salomona informują Komisję o wszelkich zmianach we wspomnianych przepisach prawa i rozporządzeniach w ciągu, odpowiednio, sześciu lub jednego miesiąca, przed ich wejściem w życie.

3. Wyspy Salomona są odpowiedzialne za skuteczne wprowadzenie w życie postanowień dotyczących monitorowania połowów określonych w Protokole. Statki wspólnotowe współpracują z władzami Wysp Salomona odpowiedzialnymi za prowadzenie takiego monitoringu. Kroki podejmowane przez Wyspy Salomona w celu regulacji połowów w interesie ochrony zasobów połowowych, są oparte na obiektywnych i naukowych kryteriach. Stosuje się je w odniesieniu do statków wspólnotowych, statków

Wysp Salomona i innych, bez naruszenia umów zawartych między krajami rozwijającymi się w ramach jednego regionu geograficznego, włączając wzajemne umowy połowowe.

4. Wspólnota podejmuje wszelkie stosowne kroki w celu zapewnienia zgodności jej statków z postanowieniami niniejszej Umowy, prawodawstwem i rozporządzeniami dotyczącymi połowów w strefie połowowej Wysp Salomona.

Artykuł 6

Licencje połowowe

Procedura uzyskiwania licencji połowowej, opłaty i metoda płatności określone są w Załączniku do Protokołu.

Artykuł 7

Wkład finansowy

1. Wspólnota, zgodnie z warunkami określonymi w Protokole i Załącznikach do niniejszej Umowy, dokonuje jednorazowego wkładu finansowego na rzecz Wysp Salomona. Wkład ten oblicza się na podstawie dwóch powiązanych elementów, to jest:

- a) dostępu statków wspólnotowych do połowów w strefie połowowej Wysp Salomona; oraz
- b) wsparcia finansowego przez Wspólnotę rozwoju odpowiedzialnych połowów i zrównoważonego wykorzystania zasobów połowowych w strefie połowowej Wysp Salomona.

Część wkładu finansowego, o której mowa w ust. 1 lit. b), określa się, mając na uwadze cele związane z polityką połowów sektorowych na Wyspach Salomona, ustalone za porozumieniem Stron zgodnie z Protokołem, oraz zgodne z rocznym i wieloletnim programem realizacji tej polityki.

2. Wspólnota wnosi swój wkład finansowy raz w roku zgodnie z Protokołem i bez naruszenia postanowień niniejszej Umowy i jej Protokołu dotyczących zmiany kwoty wkładu w następstwie jednej z poniższych sytuacji:

- a) poważne okoliczności, inne niż przyczyny naturalne, w wyniku których działalność połowowa w strefie połowowej Wysp Salomona jest niemożliwa (zgodnie z art. 14 niniejszej Umowy);
- b) redukcja możliwości połowowych przyznanych statkom wspólnotowym na mocy wspólnego porozumienia Stron w celach związanych z zarządzaniem zasobami, w przypadku gdy według najlepszych danych naukowych jest ona niezbędna dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania zasobów (zgodnie z art. 4 Protokołu);
- c) wzrost możliwości połowowych przyznanych statkom wspólnotowym, ustalony na mocy porozumienia Stron, w przypadku gdy z najlepszych dostępnych danych naukowych wynika, że stan zasobów na to pozwala (zgodnie z art. 1 i 4 Protokołu);

- d) ponowna ocena warunków wsparcia finansowego Wspólnoty na rzecz wdrażania polityki połowów sektorowych na Wyspach Salomona (zgodnie z art. 5 Protokołu), jeżeli uzasadniają to wyniki wdrażania rocznego i wieloletniego planu realizowanego przez obie Strony;
- e) rozwiązywanie niniejszej Umowy na mocy art. 12;
- f) zawieszenie wprowadzenia w życie postanowień niniejszej Umowy na mocy art. 13.
- c) działanie w charakterze forum polubownego rozwiązywania sporów związanych z interpretacją lub wprowadzaniem w życie niniejszej Umowy;
- d) w razie konieczności ponowna ocena poziomu możliwości połowowych i związanego z nimi wkładu finansowego. Konsultacje odbywają się zgodnie z zasadami określonymi w art. 1, 2 i 3 Protokołu;
- e) wszelkie inne funkcje uzgodnione przez Strony na drodze wzajemnego porozumienia.

Artykuł 8

Promowanie współpracy pomiędzy podmiotami gospodarczymi i w społeczeństwie obywatelskim

1. Strony promują współpracę gospodarczą, handlową, naukową i techniczną w sektorze rybołówstwa i pokrewnych. Strony porozumiewają się ze sobą w sprawach związanych z koordynacją różnych środków przyjmowanych w tych dziedzinach.
2. Strony zachęcają do wymiany informacji w zakresie technik i sprzętu połowowego, metod konserwacji i przetwarzania przemysłowego produktów rybołówstwa.
3. Strony podejmują wysiłki w celu stworzenia korzystnych warunków dla promowania gospodarczych, handlowych i technicznych relacji między przedsiębiorstwami z krajów Stron, poprzez zachęcanie do stwarzania klimatu przyjaznego dla rozwoju działalności gospodarczej i inwestycji.
4. W szczególności Strony zachęcają do zakładania wspólnych przedsiębiorstw w ich wspólnym interesie. Zakładanie wspólnych przedsiębiorstw na Wyspach Salomona i transfer statków wspólnotowych do tych przedsiębiorstw będzie odbywać się zgodnie z przepisami prawa Wysp Salomona i Wspólnoty, obowiązującymi w danym momencie.

Artykuł 9

Wspólny Komitet

1. Wprowadzanie w życie niniejszej Umowy nadzoruje utworzony w tym celu Wspólny Komitet. Wspólny Komitet pełni następujące funkcje:
 - a) kontrola wykonania, interpretacji i wprowadzania w życie Umowy, w szczególności określania rocznego i wieloletniego planu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 Protokołu, i ocena jego wdrożenia;
 - b) zapewnianie koniecznej współpracy w sprawach leżących we wspólnym interesie Stron, związanych z rybołówstwem;

2. Wspólny Komitet spotyka się przynajmniej raz w roku, przemiennie we Wspólnocie i na Wyspach Salomona, a spotkaniu przewodniczy Strona będąca gospodarzem spotkania. Na żądanie każdej ze Stron Komitet zbiera się na posiedzeniu specjalnym.

Artykuł 10

Obszar geograficzny obowiązywania Umowy

Niniejszą Umowę stosuje się, z jednej strony, do terytoriów, na których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i na warunkach ustanowionych w tym Traktacie oraz, z drugiej strony, do terytorium Wysp Salomona.

Artykuł 11

Okres obowiązywania

Niniejsza Umowa obowiązuje przez okres trzech lat, począwszy od daty jej wejścia w życie, i jeśli żadna ze Stron nie wypowie Umowy zgodnie z art. 12, jest ona przedłużana w sposób automatyczny na kolejne trzyletnie okresy.

Artykuł 12

Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę w przypadku zaistnienia poważnych okoliczności, takich jak degradacja zasobów, których dotyczy Umowa, odkrycie zmniejszonego poziomu wykorzystania możliwości połowowych przyznanych statkom wspólnotowym lub niedotrzymanie zobowiązań w zakresie zwalczania nielegalnych, niezgłoszonych lub nieuregulowanych połowów przez Stronę.
2. Strona wypowiadająca Umowę powiadamia drugą Stronę o swoim zamiarze wycofania się z umowy na piśmie co najmniej sześć miesięcy przed terminem wygaśnięcia pierwszego lub każdego kolejnego okresu obowiązywania Umowy.
3. Wysłanie zawiadomienia, o którym mowa w poprzednim ustępie, oznacza rozpoczęcie negocjacji przez Strony.
4. Kwota wkładu finansowego, o którym mowa w art. 7, za rok, w którym Umowa została wypowiedziana, zostanie odpowiednio zmniejszona *pro rata temporis*.

5. Przed upływem obowiązującego okresu ważności Protokołu Strony prowadzą negocjacje w celu ustalenia w drodze porozumienia, jakie zmiany lub uzupełnienia do Protokołu lub Załącznika są wymagane.

Artykuł 13

Zawieszenie i rewizja płatności wkładu finansowego

1. Wykonywanie niniejszej Umowy może zostać zawieszone na wniosek jednej ze Stron, w przypadku zaistnienia poważnych sporów co do wykonywania postanowień Umowy, jej Protokołu lub Załącznika. Strona, która występuje o zawieszenie wykonywania Umowy, powiadamia o swoim zamiarze na piśmie przynajmniej trzy miesiące wcześniej przed planowanym wejściem w życie zawieszenia. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia Strony przystępują do rozmów mających na celu polubowne rozstrzygnięcie sporu.

2. Płatność wkładu finansowego, o którym mowa w art. 7, zostaje zmniejszona proporcjonalnie i *pro rata temporis*, odpowiednio do okresu zawieszenia.

Artykuł 14

Zawieszenie z powodu siły wyższej

1. W przypadku gdy poważne okoliczności inne niż zjawiska naturalne uniemożliwiają prowadzenie działalności połowowej w wyłącznej strefie ekonomicznej (WSE) Wysp Salomona, Wspólnota Europejska może wstrzymać płatność wkładu finansowego,

o którym mowa w art. 2 Protokołu, po konsultacjach między Stronami i pod warunkiem że uregulowała wszystkie należności z tego tytułu do dnia zawieszenia.

2. Płatność wkładu finansowego nastąpi po konsultacji i porozumieniu między Stronami potwierdzającym, że warunki umożliwiające prowadzenie połowów ustąpiły, a sytuacja pozwala na powrót do zwykłej działalności połowowej. Płatność tę należy uregulować w terminie dwóch miesięcy po uzyskaniu potwierdzenia od Stron.

3. Ważność licencji nadanych statkom wspólnotowym na mocy art. 6 Umowy i art. 1 Protokołu zostaje przedłużona o okres, przez który działalność połowowa była zawieszona.

Artykuł 15

1. Protokół i Załącznik stanowią integralną część niniejszej Umowy.

Artykuł 16

1. Niniejsza Umowa, sporządzona w dwóch egzemplarzach w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny, wchodzi w życie w dniu wzajemnego przekazania przez Strony powiadomień o zakończeniu odpowiednich właściwych procedur przyjęcia.

PROTOKÓŁ

określający możliwości połowowe i płatności przewidziane w Umowie o partnerstwie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Wyspami Salomona na sprawie połowów w strefie połowowej Wysp Salomona

Artykuł 1

Okres obowiązywania i możliwości połowowe

1. Wyspy Salomona, na podstawie art. 6 niniejszej Umowy, przyznają roczne licencje połowowe wspólnotowym statkom do połowu tuńczyka, zgodnie z krajowym planem zarządzania zasobami tuńczyka oraz limitami ustanowionymi w Porozumieniu z Palau dotyczących zarządzania połowami prowadzonymi przez sejnery na zachodnim Pacyfiku, zwanym dalej „Porozumieniem z Palau”.

2. Przez pierwsze trzy lata obowiązywania niniejszego Protokołu obowiązywać będą następujące możliwości połowowe określone w art. 5 Umowy:

— Licencje roczne na równoczesne połowy w strefie połowowej Wysp Salomona nadaje się czterem sejnierom i 10 taklowcom.

3. Począwszy od drugiego roku stosowania niniejszego Protokołu i bez naruszenia art. 9 lit. d) Umowy i art. 4 Protokołu, na wniosek Wspólnoty liczba licencji połowowych dla sejnierów nadanych na mocy art. 1 ust. 2 Protokołu może ulec zwiększeniu, o ile pozwoli na to zasoby połowowe oraz zgodnie z rocznymi ograniczeniami na mocy „Porozumienia z Palau” i właściwą oceną zasobów tuńczyka opartą na obiektywnych i naukowych kryteriach, włączając „Przegląd połowów tuńczyka oraz stan zasobów na zachodnim i środkowym Pacyfiku” publikowany co roku przez Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku.

4. Ustępy 1, 2 i 3 obowiązują z zastrzeżeniem postanowień art. 4, 6 i 7 Protokołu.

Artykuł 2

Wkład finansowy – metody płatności

1. Jednokrotny wkład finansowy, określony w art. 7 Umowy, ustala się na 400 000 EUR rocznie.

2. Obowiązuje postanowienie ust. 1 z zastrzeżeniem postanowień art. 4 Protokołu oraz art. 13 i 14 Umowy.

3. Jeżeli całkowita wielkość połowu tuńczyka przez statki wspólnotowe w strefie połowowej Wysp Salomona przekroczy 6 000 ton rocznie, całkowity roczny wkład finansowy wzrasta o 65 EUR za każdą dodatkową tonę złowionego tuńczyka. Jednakże całkowita roczna kwota należna od Wspólnoty nie może przekraczać potrójnej kwoty wkładu finansowego ustalonej zgodnie z ust. 1.

4. Za każdą dodatkową licencję dla sejnery, nadaną przez Wyspy Salomona zgodnie z art. 1 ust. 3, Wspólnota zwiększa wkład finansowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego Protokołu, o 65 000 EUR rocznie.

5. Płatność jest regulowana do dnia 1 maja w pierwszym roku oraz do daty rocznicy wejścia w życie Protokołu w latach następnych.

6. Zgodnie z art. 5 Wyspy Salomona mają pełną swobodę w dysponowaniu środkami z tytułu wkładu finansowego wnoszonego przez Wspólnotę.

7. Wkład finansowy jest wpłacany na konto rządowe otwarte w instytucji finansowej wskazanej przez Wyspy Salomona. Jest to rachunek rządu Wysp Salomona (Solomon Islands Government Revenue Account) nr 0260-002 w banku centralnym Wysp Salomona, w Honiara. Roczny wkład finansowy, należny od Wspólnoty za nadanie na mocy art. 1 ust. 3 i art. 2 ust. 4 dodatkowych rocznych licencji, wpłacany jest na ten rachunek.

Artykuł 3

Współpraca w zakresie odpowiedzialnego rybołówstwa

1. Strony niniejszym zobowiązują się do promowania odpowiedzialnego rybołówstwa w strefie połowowej Wysp Salomona w oparciu o zasadę niedyskryminowania żadnej z flot łowiących na tych wodach.

2. W okresie obowiązywania niniejszego Protokołu Wspólnota i Wyspy Salomona będą kontrolować stan i zrównowagę zasobów w strefie połowowej Wysp Salomona.

3. Strony konsultują między sobą oraz ze Wspólnym Komitetem, o którym mowa w art. 9 Umowy, wnioski z dorocznego spotkania członków „Porozumienia z Palau” oraz corocznej oceny zasobów, wykonywanej przez Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku, i w razie konieczności oraz na mocy porozumienia przyjmują środki gwarantujące zrównoważone zarządzanie zasobami połowowymi.

Artykuł 4

Zmiana możliwości połowowych

1. Możliwości połowowe, o których mowa w art. 1, mogą ulec zwiększeniu na mocy porozumienia między Stronami, jeżeli wnioski z dorocznego spotkania członków „Porozumienia z Palau” oraz corocznej oceny stanu zasobów, wykonywanej przez Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku, wskazują, że takie zwiększenie nie będzie stanowić zagrożenia dla zrównoważonego zarządzania zasobami Wysp Salomona. W takim przypadku wkład finansowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, jest zwiększany proporcjonalnie i *pro rata temporis*.

2. Natomiast jeśli Strony uzgodnią przyjęcie środków zmierzających do redukcji możliwości połowowych, o których mowa w art. 1, wówczas wkład finansowy zostanie obniżony proporcjonalnie i *pro rata temporis*.

3. Możliwości połowowe przydzielone różnym kategoriom statków także mogą ulegać zmianie na mocy porozumienia między Stronami, pod warunkiem że zmiany te są zgodne z wydanymi na posiedzeniach naukowych zaleceniami dotyczącymi zarządzania zasobami, na które taka zmiana przydziałów może mieć wpływ. Strony uzgadniają ewentualną zmianę wysokości wkładu finansowego, jeżeli wymaga tego zmiana przydziału możliwości finansowych.

Artykuł 5

Wsparcie rozwoju odpowiedzialnego rybołówstwa na wodach Wysp Salomona

1. Wyspy Salomona definiują i wprowadzają w życie politykę połowów sektorowych na wyspach Salomona, mającą na celu wspieranie odpowiedzialnego rybołówstwa na wodach tego kraju. Na ten cel przeznacza się 30 % jednorazowego wkładu finansowego określonego w art. 2 ust. 1 niniejszego Protokołu. Wkład ten będzie przeznaczony na finansowanie celów ustalonych za porozumieniem Stron i realizowanych w programie rocznym i wieloletnim.

2. Do celów ust. 1 w chwili wejścia w życie Protokołu, a nie później niż w trzy miesiące po tej dacie, Wspólnota i Wyspy Salomona ustalą w ramach Wspólnego Komitetu, powołanego na mocy art. 9 Umowy, wieloletni program sektorowy oraz szczegółowe zasady wprowadzania go w życie dotyczące w szczególności:

- a) rocznych i wieloletnich wytycznych dotyczących wykorzystania odsetku wkładu finansowego, o którym mowa w ust. 1;
- b) rocznych i wieloletnich celów prowadzących do wprowadzenia odpowiedzialnego rybołówstwa i zrównoważonych połowów, z uwzględnieniem priorytetów określonych przez Wyspy Salomona w ich krajowej polityce dotyczącej rybołówstwa i innych programach związanych z rozwojem odpowiedzialnego rybołówstwa i zrównoważonych połowów oraz mających wpływ na te czynniki;

c) kryteriów i procedur corocznej oceny wyników.

3. Wszystkie zmiany w wieloletnim programie sektorowym wymagają zatwierdzenia przez obie Strony w ramach Wspólnego Komitetu.

4. Co roku Wyspy Salomona przeznaczają część jednorazowego wkładu finansowego określonego w ust. 1 na cele związane z wdrażaniem programu wieloletniego. W pierwszym roku obowiązywania Protokołu rząd Wysp Salomona musi poinformować Wspólnotę o przeznaczeniu części wkładu finansowego na ten cel w chwili zatwierdzenia wieloletniego planu sektorowego przez Wspólny Komitet. W kolejnych latach Wyspy Salomona informują Wspólnotę o przeznaczeniu tych środków nie później niż na 45 dni przed datą rocznicy wejścia w życie niniejszego Protokołu.

5. Wydatkowanie części (30 %) wkładu finansowego przewidzianej w ust. 1 kontrolują wspólnie Departament Rybołówstwa i Zasobów Morskich oraz Departament Skarbu i Finansów.

6. W przypadku gdy roczna ocena postępu w realizacji wieloletniego programu sektorowego wskazuje na konieczność obniżenia udziału jednorazowego wkładu finansowego określonego w art. 5 ust. 1 niniejszego Protokołu, Wspólnota Europejska może wystąpić o taką redukcję w celu dostosowania rzeczywistej kwoty zasobów finansowych przeznaczonych na realizację programu do jego wyników.

Artykuł 6

Spory Zawieszenie wprowadzania w życie Protokołu

1. Wszelkie spory między Stronami, związane z interpretacją postanowień niniejszego Protokołu, są przedmiotem wzajemnych konsultacji Stron w ramach Wspólnego Komitetu powołanego na mocy art. 9 Umowy. W razie potrzeby zostaje w tym celu zwołane osobne zebranie Komitetu.

2. Nie naruszając postanowień art. 7, realizacja postanowień Protokołu może zostać zawieszona na wniosek jednej ze Stron, jeżeli spór ma charakter poważny, a konsultacje w ramach Wspólnego Komitetu, o których mowa w ust. 1, nie przyniosły jego polubownego rozwiązania.

3. Strona, która występuje o zawieszenie wykonywania Protokołu, powiadamia o swoim zamiarze na piśmie co najmniej trzy miesiące przed wejściem w życie zawieszenia.

4. W przypadku zawieszenia Strony kontynuują konsultacje w celu osiągnięcia polubownego rozwiązania sporu. Po osiągnięciu porozumienia Protokół jest ponownie realizowany, a kwota wkładu finansowego zostaje zmniejszona proporcjonalnie i *pro rata temporis* stosownie do okresu, w którym obowiązywanie Protokołu było zawieszone.

*Artykuł 7***Zawieszenie wykonywania Protokołu z powodu nieuiszczenia płatności**

Na mocy art. 9 Umowy, jeżeli Wspólnota nie uiści opłaty określonej w art. 2 Protokołu, wykonywanie Protokołu może zostać zawieszone na następujących warunkach:

- a) właściwe władze Wysp Salomona powiadamiają Wspólnotę Europejską o nieuregulowaniu płatności. Wspólnota Europejska sprawdza, czy zarzut jest słuszny, i w razie konieczności przelewa zaległą kwotę w ciągu 45 dni roboczych od otrzymania powiadomienia;
- b) jeżeli w terminie określonym w lit. a) płatność nie zostanie uregulowana, a jej brak nie zostanie właściwie uzasadniony, Wyspy Salomona mają prawo do zawieszenia wykonania postanowień Protokołu. O zawieszeniu niezwłocznie informują Wspólnotę Europejską;
- c) wykonywanie Protokołu zostaje wznowione niezwłocznie po dokonaniu płatności.

*Artykuł 8***Przepisy krajowe**

Działalność statków prowadzona w związku z niniejszym Protokołem i jego Załącznikami, a w szczególności przeładunek, korzystanie z usług portowych i zakup dostaw, regulują stosowne przepisy krajowe Wysp Salomona.

*Artykuł 9***Wejście w życie**

1. Niniejszy Protokół wraz z Załącznikiem wchodzi w życie w dniu wzajemnego przekazania przez Strony powiadomień o zakończeniu wymaganych procedur.

2. Niniejszy Protokół stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 2005 r.

ZAŁĄCZNIK

Zasady regulujące działalność połowową statków wspólnotowych w strefie połowowej Wysp Salomona

ROZDZIAŁ I

FORMALNOŚCI ZWIĄZANE ZE SKŁADANIEM WNIOSKÓW I WYDAWANIEM LICENCJI

SEKCJA 1

Wydawanie licencji

1. Licencję na prowadzenie połowów w strefie połowowej Wysp Salomona mogą otrzymać tylko statki spełniające wymagania.
2. Statek spełniający wymagania to taki, który nie otrzymał zakazu prowadzenia połowów na Wyspach Salomona i którego właściciel ani kapitan nie otrzymali takiego zakazu. W chwili ubiegania się o licencję właściciel i kapitan oraz statek muszą dopełnić wszelkich obowiązków związanych z działalnością połowową prowadzoną przez nich dotychczas na Wyspach Salomona na mocy wcześniejszego porozumienia między tym krajem a Wspólnotą Europejską.
3. Wszystkie statki wspólnotowe ubiegające się o licencję muszą posiadać przedstawiciela rezydującego na Wyspach Salomona. Nazwę (nazwisko) i adres przedstawiciela wpisuje się we wniosku o wydanie licencji.
4. Właściwe władze Wspólnoty przedkładają ministrowi Departamentu ds. Rybołówstwa i Zasobów Morskich Wysp Salomona (zwanemu dalej „ministrem”) za pośrednictwem przedstawicielstwa Komisji Europejskiej odpowiedzialnego za Wyspy Salomona (zwanego dalej „przedstawicielstwem Komisji Europejskiej” lub „przedstawicielstwem”) wniosek dla każdego statku, który chce prowadzić połowy na mocy niniejszej Umowy, co najmniej 15 dni przed rozpoczęciem wnioskowanego okresu ważności licencji.
5. Wnioski składa się ministrowi na formularzu zgodnie ze wzorem zamieszczonym w dodatku 1.
6. Wnioski o wydanie licencji składa się wraz z następującymi dokumentami:
 - potwierdzeniem zapłaty opłaty licencyjnej za okres ważności licencji,
 - kopią certyfikatu tonażu, z podaniem tonażu statku w tonach rejestrowych brutto, wydanego przez państwo członkowskie bandery,
 - aktualną potwierdzoną fotografią barwną statku o wymiarach co najmniej 15 × 10 cm pokazującą statek od strony burty,
 - wszystkimi innymi dokumentami lub świadectwami wymaganymi zgodnie z przepisami dotyczącymi danego typu statku określonymi w niniejszym Protokole.
7. Opłatę wnosi się na rachunek wskazany przez ministra (rachunek rządu Wysp Salomona nr 0260-200 w Banku Centralnym Wysp Salomona, w Honiara).
8. Kwota uwzględnia wszystkie opłaty krajowe i lokalne, z wyjątkiem opłat portowych, opłaty serwisowej i należności za przeładunek.
9. Minister podpisuje i wydaje licencje właścicielom statków lub ich przedstawicielom za pośrednictwem przedstawicielstwa Komisji w terminie 15 dni roboczych od otrzymania wszystkich dokumentów określonych w pkt 6.
10. W przypadku gdy licencja zostanie podpisana w terminie, w którym biura przedstawicielstwa Komisji Europejskiej są zamknięte, licencję przesyła się bezpośrednio przedstawicielowi statku, a jej kopię – przedstawicielstwu.
11. Licencje są wydawane dla konkretnego statku i nie podlegają przeniesieniu.

12. Jednakże na wniosek Wspólnoty Europejskiej, w przypadku działania siły wyższej licencję dla danego statku zastępuje się nową licencją dla innego statku o identycznych parametrach. W takich przypadkach nowa opłata nie jest wymagana. Jeżeli tonaż rejestrowy brutto nowego statku jest większy od tonażu statku oryginalnego, różnica w opłacie licencyjnej jest wnoszona *pro rata temporis*. Przy określaniu wielkości połowu statku wspólnotowego dla celów ustalenia, czy zgodnie z art. 2 ust. 3 Protokołu nie istnieje konieczność uiszczenia przez Wspólnotę opłaty dodatkowej, pod uwagę bierze się łączną wielkość połowów obu statków.
13. Właściciel lub przedstawiciel pierwszego statku zwraca anulowaną licencję ministrowi za pośrednictwem przedstawicielstwa Komisji Europejskiej.
14. Nowa licencja wchodzi w życie z dniem zwrotu anulowanej wersji przez właściciela pierwszego statku. Przedstawicielstwo Komisji Europejskiej na Wyspach Salomona jest powiadamiane o przeniesieniu licencji.
15. Licencje muszą zawsze znajdować się na pokładzie statku, bez naruszenia pkt 2 rozdziału VII niniejszego Załącznika.

SEKCJA 2

Warunki wydania licencji – opłaty i zaliczki

1. Licencje ważne są przez jeden rok. Są one odnawialne z zastrzeżeniem ilości dostępnych możliwości połowowych ustanowionych w Protokole.
2. Opłata wynosi 35 EUR za złowioną tonę w strefie połowowej Wysp Salomona.
3. Licencje wydaje się z chwilą płatności na rachunek rządu Wysp Salomona nr 0260-002 w Banku Centralnym Wysp Salomona w Honiara opłaty standardowej w wysokości:
 - 13 000 EUR za sejner do połowu tuńczyka, co odpowiada opłatom za 371 ton złowionego tuńczyka i gatunków pokrewnych rocznie,
 - 3 000 EUR za taklowiec, co odpowiada opłatom za 80 ton złowionego tuńczyka i gatunków pokrewnych rocznie.
4. Ostateczną wysokość opłat należnych za dany rok połowowy dla wielkości połowów z roku ubiegłego i na podstawie deklaracji połowowych właścicieli statków ustala Komisja Wspólnot Europejskich do dnia 30 czerwca danego roku. Dane te potwierdzają wspólnotowe instytucje naukowe odpowiedzialne za weryfikację danych połowowych (Institut de Recherche pour le Développement (IRD), the Instituto Español de Oceanografía (IEO) lub Instituto Português de Investigaçāo Marítima (IPIMAR)) oraz Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku (SWP). Na podstawie potwierdzonego oświadczenia o wielkości połowów Komisja ogłasza wysokość należnych opłat w odniesieniu do każdego okresu licencyjnego, obliczanych na podstawie kwoty 35 EUR za tonę.
5. Następnie Komisja przesyła oświadczenie o wysokości opłat ministrowi ds. rybołówstwa celem sprawdzenia i zatwierdzenia.

Władze Wysp Salomona mogą zakwestionować oświadczenie o wysokości opłat w ciągu 30 dni od otrzymania oświadczenia i w przypadku wystąpienia sporu wnioskować o zwołanie Wspólnego Komitetu.

Jeżeli w ciągu 30 dni od zgłoszenia deklaracji opłat nie zostanie wniesiony sprzeciw, wówczas uznaje się, że Wyspy Salomona akceptują opłaty podane w oświadczeniu.
6. Informacja o ostatecznej wysokości opłat jest przekazywana niezwłocznie i równocześnie ministrowi, przedstawicielstwu Komisji Europejskiej, Sekretariatowi Wspólnoty Pacyfiku (SWP) oraz, za pośrednictwem władz krajowych, właścicielom statków.
7. Wszelkie opłaty dodatkowe właściciele statków wnoszą na rachunek rządowy Wysp Salomona nr 0260-002 w Banku Centralnym Wysp Salomona w Honiara, w ciągu czterdziestu pięciu (45) dni od otrzymania powiadomienia o zatwierdzeniu opłat.
8. Jednakże jeśli kwota podana w ostatecznej deklaracji jest niższa niż zaliczka określona w pkt 3 niniejszej części, właścicielowi statku nie przysługuje zwrot nadpłaconej kwoty.

ROZDZIAŁ II

STREFY POŁOWOWE

1. Statki określone w art. 1 niniejszego Protokołu są uprawnione do prowadzenia działalności połowowej w strefie połowowej Wysp Salomona, z wyjątkiem pasa o szerokości trzydziestu (30) mil morskich wokół głównego archipelagu oraz wód terytorialnych pozostałych archipelagów. Informacje dotyczące współrzędnych wód A głównego archipelagu i pozostałych archipelagów (tj. wód B, C, D i E) przekazuje minister przed wejściem w życie niniejszej Umowy. Minister powiadamia Komisję Europejską o wszelkich zmianach we wspomnianych zamkniętych strefach połowowych co najmniej dwa miesiące przed zastosowaniem tych zmian.
2. W żadnym przypadku nie są dozwolone połowy prowadzone w strefie trzech mil morskich od wszelkich zakotwiczonych urządzeń powodujących koncentrację ryb, o których położeniu powiadomienia dokonuje się poprzez współrzędne geograficzne.

ROZDZIAŁ III

USTALENIA W SPRAWIE SPRAWOZDAWCZOŚCI DOTYCZĄCEJ POŁOWÓW

1. Do celów niniejszego Załącznika czas rejsu statku wspólnotowego określa się jako:
 - okres pomiędzy wejściem w strefę połowową Wysp Salomona a wyjściem z tej strefy, lub
 - okres pomiędzy wejściem w strefę połowową Wysp Salomona a przeładunkiem, lub
 - okres pomiędzy wejściem w strefę połowową Wysp Salomona a wyładunkiem na Wyspach Salomona.
2. Wszystkie statki posiadające uprawnienia do prowadzenia połowów na wodach Wysp Salomona na mocy niniejszej Umowy mają obowiązek zgłaszania połowów ministrowi w następujący sposób:
 - 2.1. W zgłoszeniu należy podać wielkość połowu dokonanego podczas każdego rejsu. Zgłoszenia przekazywane są ministrowi drogą elektroniczną, a ich kopie przesyłane Komisji Europejskiej, po zakończeniu połowu, a w każdym przypadku przed opuszczeniem przez statek strefy połowowej Wysp Salomona. Elektroniczne potwierdzenie odbioru zgłoszenia obie instytucje niezwłocznie wysyłają na statek i sobie wzajemnie.
 - 2.2. Oryginalne zgłoszenia przesłane drogą elektroniczną w ciągu rocznego okresu ważności licencji, w rozumieniu pkt 2.1 powyżej, przesyła się pocztą tradycyjną lub faksem ministrowi w ciągu czterdziestu pięciu (45) dni od zakończenia ostatniego rejsu w tym okresie. W tym samym terminie papierowe kopie zgłoszeń przesyła się Komisji Europejskiej.
 - 2.3. Statki zgłaszają połowy na odpowiednim formularzu w dzienniku połowowym zgodnym z wzorem w załączniku 2. W przypadku okresów, w których statek nie przebywał na wodach Wysp Salomona, w dzienniku wpisuje się słowa „Poza WSE Wysp Salomona”.
 - 2.4. Wypełniony czytelnie formularz podpisuje kapitan statku.
3. W przypadku nieprzestrzegania postanowień niniejszego rozdziału Wyspy Salomona zastrzegają sobie prawo do zawieszenia licencji statku naruszającego te postanowienia do czasu dopełnienia formalności i nałożenia kary przewidzianej prawem Wysp Salomona. Komisja Europejska jest informowana o przypadkach naruszenia tych postanowień.

ROZDZIAŁ IV

ZATRUDNIANIE ZAŁOGI

1. Każdy statek wspólnotowy, prowadzący połowy na mocy niniejszej Umowy, zobowiązuje się zatrudnić co najmniej jednego (1) obywatela wysp Salomona jako członka załogi. Warunki służby obywateli Wysp Salomona powinny odpowiadać normom tej branży obowiązującym na Wyspach Salomona.
2. W przypadku gdy wspólnotowy statek nie posiada warunków do zatrudnienia jednego (1) obywatela Wysp Salomona jako członka załogi, właściciele statków są zobowiązani do zapłaty ryczałtu równoważnego płacom dwóch członków załogi za czas trwania sezonu połowów w strefie połowowej Wysp Salomona.

3. Suma ta płacona jest na rachunek rządowy Wysp Salomona nr 0260-002 w Banku Centralnym Wysp Salomona w Honiara.
4. Właściciele statków mają prawo wyboru zatrudnianych marynarzy z listy dostarczonej przez ministra.
5. Właściciel statku lub jego przedstawiciel powiadamia ministra o nazwiskach marynarzy z Wysp Salomona zatrudnionych na jego statku, z podaniem pełnionych przez nich funkcji.
6. W sprawie praw członków załogi zatrudnianych na statkach wspólnotowych obowiązują przepisy Deklaracji MOP (Międzynarodowej Organizacji Pracy) dotyczących Podstawowych Zasad i Praw w Pracy. Dotyczy to w szczególności wolności zrzeszania się i skutecznej egzekucji prawa do prowadzenia sporów zbiorowych oraz wykluczenia dyskryminacji zatrudnienia i dyskryminacji zawodowej.
7. Umowy o pracę z członkami załogi pochodzącymi z Wysp Salomona przedstawiciele właścicieli statków zawierają z zainteresowanymi marynarzami i/lub ich przedstawicielami lub związkami zawodowymi w porozumieniu z ministrem. Sygnatariusze Umowy otrzymują jej kopię. Umowy o pracę zapewniają ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie na życie oraz ubezpieczenie chorobowe i od nieszczęśliwych wypadków zatrudnianych osób.
8. Pensje marynarzy z Wysp Salomona wypłacają właściciele statków. Wysokość pensji jest ustalana przed wydaniem licencji, na mocy porozumienia między właścicielami statków lub ich przedstawicielami i ministrem. Warunki płacowe oferowane marynarzom z Wysp Salomona nie mogą być gorsze niż stosowane w przypadku załóg z tego kraju, a w żadnym wypadku nie mogą być gorsze niż określone w standardach MOP.
9. Wszyscy członkowie załogi zatrudniani na statkach wspólnotowych zgłaszają się do kapitana statku na dzień przed przewidywaną datą zaokrętowania. W przypadku gdy członek załogi nie stawia się na statku do dnia i godziny zaokrętowania, właściciel statku jest automatycznie zwolniony z obowiązku przyjęcia takiej osoby na pokład.
10. Jeżeli z przyczyn innych niż podane w poprzednim punkcie na pokładzie statku wspólnotowego nie ma członków załogi z Wysp Salomona, właściciel statku ma obowiązek wpłacenia sumy ryczałtowej równej pensji marynarza, który nie został zatrudniony, w jak najszybszym terminie.
11. Kwota ta, wpłacana na rachunek rządowy nr 0260-002 w Banku Centralnym Wysp Salomona w Honiara, jest przeznaczona na szkolenie marynarzy/rybaków na Wyspach Salomona.

ROZDZIAŁ V

SPECYFIKACJE TECHNICZNE

Statki muszą spełniać wymagania odnośnie do parametrów oraz zalecenia przyjęte przez Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku i członków „Porozumienia z Palau” dotyczące urządzeń połowowych, a także odpowiadać specyfikacjom technicznym podanym w tych zaleceniach i wszelkim innym parametrom technicznym dotyczącym prowadzonej przez nie działalności połowowej.

ROZDZIAŁ VI

OBSERWATORZY

1. Z chwilą rejestracji statku wszystkie statki wspólnotowe wnoszą kwotę w wysokości 400 EUR z przeznaczeniem na program obserwacyjny płatną na rachunek rządowy nr 0260-002 w Banku Narodowym Wysp Salomona w Honiara.
2. Statki uprawnione do prowadzenia połowów na wodach Wysp Salomona na mocy niniejszej Umowy przyjmują na pokład obserwatora powołanego przez Wyspy Salomona, na warunkach określonych poniżej:
 - 2.1. Co roku minister, na podstawie ilości statków uprawnionych do prowadzenia połowów na wodach pozostających pod jego jurysdykcją oraz na podstawie stanu zasobów, z których korzystać będą te statki, określa zakres programu obserwacyjnego prowadzonego na pokładach statków. Minister określa ilość lub odsetek statków każdego typu, które są zobowiązane do przyjęcia na swój pokład obserwatora.
 - 2.2. Minister sporządza wykaz statków zobowiązanych do przyjęcia obserwatora oraz wykaz powołanych obserwatorów. Wykazy te są na bieżąco aktualizowane i przekazywane Komisji Europejskiej natychmiast po sporządzeniu, a następnie co trzy miesiące, po każdej aktualizacji.

- 2.3. Minister powiadamia zainteresowanych właścicieli statków lub ich przedstawicieli o zamiarze umieszczenia na pokładzie obserwatora w momencie wydania licencji lub nie później niż piętnaście (15) dni przed planowaną datą przyjęcia na pokład obserwatora. Nazwisko obserwatora podawane jest tak szybko, jak jest to możliwe.
3. Minister określa czas spędzony przez obserwatora na pokładzie statku, ale na zasadach ogólnych nie powinien on przekraczać czasu koniecznego do wypełnienia obowiązków. Informację tę minister przekazuje właścicielom statku lub ich przedstawicielom w chwili powiadomienia o nazwisku obserwatora, który został przydzielony do danego statku.
4. Warunki, na jakich obserwator jest przyjmowany na pokład statku, minister ustala z właścicielami statku lub ich przedstawicielami.
5. Zainteresowani właściciele statków powiadamiają o terminie i nazwie portu na Wyspach Salomona, w którym przyjmą na statek obserwatora, w terminie dwóch tygodni i z dziesięciodniowym wyprzedzeniem.
6. W przypadku gdy obserwatorzy wchodzą na pokład statku w porcie zagranicznym, właściciel statku pokrywa ich koszty podróży. Jeżeli statek z obserwatorem na pokładzie opuszcza strefę połowową Wysp Salomona, właściciel statku zapewnia na swój koszt jak najszybszy powrót obserwatora na terytorium Wysp Salomona.
7. Jeżeli w ustalonym terminie i miejscu oraz w ciągu sześciu godzin od ustalonego terminu obserwator nie stawia się na statku, właściciel statku zostaje zwolniony automatycznie z obowiązku przyjęcia obserwatora na pokład.
8. Obserwator jest traktowany jak oficer. Do jego obowiązków należy:
 - 8.1. obserwacja działalności połowowej statku;
 - 8.2. weryfikacja pozycji statków prowadzących działalność połowową;
 - 8.3. pobieranie próbek biologicznych w ramach programów naukowych;
 - 8.4. odnotowywanie stosowanych narzędzi połowowych;
 - 8.5. weryfikacja danych dotyczących połowów w strefie Wysp Salomona zapisanych w rejestrze pokładowym;
 - 8.6. weryfikacja odsetka połowów i ocena ilości odrzutów gatunków handlowych ryb, skorupiaków, głowonogów i ssaków morskich;
 - 8.7. raz w tygodniu przekazywanie drogą radiową danych połowowych, z podaniem wielkości połowów i przyłówów statku.
9. Kapitan statku podejmuje wszelkie starania w celu zapewnienia obserwatorowi bezpieczeństwa fizycznego i psychicznego podczas wypełniania przez niego obowiązków.
10. Podobnie, w maksymalnym możliwym zakresie umożliwia obserwatorowi korzystanie z urządzeń potrzebnych do wypełniania jego obowiązków. Kapitan udostępnia obserwatorowi urządzenia komunikacyjne potrzebne do meldowania o wykonanych obowiązkach, dokumenty związane bezpośrednio z działalnością połowową statku, w szczególności dziennik połowowy pokładowy i rejestr nawigacyjny, oraz umożliwia dostęp do pomieszczeń statku, którego obserwator może potrzebować w związku z pełnionymi obowiązkami.
11. W czasie pobytu na pokładzie statku obserwator:
 - 11.1. podejmuje wszelkie właściwe kroki w celu zagwarantowania, że warunki, na jakich został przyjęty na pokład, oraz jego obecność nie przerywają ani nie zakłócają działalności połowowej;
 - 11.2. szanuje materiały i sprzęt znajdujące się na pokładzie oraz zachowuje poufność wszelkich dokumentów należących do statku.
12. Na zakończenie okresu obserwacyjnego a przed opuszczeniem statku obserwatorzy sporządzają raport z działań, który jest przesyłany do ministra, a jego kopia do przedstawicielstwa Komisji Europejskiej. Raport podpisują w obecności kapitana, który może dodać do niego lub zlecić dodanie własnych komentarzy opatrywanych jego podpisem. Kapitan statku otrzymuje kopię raportu po opuszczeniu statku przez obserwatora.

13. Koszt zakwaterowania obserwatorów na statku, na warunkach identycznych jak oficerowie, ponosi właściciel statku.
14. Pensję i świadczenia społeczne obserwatora pokrywa rząd Wysp Salomona.

ROZDZIAŁ VII

OZNACZENIA STATKU I ICH STOSOWANIE

1. Do celów bezpieczeństwa i prowadzonej działalności połowowej wszystkie statki posiadają oznaczenia zgodne z wytycznymi Organizacji ds. Żywności i Rolnictwa (FAO) podanymi w standardowej specyfikacji oznaczeń i znaków identyfikacyjnych statków rybackich.
2. Na dziobie i rufie statku musi znajdować się jego nazwa wypisana czytelnie literami alfabetu łacińskiego.
3. Statek bez znaków identyfikacyjnych, takich jak widocznie oznaczona nazwa, radiowy sygnał wywoławczy lub kod wywoławczy, może zostać odstawiony do portu na Wyspach Salomona celem ustalenia jego tożsamości.
4. W celu ułatwienia komunikacji z organami ds. rybołówstwa, nadzorczymi i regulacyjnymi rządu Wysp Salomona operator statku prowadzi stały nasłuch na międzynarodowej częstotliwości w niebezpieczeństwie dla radiotelefonii 2 182 kHz (HF) i/lub na międzynarodowej częstotliwości w niebezpieczeństwie morskich służb ruchomych dla radiotelefonii 1 56,8 MHz (Kanał 16, VHF-FM).
5. Operator statku jest odpowiedzialny za posiadanie na pokładzie aktualnego i w każdej chwili dostępnego egzemplarza Międzynarodowej Księgi Kodów (INTERCO).

ROZDZIAŁ VIII

ŁĄCZNOŚĆ ZE STATKAMI PATROLOWYMI WYSP SALOMONA

Łączność między statkami uprawnionymi do prowadzenia połowów a rządowymi statkami patrolowymi odbywa się za pomocą następujących międzynarodowych kodów sygnałowych:

Międzynarodowy kod sygnałowy — Znaczenie:

- L Zatrzymaj natychmiast wasz statek
- SQ3 Zatrzymaj statek lub zwolnij, chcę wejść na pokład
- QN Ustaw wasz statek wzdłuż sterburty naszego statku
- QN1 Ustaw wasz statek wzdłuż lewej burty naszego statku
- TD2 Czy wasz statek jest statkiem rybackim?
- C Tak
- N Nie
- QR Nie możemy ustawić naszego statku wzdłuż burty waszego statku
- QP Ustawiamy nasz statek wzdłuż burty waszego statku

ROZDZIAŁ IX

MONITOROWANIE

1. Wspólnota Europejska prowadzi aktualny rejestr statków posiadających licencję połowową wydaną zgodnie z niniejszym Protokołem. Władze Wysp Salomona odpowiedzialne za kontrolę połowów otrzymują ten rejestr po jego sporządzeniu oraz każdorazowo, gdy jest on aktualizowany.
2. Statki wspólnotowe są wpisywane do rejestru, o którym mowa w poprzednim punkcie, po przesłaniu powiadomienia o wpłaceniu zaliczki określonej w pkt 3 sekcji 2 rozdziału I niniejszego Załącznika. Po przesłaniu takiego powiadomienia właściciel statku może otrzymać poświadczoną kopię takiego rejestru, którą może się legitymować do czasu otrzymania licencji połowowej.

3. *Wejście i wyjście ze strefy połowowej:*

- 3.1. Statki wspólnotowe powiadamiają ministra o zamiarze wejścia do strefy połowowej Wysp Salomona lub jej opuszczenia z co najmniej 24-godzinnym wyprzedzeniem. Po wejściu do strefy połowowej Wysp Salomona statek niezwłocznie informuje o tym fakcie ministra drogą radiową, elektroniczną lub faksem.
- 3.2. W informacji o opuszczeniu strefy połowowej statki podają także swoją pozycję oraz wielkość połowu oraz dane dotyczące gatunków złowionych ryb. Informacje te przekazuje się faksem, a w przypadku statków nieposiadających faksu – drogą radiową lub elektroniczną.
- 3.3. Statek prowadzący połowy bez powiadomienia ministra uznaje się za nieposiadający licencji połowowej.
- 3.4. Statki otrzymują faksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną informację o wydaniu licencji połowowej.

4. *Procedury kontrolne*

- 4.1. Kapitanowie statków wspólnotowych prowadzących działalność połowową w strefie połowowej Wysp Salomona umożliwiają prowadzenie na pokładzie swoich statków kontroli działań połowowych przez kontrolera z ramienia władz Wysp Salomona.
- 4.2. Kontrolerzy pozostają na pokładzie statku wyłącznie przez okres niezbędny do wykonania ich obowiązków.
- 4.3. Po zakończeniu kontroli kapitan statku otrzymuje odpowiednie świadectwo.

5. *Zatrzymanie statku rybackiego*

- 5.1. Minister informuje przedstawicielstwo Wspólnoty Europejskiej w ciągu 48 godzin o zatrzymaniu lub zastosowaniu kar wobec wspólnotowych statków prowadzących połowy w strefie połowowej Wysp Salomona.
- 5.2. Jednocześnie przesyła przedstawicielstwu Komisji Europejskiej skrócone sprawozdanie z okoliczności i powodów prowadzących do takiego zatrzymania.

6. *Zaświadczenie o aresztowaniu*

- 6.1. Zaświadczenie sporządzone przez urzędnika przeprowadzającego kontrolę podpisuje kapitan statku.
- 6.2. Podpisanie zaświadczenia nie pozbawia kapitana prawa obrony w związku z postawionymi mu zarzutami.
- 6.3. Kapitan kieruje statek do portu wyznaczonego przez inspektora. W przypadku drobnych uchybień minister może pozwolić statkowi na kontynuowanie działalności połowowej.

7. *Spotkanie konsultacyjne w przypadku zatrzymania statku*

- 7.1. Przed podjęciem jakichkolwiek kroków wobec kapitana lub załogi statku lub działań wobec ładunku czy wyposażenia statku, za wyjątkiem zabezpieczenia dowodów stwierdzonego naruszenia prawa, przedstawicielstwo Komisji Europejskiej i minister organizują spotkanie konsultacyjne. Spotkanie odbywa się następnego dnia roboczego po otrzymaniu powyższych informacji i powinien w nim uczestniczyć także przedstawiciel państwa członkowskiego, którego statek dopuścił się naruszenia.
- 7.2. Na spotkaniu Strony wymieniają dokumenty dotyczące sprawy oraz informacje, które mogą pomóc w wyjaśnieniu okoliczności ustalonego zdarzenia. Właściciel lub jego przedstawiciel są informowani o skutkach spotkania oraz krokach, które zostaną podjęte w związku z zatrzymaniem statku.

8. *Postępowanie ugodowe w związku z zatrzymaniem statku*

- 8.1. Przed wystąpieniem na drogę prawną podjęte zostaną kroki w celu rozstrzygnięcia sprawy związanej z potencjalnym naruszeniem prawa na drodze ugodowej. Procedura polubownego rozstrzygnięcia sporu może trwać maksymalnie cztery (4) dni robocze od dnia zatrzymania statku.
- 8.2. W przypadku porozumienia Stron, kwota kary jest określana zgodnie z ustawodawstwem Wysp Salomona.

- 8.3. Jeżeli sprawa nie zostanie rozstrzygnięta polubownie, zostaje skierowana na drogę sądową do rozpatrzenia przez właściwy organ sądowy. Właściciel statku wpłaca gwarancję bankową na poczet kosztów zatrzymania, kar i odszkodowania należnego od Stron winnych naruszenia prawa na rachunek nr 0260-002 w Banku Centralnym Wysp Salomona w Honiara.
- 8.4. Gwarancja bankowa jest nieodwołalna do czasu zakończenia postępowania sądowego. Gwarancja zostaje zwolniona w przypadku zakończenia postępowania sądowego bez wyroku skazującego. Gwarancja zostaje także zwolniona przez Ministra Finansów w przypadku gdy postępowanie sądowe zakończy się wyrokiem skazującym na karę grzywny w wysokości niższej niż kwota złożonej gwarancji.
- 8.5. Statek zostaje zwolniony a załoga dostaje pozwolenie na opuszczenie portu:
- po wypełnieniu zobowiązań wynikających z ustaleń postępowania polubownego, lub
 - po złożeniu gwarancji bankowej określonej w pkt 8.3 i przyjęciu jej przez ministra, do czasu zakończenia postępowania sądowego.
9. *Przeładunek*
- 9.1. Statki wspólnotowe, które chcą dokonywać przeładunku złowionych ryb na wodach Wysp Salomona, mogą korzystać w tym celu z wyznaczonych portów.
- 9.2. Właściciele takich statków muszą z co najmniej 48-godzinny wyprzedzeniem przekazać ministrowi następujące informacje:
- nazwy statków rybackich biorących udział w przeładunku,
 - nazwy statków towarowych,
 - ilość w tonach gatunków ryb, które będą przeładowywane,
 - data przeładunku.
- 9.3. Przeładunek uznaje się za wyjście ze strefy połowowej Wysp Salomona. W związku z tym statki muszą przedstawić ministrowi deklaracje połowowe i określić, czy zamierzają kontynuować połowy czy wyjść ze strefy połowowej Wysp Salomona.
- 9.4. Przeładunek połowów nieuwzględnionych w powyższych danych w strefie połowowej Wysp Salomona jest zabroniony. Osoby naruszające ten zakaz będą karane zgodnie z prawem Wysp Salomona.
10. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich prowadzących wyładunek lub przeładunek w porcie na Wyspach Salomona muszą umożliwić kontrolę tych działań inspektorom z Wysp Salomona. Po zakończeniu kontroli kapitan statku otrzymuje odpowiednie świadectwo.

Dodatki

1. Formularz wniosku o licencję połowową.
 2. Dziennik pokładowy.
-

Dodatek 1

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY WE/WYSPY SALOMONA
WNIOSEK O REJESTRACJĘ I WYDANIE POZWOLENIA
Do ministra
DEPARTAMENTU RYBOŁÓWSTWA I ZASOBÓW MORSKICH WYSP SALOMONA

INSTRUKCJE:

- **Wnioskodawca MUSI podpisać i opatrzyć datą wniosek, w przeciwnym wypadku wniosek nie zostanie przyjęty.**
- Adres oznacza pełny adres do korespondencji.
- Gdzie stosowne, wyraźnie wstawić znak ☒.
- Wszystkie jednostki metryczne, określić jednostki w przypadku stosowania innych systemów miar.
- Dołączyć do niniejszego wniosku aktualne barwne zdjęcie statku o rozmiarach 6 × 8 cali prezentujące nazwę statku i numer rejestracyjny.
- Dołączyć kopię świadectwa rejestracyjnego Agencji Forum Rybołówstwa (FFA) i Systemu Monitorowania Statków (VMS).

Jeśli statek był uprzednio rejestrowany, określić:

Dawną nazwę statku _____
 Dawny numer rejestracyjny _____
 Dawny międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy _____

Wymagania lokalne:

Nr rejestracyjny FFA _____
 Nr rejestracyjny FFA VMS _____
 Rodzaj ALC _____

Tożsamość statku:

Nazwa statku _____
 Rodzaj statku (wybrać właściwy)
 Sejner prowadzący połowy przy ☐ Łącznikowiec/statek ☐ Łódź poszukiwawcza ☐
 użyciu jednej okrężnicy ☐ chłodnia ☐ Inny ☐ _____
 Taklowiec ☐ Statek pobierania paliwa ☐ _____
 Statek dokonujący połowów ☐ Statek prowadzący ☐ _____
 haczykowych ☐ połowy przy użyciu ☐ _____
 grupy okrężnic ☐ _____
 Określić _____
 Kraj rejestracji _____ Kraj, w którym nadano numer rejestracyjny _____
 Międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy _____

Właściciel statku:

Nazwisko _____
 Adres _____

Operator statku/czarterujący:

Nazwisko _____
 Adres _____

Kapitan statku:

Nazwisko _____
 Adres _____

Kapitan ds. połowów:

Nazwisko _____
 Adres _____

Baza (bazy) operacyjne:

Port 1/Kraj _____
 Port 2/Kraj _____
 Port 3/Kraj _____
 Bandera/Kraj obszaru prowadzenia uprawnionej działalności
 połowowej _____

Pozwolenie Wybrać termin obowiązywania
– dane pozwolenia oraz preferowaną datę
szczegółowe: jego wejścia w życie.

1 rok ☐ _____
 6 miesięcy ☐ _____
 3 miesiące ☐ _____
 Inne (określić): ☐ _____

Dane statku:

Materiał, z którego stal ☐ drewno ☐ tworzywo sztuczne ☐ Inny (określić) _____
 wykonano kadłub: wzmocnione włóknem
 szklanym
 Rok budowy _____ Tonaż brutto _____
 Miejsce budowy _____ Długość całkowita _____
 Wielkość załogi _____ Moc silników głównych (określić
 jednostki) _____ Maks. ilość przewożonego paliwa
 (kilolitry) _____

Dzienna wydajność zamrażania (więcej niż jedna, gdzie stosowne):

Metoda			Wydajność (Tony metryczne/dziennie)	Temperatura (c)
Solanka (NaCl)	BR	☐	_____	_____
Solanka (NaCl)	CB	☐	_____	_____
Powietrze (podmuch)	BF	☐	_____	_____
Powietrze (węzownica)	RC	☐	_____	_____
Inna (określić) _____			_____	_____

Wydajność składowa (więcej niż jedna, gdzie stosowne)

Metoda			Wydajność (Metry sześciennie)	Temperatura (c)
Lód	IC	☐	_____	_____
Schłodzona woda morska	RW	☐	_____	_____
Solanka (NaCl)	BR	☐	_____	_____
Solanka (NaCl)	CB	☐	_____	_____
Powietrze (węzownica)	RC	☐	_____	_____
Inna (określić) _____			_____	_____

Wypełnić A, B, C lub D, zależnie co dotyczy.

A. Dla sejnerów:

Nr rej. śmigłowca _____	Długość sieci (metry) _____
Model śmigłowca _____	Głębokość sieci (metry) _____
Statek pomocniczy:	
Statek 1 – nazwa _____	Statek 1 – typ _____
Statek 2 – nazwa _____	Statek 2 – typ _____
Statek 3 – nazwa _____	Statek 3 – typ _____

B. Dla statków dokonujących połowów haczykowych:

Liczba automatycznych wędek (0, jeśli brak) _____

Składowanie przynęt (więcej niż jedna metoda, gdzie stosowne)

Metoda cyrkulacyjna (x, gdzie stosowne)			Wydajność (Metry sześciennie)
Naturalna	NN	☐	_____
Cyrkulacja	CR	☐	_____
Chłodzenie	RC	☐	_____

C. Dla taklowców:

Średnia ilość koszy _____

Średnia ilość haczyków w koszu _____

Materiał, z którego wykonano główną linę _____

Długość głównej liny w km _____

D. Dla statków pomocniczych:

Działalność (więcej niż jedna, gdzie stosowne)

Transportowiec – chłodnia ☐Łódź zakotwiczona ☐

Jeżeli inne, określić _____

Statek (statki) rybacki(-e) wspomagany(-e) _____

Łódź zwiadowcza ☐Statek dostawczy/statek baza ☐

Oświadczam, że powyższe informacje są prawdziwe i pełne. Przyjmuję do wiadomości, że wymaga się ode mnie niezwłocznego powiadamiania o wszelkich zmianach powyższych informacji. Ponadto rozumiem, że brak takiego powiadomienia może negatywnie wpłynąć na dobrą pozycję mojego statku w rejestrze krajowym FFA. Niniejszy wniosek składam zgodnie z:

Wnioskodawca: _____
Nazwa Umowy _____
Określić, czy jest właścicielem, czarterującym
czy umocowanym przedstawicielem _____
Nazwisko (nazwa) _____
wnioskodawcy: _____
Adres: _____

Podpis: _____

Data wejścia w życie Umowy _____
Tel: _____
Faks: _____
E-mail: _____
Data: _____

DYREKTYWA 2006/24/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 15 marca 2006 r.****w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

abonenta, mogą być też przetwarzane w celach marketingowych i świadczenia usług stanowiących wartość dodaną.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Społeczno-Ekonomicznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽³⁾ wymaga od państw członkowskich ochrony praw i wolności osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, w szczególności prawa do prywatności, w celu zapewnienia swobodnego przepływu danych osobowych we Wspólnocie.

(2) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁴⁾ przekłada zasady ustanowione w dyrektywie 95/46/WE na zasady szczególne dla sektora łączności elektronicznej.

(3) Artykuły 5, 6 i 9 dyrektywy 2002/58/WE ustalają zasady odnoszące się do przetwarzania danych o ruchu i lokalizacji generowanych w wyniku korzystania z usług łączności elektronicznej przez dostawców sieci i usług. Takie dane powinny zostać usunięte lub uczynione anonimowymi, gdy nie są już potrzebne do celów transmisji komunikatu z wyjątkiem danych niezbędnych do naliczania opłat i rozliczeń międzyoperatorских. Niektóre dane, za zgodą

(4) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE określa warunki, w jakich państwa członkowskie mogą ograniczyć zakres praw i obowiązków gwarantowanych przepisami art. 5, art. 6, art. 8 ust. 1, 2, 3 i 4 oraz art. 9 tej dyrektywy; wszelkie tego typu odstępstwa powinny być niezbędne, właściwe i proporcjonalne w ramach społeczeństwa demokratycznego dla celów porządku publicznego, tj. zachowania bezpieczeństwa narodowego (tj. bezpieczeństwa państwa), obronności, bezpieczeństwa publicznego czy też zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępstw lub nielegalnego wykorzystania systemów łączności elektronicznej.

(5) Kilka państw członkowskich przyjęło przepisy przewidujące zatrzymywanie danych przez usługodawców w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępstw. Te przepisy krajowe różnią się od siebie w znacznym stopniu.

(6) Prawne i techniczne różnice pomiędzy przepisami krajowymi w zakresie zatrzymywania danych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępstw stanowią przeszkodę dla wewnętrznego rynku łączności elektronicznej; usługodawcy napotykają na różne wymogi odnośnie do rodzajów danych o ruchu i lokalizacji, które mają być zatrzymywane, oraz warunków i okresów zatrzymywania.

(7) W konkluzjach z posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 19 grudnia 2002 r. podkreślono, że z uwagi na znaczny wzrost możliwości, jakie daje łączność elektroniczna, dane odnoszące się do korzystania z łączności elektronicznej są szczególnie ważne i w związku z tym stanowią istotne narzędzie służące zapobieganiu, dochodzeniu, wykrywaniu oraz ściganiu przestępstw, zwłaszcza przestępczości zorganizowanej.

(8) Przyjęta w dniu 25 marca 2004 r. przez Radę Europejską deklaracja w sprawie zwalczania terroryzmu zaleca Radzie zbadanie środków w celu przyjęcia przepisów w sprawie zatrzymywania przez usługodawców danych o ruchu połączeń.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 19 stycznia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 21 lutego 2006 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

- (9) Zgodnie z art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKOPC) każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i korespondencji. Władze publiczne mogą ingerować w to prawo jedynie w zgodzie z obowiązującym ustawodawstwem i jeżeli jest to konieczne dla dobra społeczeństwa demokratycznego, między innymi w interesie bezpieczeństwa narodowego i publicznego, w celu zapobiegania naruszaniu porządku lub przestępstwom bądź ochrony praw i swobód innych obywateli. Ponieważ zatrzymywanie danych okazało się niezbędnym i skutecznym narzędziem egzekwowania prawa w śledztwach prowadzonych w niektórych państwach członkowskich, a w szczególności dotyczących tak poważnych przypadków, jak przestępstwa zorganizowane i terroryzm, niezbędne jest zagwarantowanie, że zatrzymywane dane przez pewien okres mogłyby być udostępniane organom odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie. Przyjęcie instrumentu spełniającego wymogi art. 8 EKOPC, służącego zatrzymywaniu danych, jest więc działaniem niezbędnym.
- (10) W deklaracji z dnia 13 lipca 2005 r., potępiającej ataki terrorystyczne w Londynie, Rada podkreśla potrzebę możliwie szybkiego przyjęcia wspólnych środków w sprawie zatrzymywania danych dotyczących połączeń.
- (11) Zważywszy na znaczenie, jakie dane o ruchu i lokalizacji mają w dochodzeniu, wykrywaniu i ściganiu przestępstw, istnieje, jak to wykazały badania i doświadczenia kilku państw członkowskich, potrzeba zapewnienia na poziomie europejskim zatrzymywania przez pewien czas danych generowanych lub przetwarzanych przez dostawców dostępnej publicznie łączności elektronicznej lub sieci łączności publicznej podczas świadczenia usług łączności, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie.
- (12) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE powinien być stosowany w dalszym ciągu w odniesieniu do danych, w szczególności tych dotyczących nieudanych prób uzyskania połączenia, co do których nie istnieje szczególny wymóg zatrzymywania w świetle niniejszej dyrektywy i z tego względu nie zostały w niej ujęte, a także w odniesieniu do celów, które nie zostały uwzględnione w niniejszej dyrektywie.
- (13) Niniejsza dyrektywa odnosi się jedynie do danych generowanych lub przetwarzanych w wyniku połączenia lub usług w zakresie łączności, nie zaś do danych będących treścią przekazywanej informacji. Zatrzymywanie danych powinno odbywać się w ten sposób, by uniknąć powtórnego zatrzymywania danych. Dane generowane lub przetwarzane w ramach świadczenia usług w zakresie łączności odnoszą się do danych, które są dostępne. W szczególności przy zatrzymywaniu danych związanych z internetową pocztą elektroniczną i telefonią internetową cel może zostać ograniczony do własnych usług dostawców lub dostawców sieci.
- (14) Technologie mające znaczenie dla łączności elektronicznej ulegają szybkiemu rozwojowi i dlatego uzasadnione wymogi właściwych organów także mogą ulec zmianie. W celu uzyskania opinii i zachęcenia do dzielenia się doświadczeniami w zakresie najlepszych praktyk w tym zakresie, Komisja zamierza stworzyć zespół składający się z przedstawicieli organów ścigania państw członkowskich, przedstawicieli branży łączności elektronicznej, przedstawicieli Parlamentu Europejskiego oraz organów ochrony danych, w tym Europejskiego Pełnomocnika ds. Ochrony Danych.
- (15) Dyrektywa 95/46/WE oraz dyrektywa 2002/58/WE w pełni stosują się do danych zatrzymywanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Artykuł 30 ust. 1 lit. c) przewiduje wymóg przeprowadzania konsultacji z grupą roboczą ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, ustanowioną w art. 29 tej dyrektywy.
- (16) Spoczywające na usługodawcach obowiązki w zakresie środków zapewniających jakość danych, wynikające z art. 6 dyrektywy 95/46 WE, a także ich obowiązki w zakresie środków zapewniających poufność i bezpieczeństwo przetwarzania danych, wynikające z art. 16 i 17 tej dyrektywy, w pełni stosują się do danych zatrzymywanych w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (17) Istotne jest, aby państwa członkowskie przyjęły środki legislacyjne zapewniające udostępnianie danych zatrzymywanych na mocy niniejszej dyrektywy jedynie właściwym organom krajowym zgodnie z ustawodawstwem krajowym przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych zainteresowanych osób.
- (18) W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 24 dyrektywy 95/46/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia kar za naruszanie przepisów przyjętych na mocy tej dyrektywy. Artykuł 15 ust. 2 dyrektywy 2002/58/WE nakłada podobny obowiązek w odniesieniu do przepisów krajowych przyjętych na mocy dyrektywy 2002/58/WE. Decyzja ramowa Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informacyjne ⁽¹⁾ stanowi, że umyślny nielegalny dostęp do systemów informacyjnych, w tym do zatrzymywanych w nich danych, jest karalny jako przestępstwo.
- (19) Prawo każdej osoby poszkodowanej w wyniku niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych lub jakiegokolwiek działania niezgodnego z przepisami krajowymi, przyjętymi na mocy dyrektywy 95/46/WE, do otrzymania odszkodowania, wynikające z art. 23 tej dyrektywy, stosuje się także do niezgodnego z prawem przetwarzania jakichkolwiek danych osobowych, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.2005, str. 67.

- (20) Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości z 2001 r. oraz Konwencja Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z 1981 r. dotyczą również danych zatrzymywanych w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (21) Jako że cele niniejszej dyrektywy, mianowicie harmonizacja obowiązków spoczywających na dostawcach, dotyczących zatrzymywania pewnych danych, oraz zapewnienie dostępu do tych danych w celu dochodzenia, wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, określonych w ustawodawstwie krajowym każdego państwa członkowskiego, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, a mogą z uwagi na zasięg i skutki niniejszej dyrektywy zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, przewidzianą w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, przewidzianą w tym samym artykule, zakres niniejszej dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia powyższych celów.
- (22) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej; w szczególności niniejsza dyrektywa wraz z dyrektywą 2002/58/WE mają na celu zwłaszcza zapewnienie pełnego przestrzegania praw podstawowych obywateli w zakresie poszanowania prywatności i tajemnicy korespondencji oraz ochrony danych osobowych, jak to zostało określone w art. 7 i 8 Karty.
- (23) Z uwagi na fakt, że obowiązki dostawców usług łączności elektronicznej powinny być proporcjonalne, niniejsza dyrektywa wymaga, by zatrzymywali oni jedynie dane generowane lub przetwarzane w trakcie świadczenia przez nich usług łączności. Obowiązek zatrzymywania takich danych nie powinien występować w przypadku gdy takie dane nie są generowane lub przetwarzane przez tych dostawców. Niniejsza dyrektywa nie ma na celu harmonizacji technologii zatrzymywania danych; wybór technologii jest sprawą do rozstrzygnięcia na poziomie krajowym.
- (24) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (25) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla możliwości przyjmowania przez państwa członkowskie określonych przez nie środków legislacyjnych dotyczących prawa dostępu i wykorzystania danych przez organy krajowe. Kwestie dostępu organów krajowych do danych zatrzymywanych zgodnie z niniejszą dyrektywą w związku z działaniami, o których mowa w art. 3 ust. 2 tiret pierwsze

dyrektywy 95/46/WE, nie są objęte zakresem prawa wspólnotowego. Mogą one jednak podlegać przepisom krajowym lub działaniom podejmowanym na mocy tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej, przy czym takie przepisy lub działania powinny zawsze być w pełni zgodne z prawami podstawowymi, wynikającymi ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich oraz gwarantowanymi przez EKPC. Artykuł 8 EKPC, zgodnie z wykładnią Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, wymaga, by ingerencja organów publicznych w prawo do prywatności spełniała wymogi konieczności i proporcjonalności i w związku z tym służyła konkretnym, wyraźnie określonym i uzasadnionym celom oraz była dokonywana w sposób adekwatny, odpowiedni i nie była nadmierna w stosunku do swojego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów państw członkowskich w zakresie obowiązków dostawców ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznych sieci łączności w zakresie zatrzymywania pewnych danych przez nie generowanych lub przetwarzanych, aby zapewnić dostępność przedmiotowych danych do celu dochodzenia, wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, określonych w ustawodawstwie każdego państwa członkowskiego.

2. Niniejsza dyrektywa stosuje się do danych o ruchu i lokalizacji, dotyczących zarówno osób fizycznych, jak i prawnych, oraz do powiązanych z nimi danych niezbędnych do identyfikacji abonenta lub zarejestrowanego użytkownika. Nie odnosi się ona natomiast do treści komunikatów elektronicznych, w tym informacji uzyskiwanych przy użyciu sieci łączności elektronicznej.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje z dyrektywy 95/46/WE, dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽²⁾ oraz dyrektywy 2002/58/WE.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „dane” oznaczają dane o ruchu i lokalizacji oraz powiązane dane niezbędne do identyfikacji abonenta lub użytkownika;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

- b) „użytkownik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną korzystającą z ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej do celów prywatnych lub handlowych, niekoniecznie na podstawie abonamentu na te usługi;
- c) „usługa telefoniczna” oznacza połączenia (w tym połączenia głosowe, pocztę głosową oraz połączenia konferencyjne i transmisję danych), usługi dodatkowe (w tym przekazywanie połączeń i transfer połączeń), usługi w zakresie przekazywania wiadomości i usługi multimedialne (w tym krótkie wiadomości tekstowe (SMS), rozszerzone wiadomości tekstowe (EMS) i wiadomości multimedialne (MMS));
- d) „identyfikator użytkownika” oznacza osobny i niepowtarzalny identyfikator przypisany każdej osobie opłacającej abonament lub będącej zarejestrowanym użytkownikiem usług dostępu do Internetu lub usług komunikacji internetowej;
- e) „identyfikator komórki” oznacza identyfikację komórki, z której rozpoczęto połączenie komórkowe bądź na której je zakończono;
- f) „nieudana próba połączenia” oznacza nawiązanie łączności, w którym połączenie nie zostało odebrane lub nastąpiła interwencja sieci.

Artykuł 3

Obowiązek zatrzymywania danych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 5, 6 i 9 dyrektywy 2002/58/WE, państwa członkowskie przyjmują środki w celu zagwarantowania, że dane określone w art. 5 niniejszej dyrektywy są zatrzymywane zgodnie z jej przepisami w stopniu, w jakim są generowane lub przetwarzane na ich terenie przez dostawców ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznej sieci łączności w trakcie świadczenia odnośnych usług łączności.

2. Obowiązek zatrzymywania danych, określony w ust. 1, obejmuje również zatrzymanie danych określonych w art. 5 w przypadku nieudanych prób połączenia, podczas których dane te są generowane, przetwarzane i przechowywane (w przypadku danych telefonicznych) lub zapisywane w momencie logowania (w przypadku danych internetowych) przez dostawców ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznej sieci łączności w trakcie świadczenia przedmiotowych usług łączności. Niniejsza dyrektywa nie wymaga zatrzymania danych w przypadku nieuzyskania połączenia telefonicznego.

Artykuł 4

Dostęp do danych

Państwa członkowskie podejmują środki w celu zagwarantowania, że dane zatrzymywane w myśl niniejszej dyrektywy są udostępniane jedynie właściwym organom krajowym, w szczególnych przypadkach i zgodnie z krajowym ustawodawstwem.

Proces oraz warunki uzyskiwania dostępu do zatrzymanych danych, w przypadkach gdy został spełniony wymóg konieczności oraz proporcjonalności, są określone w prawie krajowym każdego państwa członkowskiego, podlegając odpowiednim przepisom prawa Unii Europejskiej lub międzynarodowego prawa publicznego, w szczególności EKOPC, zgodnie z interpretacją Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

Artykuł 5

Kategorie danych przeznaczonych do zatrzymywania

1. Państwa członkowskie zapewniają zatrzymywanie następujących kategorii danych zgodnie z niniejszą dyrektywą:

a) dane niezbędne do ustalenia źródła połączenia:

1) w przypadku telefonii stacjonarnej i komórkowej:

i) numer nadawcy połączenia;

ii) nazwisko i adres abonenta lub zarejestrowanego użytkownika;

2) w przypadku dostępu internetowego, elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej:

i) przyznany identyfikator użytkownika;

ii) identyfikator użytkownika i numer telefonu przydzielony każdemu przychodzącemu połączeniu w sieci telefonii publicznej;

iii) nazwisko i adres abonenta lub zarejestrowanego użytkownika, do którego w momencie połączenia należał adres IP, identyfikator użytkownika lub numer telefonu;

b) dane niezbędne do ustalenia odbiorcy połączenia:

1) w przypadku telefonii stacjonarnej i komórkowej:

i) wybierany numer (numery) odbiorcy (odbiorców) połączenia), a w przypadku dodatkowych usług, takich jak przekierowywanie lub przełączanie połączeń, numer (numery) na który(-e) połączenie jest przekierowywane;

ii) nazwisko (nazwiska) i adres (adresy) abonenta (abonentów) lub zarejestrowanego (zarejestrowanych) użytkownika (użytkowników);

- 2) w przypadku elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej:
- identyfikator użytkownika lub numer (numery) odbiorcy (odbiorców) połączenia w telefonii internetowej;
 - nazwisko (nazwiska) i adres (adresy) abonenta (abonentów) lub zarejestrowanego (zarejestrowanych) użytkownika (użytkowników) i identyfikator użytkownika docelowego odbiorcy połączenia;
- c) dane niezbędne do określenia daty, godziny i czasu trwania połączenia:
- w przypadku telefonii stacjonarnej i komórkowej: data i dokładny czas rozpoczęcia i zakończenia połączenia;
 - w przypadku elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej:
- data i godzina zalogowania i wylogowania sesji internetowej na podstawie danej strefy czasowej włącznie z adresem protokołu komunikacyjnego dynamicznego lub statycznego (IP) przydzielonym przez dostawcę usług internetowych dla danej komunikacji oraz identyfikatorem użytkownika abonenta lub zarejestrowanego użytkownika;
 - data i godzina zalogowania i wylogowania z elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej na podstawie danej strefy czasowej;
- d) dane niezbędne do określenia rodzaju połączenia:
- w przypadku telefonii stacjonarnej i komórkowej: wykorzystana usługa telefoniczna;
 - w przypadku elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej: wykorzystana usługa internetowa;
- e) dane niezbędne do określenia narzędzia komunikacji lub tego, co może służyć za narzędzie komunikacji:
- w przypadku telefonii stacjonarnej i komórkowej: numery nadawcy i odbiorcy połączenia;
 - w przypadku telefonii komórkowej:
- numery nadawcy i odbiorcy połączenia;
 - międzynarodowy numer tożsamości telefonicznej abonenta mobilnego (IMSI) nadawcy połączenia;
 - międzynarodowy numer fabryczny mobilnego aparatu telefonicznego (IMEI) nadawcy połączenia;
- IMSI odbiorcy połączenia;
 - IMEI odbiorcy połączenia;
 - w przypadku anonimowych usług opłaconych z góry (*pre-paid*) data i dokładny czas początkowej aktywacji usługi oraz etykieta lokalizacji (identyfikator komórki), z której dokonano aktywacji;
- 3) w przypadku dostępu do Internetu, elektronicznej poczty internetowej i telefonii internetowej:
- numer telefonu przy dostępie za pośrednictwem *dial-up*;
 - identyfikator DSL lub inny identyfikator końcowy inicjatora połączenia;
- f) dane niezbędne do identyfikacji lokalizacji urządzenia komunikacji ruchomej:
- etykieta lokalizacji (identyfikator komórki) na początku połączenia;
 - dane pozwalające ustalić położenie geograficzne komórek przez odniesienie się do ich etykiet lokalizacji (identyfikatorów komórki) w czasie, przez który zatrzymywane są dane odnośnie połączenia.
2. Zgodnie z niniejszą dyrektywą nie można zatrzymywać danych, które ujawniają treść komunikatu.

Artykuł 6

Okresy zatrzymywania

Państwa członkowskie gwarantują, że wymienione w art. 5 kategorie danych są zatrzymywane na okresy nie krótsze niż 6 miesięcy oraz nie dłuższe niż dwa lata od daty połączenia.

Artykuł 7

Ochrona i bezpieczeństwo danych

Bez uszczerbku dla postanowień przyjętych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i dyrektywą 2002/58/WE, każde państwo członkowskie gwarantuje, że dostawcy ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznej sieci łączności respektują co najmniej następujące zasady dotyczące bezpieczeństwa danych w odniesieniu do danych zatrzymywanych zgodnie z niniejszą dyrektywą:

- zatrzymywane dane mają taką samą jakość i podlegają takim samym zasadom bezpieczeństwa i ochrony, jak dane w sieci;

- b) w stosunku do danych stosowane będą właściwe środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony tych danych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, utratą lub zmianą, nieupoważnionym lub bezprawnym przechowywaniem, przetwarzaniem, dostępem lub ujawnieniem;
- c) w stosunku do danych stosowane będą właściwe środki techniczne i organizacyjne w celu zagwarantowania, że dostęp do danych ma jedynie upoważniony do tego personel;
- oraz
- d) wszystkie dane, z wyjątkiem tych, które zostały udostępnione i zachowane, zostaną zniszczone pod koniec okresu zatrzymania.

Artykuł 8

Wymogi dotyczące przechowywania zatrzymywanych danych

Państwa członkowskie gwarantują, że dane określone w art. 5 są zatrzymywane zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, w sposób umożliwiający przekazanie właściwym organom na ich wniosek zatrzymywanych danych i wszelkich informacji odnoszących się do takich danych bez zbędnej zwłoki.

Artykuł 9

Organ nadzorujący

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub więcej organów publicznych odpowiedzialnych za nadzór nad stosowaniem na ich terytorium przepisów przyjętych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 w odniesieniu do bezpieczeństwa przechowywanych danych. Organami tymi mogą być te same organy, o których mowa w art. 28 dyrektywy 95/46/WE.
2. Organy, o których mowa w ust. 1, są w pełni niezależne w wykonywaniu nadzoru, o którym mowa w tym ustępie.

Artykuł 10

Statystyka

1. Państwa członkowskie gwarantują, że Komisja otrzymuje coroczne statystyki na temat zatrzymywania danych generowanych lub przetwarzanych w ramach świadczenia ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępniania sieci komunikacji publicznej. Statystyki takie obejmują:
 - przypadki, w których właściwym organom udzielone zostały informacje zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym,
 - czas, jaki upłynął między datą zatrzymania danych a datą wniosku o przekazanie danych złożonego przez właściwy organ,

- przypadki, w których wnioski o dane nie mogły zostać zrealizowane.
2. Statystyki tego rodzaju nie zawierają danych osobowych.

Artykuł 11

Zmiana dyrektywy 2002/58/WE

W art. 15 dyrektywy 2002/58/WE dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„1a. Ustępu 1 nie stosuje się do danych, których zatrzymywanie jest wyraźnie wymagane na mocy dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania danych wygenerowanych lub przetworzonych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności (*) dla celów określonych w art. 1 ust. 1 tej dyrektywy.

(*) Dz.U. 105 z 13.4.2006, str. 54.”

Artykuł 12

Przyszłe środki

1. Państwo członkowskie znajdujące się w szczególnych okolicznościach, uzasadniających przedłużenie maksymalnego okresu zatrzymywania, o którym mowa w art. 6, o ograniczony okres czasu, może podjąć niezbędne środki. Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję oraz informuje pozostałe państwa członkowskie o środkach podjętych na podstawie tego artykułu, oraz wskazuje na przyczyny ich podjęcia.
2. W ciągu sześciu miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, Komisja przyjmuje lub odrzuca odnośne środki krajowe po uprzednim zbadaniu, czy nie stanowią one środka arbitralnej dyskryminacji lub ukrytego ograniczenia w handlu pomiędzy państwami członkowskimi oraz czy nie będą one stanowiły przeszkody dla funkcjonowania rynku wewnętrznego. W przypadku braku decyzji Komisji w ciągu tego okresu środki krajowe zostają uznane za przyjęte.
3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 środki krajowe państwa członkowskiego, stanowiące odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy, zostają zatwierdzone, Komisja może rozważyć możliwość wprowadzenia zmian do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

Środki prawne, odpowiedzialność i sankcje

1. Wszystkie państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że działania krajowe służące wprowadzeniu w życie rozdziału III dyrektywy 95/46/WE, która przewiduje środki prawne, kary oraz określa zakres odpowiedzialności, są w pełni realizowane w odniesieniu do przetwarzania danych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Każde z państw członkowskich podejmuje w szczególności środki niezbędne do zagwarantowania, że jakikolwiek umyślny dostęp do danych zatrzymanych zgodnie z obecną dyrektywą lub ich przekazywanie, czego zabrania prawo krajowe przyjęte w oparciu o niniejszą dyrektywę, podlega sankcjom, w tym także sankcjom administracyjnym i karnym, które są skuteczne, proporcjonalne i mają charakter odstrasżający.

Artykuł 14

Ocena

1. Nie później niż do dnia 15 września 2010 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę wdrożenia niniejszej dyrektywy i jej wpływu na podmioty gospodarcze i konsumentów, uwzględniając dalszy rozwój technologii łączności elektronicznej oraz dane statystyczne dostarczone Komisji zgodnie z art. 10 w celu określenia ewentualnej potrzeby zmiany przepisów niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do listy danych w art. 5 oraz okresów zatrzymywania ustalonego na mocy art. 6. Wyniki oceny są publicznie dostępne.

2. W tym celu Komisja bada wszystkie uwagi wniesione przez państwa członkowskie lub grupę roboczą ustanowioną na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE.

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 15 września 2007 r. Państwa członkowskie informują niezwłocznie Komisję o tych przepisach. Przepisy przyjmowane przez państwa członkowskie

zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Każde państwo członkowskie może do dnia 15 marca 2009 r. odroczyć stosowanie niniejszej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej. Każde państwo członkowskie, które zamierza użyć niniejszego ustępu, powiadamia o tym Komisję, składając oświadczenie w momencie przyjmowania przedmiotowej dyrektywy. Oświadczenie to zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 17

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 marca 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
H. WINKLER
Przewodniczący

Oświadczenie Niderlandów
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

W odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE Niderlandy skorzystają z możliwości odroczenia stosowania tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od wejścia w życie tej dyrektywy.

Oświadczenie Austrii
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Austria oświadcza, że odroczy stosowanie przedmiotowej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o 18 miesięcy od daty określonej w art. 15 ust. 1.

Oświadczenie Estonii
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE Estonia oświadcza niniejszym zamiar skorzystania z przepisów tego ustępu i odroczenia stosowania tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o 36 miesięcy od daty przyjęcia dyrektywy.

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE Zjednoczone Królestwo oświadcza, że odroczy stosowanie tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Oświadczenie Republiki Cypryjskiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Republika Cypryjska oświadcza, że odracza stosowanie tej dyrektywy w odniesieniu do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej do daty określonej w art. 15 ust. 3.

Oświadczenie Republiki Greckiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Grecja oświadcza, że zgodnie z art. 15 ust. 3 odroczy stosowanie przedmiotowej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o 18 miesięcy po upływie terminu przewidzianego w art. 15 ust. 1.

Oświadczenie Wielkiego Księstwa Luksemburga
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga oświadcza, że ma zamiar skorzystać z art. 15 ust. 3 przedmiotowej dyrektywy, aby uzyskać możliwość odroczenia jej stosowania do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Oświadczenie Słowenii
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Słowenia dołącza do grupy państw członkowskich, które złożyły oświadczenie na mocy art. 15 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności o odroczeniu o 18 miesięcy stosowania tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Oświadczenie Szwecji
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 Szwecja pragnie zachować możliwość odroczenia stosowania przedmiotowej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Oświadczenie Republiki Litewskiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (zwanej dalej „dyrektywą”) Republika Litewska oświadcza, że po przyjęciu dyrektywy odroczy jej stosowanie do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o okres przewidziany w art. 15 ust. 3.

Oświadczenie Republiki Łotewskiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE Łotwa oświadcza, że odracza stosowanie tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej do dnia 15 marca 2009 r.

Oświadczenie Republiki Czeskiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Zgodnie z art. 15 ust. 3 Republika Czeska oświadcza niniejszym, że odracza stosowanie tej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o 36 miesięcy od daty przyjęcia dyrektywy.

Oświadczenie Belgii
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Belgia oświadcza, że zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 15 ust. 3 odracza o 36 miesięcy od daty przyjęcia przedmiotowej dyrektywy jej stosowanie do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Deklaracja Rzeczypospolitej Polskiej
zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE

Polska oświadcza, iż skorzysta z możliwości przewidzianej w art. 15 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, polegającej na odroczeniu stosowania dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej na okres do 18 miesięcy ponad termin przewidziany w art. 15 ust. 1.

Oświadczenie Finlandii**zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE**

W związku z art. 15 ust. 3 dyrektywy w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE delegacja fińska oświadcza, że odroczy stosowanie przedmiotowej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej.

Oświadczenie Niemiec**zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/24/WE**

Niemcy zastrzegają sobie prawo odroczenia stosowania przedmiotowej dyrektywy do zatrzymywania danych z zakresu łączności w odniesieniu do dostępu do Internetu, telefonii internetowej i internetowej poczty elektronicznej o 18 miesięcy od daty określonej w art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 352 z dnia 27 listopada 2004 r.)

1. Strona 3, pkt 1 lit. a) (zmiana w art. 1, 2 i 5 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):

zamiast: „odniesienia do »decyzji 94/72/WE, Euratom« zastępuje się zwrotem »decyzja 2000/597/WE, Euratom« w odpowiednim przypadku;”,

powinno być: „odniesienia do »decyzji 94/728/WE, Euratom« zastępuje się zwrotem »decyzja 2000/597/WE, Euratom« w odpowiednim przypadku;”.

2. Strona 3, pkt 5 lit. e) akapit trzeci (zmiana art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):

zamiast: „Te ponowne dostosowania następują przy pierwszym zapisie po ostatecznym przyjęciu budżetu zmieniającego, jeżeli jest on przyjęty przed 16 dniem danego miesiąca. W przeciwnym wypadku ponowne dostosowania są dokonywane przy drugim zapisie po ostatecznym przyjęciu budżetu. W drodze odstępstwa od art. 6 rozporządzenia finansowego, te ponowne dostosowania są zapisywane na rachunkach w odniesieniu do roku budżetowego danego budżetu zmieniającego.”,

powinno być: „Te ponowne dostosowania następują przy pierwszym zapisie po ostatecznym przyjęciu budżetu zmieniającego, jeżeli jest on przyjęty przed 16 dniem danego miesiąca. W przeciwnym wypadku ponowne dostosowania są dokonywane przy drugim zapisie po ostatecznym przyjęciu budżetu. W drodze odstępstwa od art. 8 rozporządzenia finansowego, te ponowne dostosowania są zapisywane na rachunkach w odniesieniu do roku budżetowego danego budżetu zmieniającego.”.

3. Strona 4, pkt 5 lit. f) (zmiana art. 10 ust. 4 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):

zamiast: „Jednakże podstawa środków z tytułu VAT Państwa Członkowskiego, do którego stosowana jest wymieniona powyżej stawka, nie może przekraczać odsetka jego PNB określonego w art. 2 ust. 1 decyzji 2000/597/WE, Euratom, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu zdanie pierwsze.”,

powinno być: „Jednakże podstawa środków z tytułu VAT Państwa Członkowskiego, do której stosowana jest wymieniona powyżej stawka, nie może przekraczać odsetka jego PNB określonego w art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji 2000/597/WE, Euratom, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu zdanie pierwsze.”.

4. Strona 4, pkt 6 (zmiana art. 10a ust. 1 do rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):

zamiast: „Korekty tej dokonuje się tylko jeden raz i jest ona ostateczna w przypadku późniejszej modyfikacji wysokości DNB.”,

powinno być: „Korekty tej dokonuje się tylko jeden raz i jest ona ostateczna w przypadku późniejszej modyfikacji wysokości PNB.”.

5. Strona 4, pkt 6 (zmiana art. 10a ust. 2 do rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):

zamiast: „Komisja oblicza korektę w ciągu roku następującego po danym roku finansowym, równocześnie z ustalaniem sald DNB przewidzianym w art. 10 niniejszego rozporządzenia.

Obliczenia dokonuje się na podstawie następujących wielkości związanych z danym rokiem finansowym:

— średniego PNB w cenach rynkowych i jego składników...”,

powinno być: „Komisja oblicza korektę w ciągu roku następującego po danym roku budżetowym, równocześnie z ustalaniem sald PNB przewidzianym w art. 10 niniejszego rozporządzenia.

Obliczenia dokonuje się na podstawie następujących wielkości związanych z danym rokiem finansowym:

— wielkości PNB w cenach rynkowych i jego składników...”.

6. Strona 5, pkt 7 (zmiana art. 11 ust.2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):
- zamiast: „2. W przypadku Państw Członkowskich należących do unii gospodarczej i walutowej stopa odsetek jest równa stopie procentowej publikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich operacji refinansowych...”,
- powinno być: „2. W przypadku Państw Członkowskich należących do unii gospodarczej i walutowej stopa odsetek jest równa stopie procentowej publikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowych...”.
7. Strona 5, pkt 8 (zmiana art. 12 ust. 5 do rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):
- zamiast: „5. Państwa Członkowskie lub organ przez nie wyznaczony zgodnie z art. 9 ust. 1 wykonują polecenie zapłaty Komisji...”,
- powinno być: „5. Państwa Członkowskie lub organ przez nie wyznaczony zgodnie z art. 9 ust. 1 wykonują polecenia zapłaty Komisji...”.
8. Strona 6, pkt 13 lit. a) (zmiana art. 17 ust. 2 ostatnie zdanie ostatniego akapitu rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):
- zamiast: „Zostaną one wykazane w załączniku do kwartalnego sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. b)...”,
- powinno być: „Zostaną one wykazane w załączniku do kwartalnego sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 4 lit. b)...”.
9. Strona 6, pkt 13 lit. b) (zmiana art. 17 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000, nowy ust. 3 akapit 2):
- zamiast: „Termin ten może być przedłużony do trzech lat przez Państwa Członkowskie w przypadku należności, których nieściągalność stwierdzono lub które były uznawane za nieściągalne przed dniem 1 lipca 2006 r.”,
- powinno być: „Termin ten może być przedłużony o maksymalnie kolejne trzy lata przez Państwa Członkowskie w przypadku należności, których nieściągalność stwierdzono lub które były uznawane za nieściągalne przed dniem 1 lipca 2006 r.”.
10. Strona 7, pkt 16 (zmiana art. 21 a rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000):
- zamiast: „Artykuł 21a
- Stopa procentowa przewidziana w art. 11 niniejszego rozporządzenia obowiązuje nadal przy obliczaniu odsetek od opóźnionych płatności, gdy termin wymagalności przypada przed końcem miesiąca, w którym wchodzi w życie rozporządzenie Rady (WE) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (*).
- (*) Dz.U. L 352 z 27.11.2004, str. 1.”,
- powinno być: „Artykuł 21a
- Stopa procentowa przewidziana w art. 11 niniejszego rozporządzenia w wersji sprzed wejścia w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (*) obowiązuje nadal przy obliczaniu odsetek od opóźnionych płatności, gdy termin wymagalności przypada przed końcem miesiąca, w którym wchodzi w życie wspomniane rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2028/2004 (*).
- (*) Dz.U. L 352 z 27.11.2004, str. 1.”.

Sprostowanie do dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 255 z dnia 30 września 2005 r.)

Strona 1, pod tytułem:

Po tytule dodaje się tekst w następującym brzmieniu:

„(Tekst mający znaczenie dla EOG)”.

Sprostowanie do dyrektywy 96/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. w sprawie nazewnictwa produktów włókienniczych*(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 32 z dnia 3 lutego 1997 r.)**(Polskie wydanie specjalne, rozdział 13, tom 18, str. 226)*

Strona 48 (wydanie specjalne str. 236), załącznik II, kolumna trzecia, pozycja 19:

zamiast:	„19	Włókno octanowe	19,00”,
----------	-----	-----------------	---------

powinno być:	„19	Włókno octanowe	9,00”.
--------------	-----	-----------------	--------
